

Giới thiệu Độc Sủng - Chanh

Thể loại : ngược, sủng.

#Review •~•

" Nhìn thiếu nữ anh yêu đang yếu ớt nằm trên giường bệnh, Huyết Ưu Trắc trầm mặc. Anh nguyện hi sinh cuộc đời, để bảo vệ cô thật tốt.

" Nguyện vì cô ấy! Cho dù mất cả tính mạng, cũng sẽ bảo vệ cô ấy "

" Nguyện dùng một đời, che chở, bảo vệ cho em "

Huyết Ưu Trắc hôn lên cánh môi cô, nước mắt chậm chậm cũng rơi xuống.

" An Mạt, em có đồng ý lấy anh? "

[Chuyện tình cảm của Huyết Ưu Trắc - An Mạt liệu có cập bến bờ hạnh phúc?]

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Cô yêu hắn suốt 3 năm.

Đến một ngày, hắn bị tai nạn giao thông, mất đi thị giác.

Hắn đau lòng, cô cũng đau lòng. Đau đến xé tâm can.

Vì yêu hắn. Cô nguyện đổi lấy đôi mắt của mình cho hắn.

Không có tiền phẫu thuật mắt. Cô lại nguyện bán đi trinh tiết của mình. Không màng thể diện.

Tối hôm đó, cô được người khác giới thiệu - tìm đến một khách sạn, ở đó có một người đàn ông đang chờ cô.

Cô sợ hãi, lo lắng. Nhưng nghĩ đến hắn, cô lại không chần chừ mà bước qua cánh cửa phòng khách sạn - đi tìm người đàn ông kia.

Cánh cửa đóng sập một tiếng, cô bị người ôm lấy từ phía sau. Đèn trong phòng cũng thế bị tắt đi. Cô sợ đến mức hét cũng không dám hét.

Người kia ôm cô rất chặt. Trên người tỏa ra mùi hương rất thơm, y trượt dọc đôi môi theo đường cong trên cổ cô, khẽ cắn một cái.

Thấy cô run lên. Y liền dừng lại.

- " Sợ? "

Giọng y rất trầm, phả vào tai cô một hơi nóng.

Cô gật đầu. Nước mắt vì thế cũng đã chảy xuống.

Y đưa tay lên che mắt cô, lại âm trầm mà phát ra tiếng:

- " Nếu sợ sao lại đến đây? "

- " Vì... tiền! "

Cô nói rất nhỏ. Nhưng y lại nghe rất rõ. Sau khi cô nói xong, chỉ nghe y bật cười.

- " Cô đi đi! Tiền ở trên bàn!"

Y liền bỏ tay xuống, vẫn còn lưu luyến mà lướt tay qua môi cô.

Lát sau, đèn bật lên. Y đã biến mất.

Cô nhát thời kinh ngạc. Chỉ thấy một xấp tiền đã đặt ngay ngắn trên giường.

Cô không chần chừ mà cầm lấy. Mặc dù không biết y là ai, vẫn còn ở trong phòng này hay đã rời đi, nhưng cô vẫn lên tiếng - nói một câu cảm ơn.

Khi cô rời đi, y bước ra từ phòng tắm. Bước đến cửa sổ sát đất, mặt hơi thâm trầm

- " Mượn tiền chắc chắn sẽ đòi lại, đòi cả gốc lẫn lãi! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

1 năm sau...

Tại toà nhà lớn trong trung tâm thành phố. Kê ra người vào vô cùng tấp nập.

Hôm nay, chính là lễ đính hôn của An Mạt và Âu Dương Đằng.

An Mạt ngồi ở trong phòng trang điểm, người vận bộ váy trắng tinh xảo, eo váy bó sát ôm lấy đường cong trên cơ thể cô, nhìn vào vô cùng quyến rũ. Gương mặt xinh đẹp lộ ra sự vui sướng. Nhưng phần trên khuôn mặt lại được che bằng một tấm vải voan mỏng.

Cô đã tặng mắt cho Âu Dương Đằng.

Cô không hối hận! Vì yêu hắn, cô nguyện làm tất cả. Cho đến hôm nay, hai người thực sự đã đính hôn. Yêu nhau 3 năm, cuối cùng cũng có kết quả.

- " An Mạt, chị hôm nay trông rất xinh đẹp! "

Em gái song sinh của cô - An Nguyệt khẽ vuốt xoa. Đưa tay sờ lên bộ váy của cô, đáy mắt xuất hiện vài tia chán ghét.

- " Đẹp lắm sao? "

An Mạt không rõ cô xinh đẹp hay là không? Đơn giản là vì cô không thể nhìn thấy. Chỉ nghe được những lời đường mật phát ra mà thử tưởng tượng ra bản thân mình. Cũng không thể nhìn thấy được, biểu hiện của An Nguyệt bây giờ là như thế nào.

- " Rất đẹp! "

Đột nhiên vọng đến tiếng nói của Âu Dương Đằng.

Cô liền mỉm cười.

- " An Mạt! "

Âu Dương Đằng tiến đến ngồi bên cạnh cô, vòng tay qua ôm lấy eo An Mạt.

- " Cảm ơn em đã chấp nhận lời cầu hôn của anh "

- " Em chấp nhận là điều hiển nhiên rồi "

Tâm trạng của An Mạt cực kì tốt, 5 tháng trước sau khi tặng mắt cho hắn, ở trong phòng bệnh, cô nghe thấy hắn nói lời cầu hôn. Cô không chút do dự liền gật đầu đồng ý.

- " A Đằng, em rất muốn nhìn thấy anh mặc vest, nhưng hết cách rồi! "

Đứng bên cạnh An Nguyệt khẽ nhếch môi.

Âu Dương Đằng nhìn biểu cảm của An Nguyệt, rồi lại quay sang nhìn An Mạt, môi cũng nhếch lên:

- " Anh mặc vest chẳng lẽ em chưa từng nhìn qua? "

- " Có 1 lần, nhưng lúc đó là khác, lúc đó là anh tốt nghiệp, còn bây giờ là đính hôn, không giống nhau "

Cô nhớ lại hồi đó anh tốt nghiệp, mặc vest không thất được cả vật, liền chạy đến tìm cô.

Hai người sóng vai lên nhận bằng tốt nghiệp, nhìn nhau mỉm cười.

- " Chị à, anh rể hôm nay rất soái! Em nhìn thấy còn mê nữa đấy! "

An Nguyệt vươn tay chạm vào cổ áo Âu Dương Đằng. Biểu cảm vô cùng thích thú, liền cắn môi một cái.

Hắn bắt lấy tay An Nguyệt, đưa lên môi hôn thật sâu, khẽ xoa xoa:

- " Tay cũng rất xinh đẹp, đeo nhẫn vào chắc chắn nổi bật! "

An Mạt tự chạm vào tay mình, ngón trở mân mê ngón áp út. Lát nữa ở đây sẽ xuất hiện một chiếc nhẫn, lại chính anh tự tay đeo vào. Nghĩ đến đây, tim cô đập nhanh hơn.

Nhưng cô không biết rằng, hắn là đang nói với An Nguyệt - em gái của cô.

- " An Nguyệt, sao em không thử đi hẹn hò rồi kết hôn? "

- " Em à? em có bạn trai rồi! Anh ấy đã cầu hôn em, em đã đồng ý! "

- " Thật sao? Từ khi nào vậy? Em cũng không thêm nói với chị một câu! "

- " Chị có nhìn thấy đâu nói làm gì cho mệt! "

An Mạt sững người.

- " Thôi em ra ngoài trước đây! "

An Nguyệt rút tay ra khỏi tay Âu Dương Đằng, nháy mắt với hắn rồi xoay người rời khỏi.

- " Anh cũng ra ngoài đây, anh đứng ngoài kia đợi em "

- " Ừm "

Trong phòng chỉ còn lại cô. An Mạt không để tâm đến lời nói của An Nguyệt, nhưng An Nguyệt nói đúng. Cô bị mù, cho dù nói với cô, cô cũng không biết.

- " Mạt Mạt, nợ chưa trả xong, sao em lại đính hôn rồi? "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Là tiếng nói vọng ra từ phía cửa ra vào.

- " Ai đấy? "

Cô bị dọa cho hoảng sợ, nhất thời nắm lấy góc váy, hơi xoay đầu nghe ngóng từ phía cửa.

- " Quên nhanh đến vậy? "

An Mạt cô hình như không đặc tội gì với ai? Cũng hình như không quen người này!

- " Anh là ai vậy? "

Lời này vừa dứt, một mùi hương nhàn nhạt chiếm lấy thân thể cô. Cô vội rút người lại. Chẳng lẽ có tên biến thái nào xông vào đây?

Vô ý thức định hét lên, miệng lại bị người bịt lấy. Thân thể cũng bị ôm đến căng cứng.

- " Mạt Mạt, tìm em thật khó! "

- " Nợ chưa trả xong, sao em dám đính hôn với người khác rồi? "

Giọng anh rất nhẹ, như nói như không phá vào tai cô.

Cô có nợ? Cô vẫn nhớ là mình có nợ với một người, 1 năm trước, có người đàn ông kia bỏ lại cho cô một xấp tiền rồi biến mất trong khi chưa đụng chạm cô. Hôm nay lại xuất hiện thêm 1 người khác tới đòi nợ? Sao cô xui xẻo đến vậy?

- " Hai người làm trò gì vậy? "

Có tiếng hét lớn ở phía cửa. Là giọng của An Nguyệt.

Cô bị bịt miệng chỉ biết ừ ớ, muốn giải thích cũng không được. Theo trực giác mà lấy chân đạp vào chân anh một cái.

Anh đau nên tay hơi nói lỏng ra. An Mạt thừa dịp bỏ chạy, nhưng cô bị mù, loảng choảng được vài bước thì té ngã.

- " Chị "

An Nguyệt chạy đến đỡ cô lên, lúc đỡ cô lên còn cố ý thì thầm

- " An Mạt chị dám phản bội anh rồi, đây đưa với người đàn ông khác, em không bỏ qua chuyện này đâu "

- " Chị không có! "

- " Để em thử xem, tiệc đính hôn này của chị, có an an bình bình mà tổ chức xong hay không! "

- " An Nguyệt, chị không quen người này, thật sự chị không biết hắn ta là ai! "

- " Nói dối! "

An Nguyệt môi đã cong lên.

"Âu Dương Đằng, chúng ta có cơ hội kết hôn rồi! "

- " Mạt Mạt, nếu có dịp tôi sẽ đến tìm em! "

Anh không để ý đến An Nguyệt, nhìn cô nói xong câu liền quay người bỏ đi.

An Nguyệt kéo tay cô đứng vững lại, khẽ chỉnh chu bộ váy cho phẳng phiu. Giọng pha chút giễu cợt, đưa tay siết chặt tấm vải voan che ở mắt cô:

- " An Mạt chị thực giỏi, mắt không nhìn thấy còn câu dẫn được một anh chàng đẹp trai như vậy, hay là chị bỏ anh rồi đi, cùng người đàn ông kia mà thân mật bên nhau? "

- " Nguyệt, em đừng nói bừa, chị với hắn ta vốn không có quan hệ! "

- " Thế à? Sao em lại nhìn không ra nhỉ? "

An Nguyệt từ từ kéo cô đi, cô nắm lấy thân váy, chậm chậm đi theo An Nguyệt.

- " Em dẫn chị đi đâu vậy? "

- " Lễ đính hôn "

- " Cảm ơn em "

An Nguyệt bỗng bật cười thành tiếng, ôn nhu nắm lấy bả vai cô:

- " Đi hướng này, ở đó anh rể đang đợi chị "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

An Nguyệt quả thực đã đưa cô đến tiệc đính hôn.

Âu Dương Đăng thấy cô bước vào, không nhanh không chậm đỡ lấy cô từ tay An Nguyệt.

- " An Mạt, em tới rồi "

Cô mỉm cười. Không phải anh đang lo lắng cho cô đấy chứ?

- " Nào, anh dẫn em đi "

Hai người đi đến một chiếc bàn tròn, trên bàn bày biện rất nhiều hoa tươi. Có ảnh chụp chung của hai người, cũng có cả nến thơm.

Còn có, một cặp nhẫn được đặt trong chiếc hộp nhung màu đỏ vô cùng chói mắt.

Vật quan trọng nhất của hai người.

Mọi người xung quanh đều nhìn cô và hắn, tiếng vỗ tay liên tục không ngừng.

Có người nói: " Hai người nhìn rất đẹp đôi "

" Giống như trời sinh ra vốn là một cặp "

An Nguyệt khẽ cắn môi, đôi mắt nhìn chăm chú Âu Dương Đăng. Sau đó liền vòng qua, đi đến bên cạnh mẹ của hắn:

- " Chào bác gái, hôm nay bác rất xinh "

- " An Nguyệt đây à! "

- " Bác gái, cháu có chuyện muốn nói với bác "

Mẹ của Âu Dương Đăng - Âu Dương Lam, là một người phụ nữ trung lưu, xuất thân từ gia đình giàu có. Mặc dù đã qua tuổi xế chiều, nhưng nhìn bà vẫn rất đẹp. Còn bố hắn thì mất từ sớm, một thân bà nuôi hắn lớn, vì thế hắn được bà cưng chiều, yêu thương hắn hơn chính bản thân bà. Nếu bây giờ nói An Mạt đây đưa với người đàn ông khác, bà chắc chắn sẽ không bỏ qua chuyện này.

Nghĩ đến đây, An Nguyệt nở nụ cười rất đậm.

- " Có chuyện gì muốn nói với bác à? "

- " Là An Mạt, chị ấy thực ra có người khác. Lúc nãy ở trong phòng trang điểm, cháu có thấy chị ấy cùng một người đàn ông ôm nhau rất thân thiết "

Âu Dương Lam vốn không thích An Nguyệt cho lắm, khi nghe An Nguyệt nói vậy, bà chỉ xuyt xoa

- " Àyza, đó chắc là bạn con bé rồi, ôm một cái không vấn đề gì "

- " Bác à, là đàn ông, chị An Mạt với... "

- " Đến lúc trao nhẫn rồi! "

Âu Dương Lam không muốn dài dòng, bèn cắt ngang lời An Nguyệt.

An Nguyệt ầm ức nhưng cắn răng chịu đựng, lập tức bỏ đi. Khi lướt qua Âu Dương Đăng, An Nguyệt hơi nhưn người thì thầm với hắn:

- " Anh đeo nhẫn cho chị ấy thử xem? Chúng ta liền cắt đứt quan hệ "

Âu Dương Đăng cau chặt mày lại. Nhìn An Nguyệt đã trở về đứng bên cạnh cô.

Nhưng hẳn thật sự bất lực. Nếu không đeo nhẫn cho An Mạt, tất cả mọi người xung quanh đều nghĩ hẳn là loại người gì đây?

Âu Dương Đăng bỏ qua ánh mắt An Nguyệt, vươn tay lấy cặp nhẫn trên bàn. Lấy ra một cái, đeo vào ngón áp út của An Mạt.

Cảm giác mát lạnh từ chiếc nhẫn khiến cô vô cùng kích động. An Mạt từ từ tìm đến hộp nhẫn, nhưng tay run quá làm rơi hộp nhẫn xuống đất.

Chiếc nhẫn đã lăn tròn đến mũi giày An Nguyệt.

An Nguyệt cúi người nhặt lên, ngắm nghía một lát rồi ra ý kiến:

- " Hay là để em đeo thay cho chị đi!"

- " Không được "

Chu Giang - mẹ của An Nguyệt cùng An Mạt kéo lấy tay cô ta, tức giận khê quát.

- " Con mau đưa cho chị đi "

- " An Nguyệt, chị tự làm được, đưa cho chị!"

Cô đã xoè tay ra trước mặt An Nguyệt, gấp gấp nói.

- " Chị bị mù như vậy đeo làm sao được "

- " An Mạt, hay để em gái em đeo cho anh, ai đeo cũng giống nhau, anh không để tâm đến đâu, quan trọng là em có bên cạnh anh là được rồi "

Chưa đợi An Mạt lên tiếng, An Nguyệt đã nhanh tay đeo vào ngón áp út của Âu Dương Đăng.

Tất cả đều sững sờ. Phía dưới liền có động tĩnh, ra sức bàn tán.

- " An Nguyệt con làm gì vậy hả? "

- " Mẹ à, con có lòng tốt đeo thay cho chị mà! Đứng không An Mạt? "

An Nguyệt lay vai cô, cô im lặng không lên tiếng, chỉ mỉm cười.

Âu Dương Đăng nhìn cô, rồi lén lút liếc về phía An Mạt, nháy mắt một cái.

" Em giỏi lắm An Nguyệt "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Sau lễ đính hôn, mẹ của Âu Dương Đăng đề nghị hai người thử sống chung.

Cô tất nhiên vui mừng, không có ý từ chối. Mẹ của cô nhìn thấy cô vui vẻ như vậy, cũng chấp nhận ý kiến của Âu Dương Lam, để hai người thử sống chung.

Còn An Nguyệt, được dịp ngồi trên đồng lúa, vô cùng tức giận.

- " Mẹ à, nếu sống chung chắc cô ấy bất tiện, con muốn thuê giúp việc, tôi chăm sóc cho cô ấy! "

- " Được được! "

.....

Căn nhà của hai người nằm trong khu chung cư ở giữa trung tâm thành phố.

Tối hôm đó, An Mạt ngồi im một chỗ trên ghế sofa.

Còn Âu Dương Đăng thì vào bếp làm đồ ăn.

Lát sau, trong phòng bếp thoáng ngửi thấy một mùi hương rất thơm, cô có thể hình dung được, bóng dáng anh ở trong bếp là như thế nào!

Vô cùng hào sái!

Khoảng nửa tiếng sau, Âu Dương Đăng bê ra một nồi mì nóng hổi, rồi đặt ở trên bàn, tiến đến ngồi bên cạnh cô

- " An Mạt, anh chỉ biết nấu mì gói, hôm nay ăn tạm, ngày mai giúp việc đến, sẽ nấu món ngon cho em ăn "

- " Không sao! "

Cô cảm nhận được hương vị gia đình. Xúc động đến nỗi sắp rơi nước mắt.

Âu Dương Đăng chậm chậm tháo tấm vải voan che ở mắt cô xuống, đưa tay vuốt ve

- " An Mạt, thực sự anh nợ em quá nhiều, cảm ơn em, đã tặng mắt cho anh! "

- " Không sao, sau này, anh chỉ cần làm người dẫn đường cho em, em miễn nguyện lắm rồi "

" kình...cong " Tiếng chuông cửa vang lên.

Âu Dương Đằng chạy ra mở cửa, An Nguyệt lập tức ôm chặt lấy hắn

- " Nhớ anh muốn chết!"

- " Cần thận cô ta nghe thấy "

Âu Dương Đằng bật miệng An Nguyệt, lên nhìn An Mạt ngồi ở sofa.

- " Anh sợ cái gì chứ, chị ấy bị mù "

An Nguyệt gạt mạnh tay hắn ra, ánh mắt si mê chăm chú nhìn Âu Dương Đằng, vòng tay qua ôm lấy cổ hắn

- " Cho dù bây giờ chúng ta có làm gì thì chị ta cũng không thấy "

An Nguyệt cúi đầu xuống hôn hắn. Hắn cũng mạnh mẽ mà đáp lại.

- "A Đằng, ai vậy? "

Thấy hắn ra mở cửa lâu rồi mà vẫn chưa vào chỗ cô, An Mạt liền lên tiếng hỏi

Vẫn không có ai trả lời.

- " A Đằng? Anh không có ở đó sao? "

An Mạt rời khỏi sofa, đưa tay dò la khắp nơi. Tìm đến hướng cửa ra vào mà bước tới

- " A Đằng, anh lên tiếng đi chứ? "

" Rầm " cô vấp phải đèn để ở chỗ cửa sổ, ngã xuống đất. Cô đi sai hướng rồi!

- " A Đằng! "

Một tiếng A Đằng, hai tiếng A Đằng, vẫn không nghe động tĩnh gì!

Cô bật khóc.

- " Nhìn chị ta thực đáng thương "

An Nguyệt lắc đầu, vẫn giữ nguyên trạng thái ôm lấy hắn.

Âu Dương Đằng khẽ nhếch môi

- " Con đàn bà mù ngu ngốc! "

- " Chị ta mù là vì anh! Anh không thấy xót sao? "

- " Anh đâu bảo cô ta tặng mắt cho anh? Tự cô ta hiến tặng! "

Âu Dương Đằng cuộn lộn tóc của An Nguyệt vào tay mình, đưa lên mũi ngửi.

- " Đáng ghét "

An Nguyệt đánh yêu hắn.

- " Nhìn cô ta rất chướng mắt, An Nguyệt, hay là em dọn qua sống với anh, cô ta bị mù, chắc chắn không biết "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

An Nguyệt lại áp cánh môi của mình vào môi Âu Dương Đằng.

Khẽ nhưn người thì thắm vào tai hắn:

- " Để em lại đỡ chị ta dậy, ít nhất em cũng gọi An Mạt một tiếng chị "

Nói rồi An Nguyệt buông hắn ra. Âu Dương Đằng vẫn còn lưu luyến mà kéo lấy tay An Nguyệt

- " Hay tối nay em ngủ lại đây đi? "

- "... Được thôi! "

Hắn cười rất đậm, gật gù vài cái mới chịu để An Nguyệt đi.

An Nguyệt từng bước lại gần cô. Cô bây giờ đang ngồi bệt dưới sàn, tâm trạng cực kì không ổn, sợ hãi, lo lắng đang bao trùm lấy cô.

- " Chị "

An Nguyệt đỡ lấy người cô, giọng nói có chút lo lắng:

- " Chị làm sao vậy? "

- " An Nguyệt, em lúc nãy có thấy A Đằng không? "

Cô sịt mũi, bám chặt lấy cánh tay An Nguyệt. Gương mặt thấm đầy nước mắt mà hơi ngược lên, nghiêng đầu nghe ngóng.

An Nguyệt nhếch môi, kéo An Mạt đứng lên tiến lại chỗ sofa, để cô ngồi xuống.

- " Em có thấy, anh rẽ ra mở cửa cho em mà, anh ấy còn rất vui khi thấy em nữa! "

An Nguyệt cố ý nhấn mạnh câu nói sau, vừa nói vừa nhìn biểu hiện của An Mạt.

Cô kích động lấy tay lau hết nước trên mặt đi, không để ý đến lời nói của An Nguyệt chứa đầy ân ý, mà thấp giọng hỏi:

- " Vậy anh ấy đâu rồi? "

- " Anh ấy...! "

An Nguyệt quay người nhìn ra, chỉ thấy hắn đang dựa lưng vào cửa, chăm chú quan sát hai người.

- " Anh ấy ra ngoài mua đồ rồi! "

- " Mua đồ? "

An Mạt kinh ngạc, cũng đã tối muộn như vậy rồi sao còn đi mua đồ?

- " Anh ấy có nói là mua đồ gì không? "

- " Có! Anh rẽ bảo mua đồ để cá nhân để "phục vụ" cho đêm nay của 2 người! "

Nghe thấy câu nói này, Âu Dương Đằng đôi mày liền nhếch lên.

Còn An Mạt, cô thoáng đỏ mặt, lúng túng đáp lại:

- " Anh ấy...nói với em thế à? "

- " Ừ! "

An Mạt có chút ngốc nghếch mà tự nhủ bản thân rằng " Nếu anh ấy bây giờ muốn làm cái đó, cô cũng đồng ý, nhưng như vậy có sớm quá không? Hai người còn chưa kết hôn! "

Cô muốn dành lần đầu tiên của cô cho hắn vào đêm tân hôn.

Như nhớ ra thứ gì đó, cô chậm chậm xoay người đối diện với An Nguyệt, đưa tay vuốt lại lọn tóc đặt trên vai, cô hắng giọng:

- " Nhìn chị bây giờ... Xấu lắm phải không? "

- " Rất xấu, còn rất ngốc "

An Nguyệt vuốt mặt cô, ngón tay lướt qua đôi mắt đã khép kín ở đó rất lâu, nhẹ nhàng hỏi:

- " Sao chị lại tình nguyện tặng mắt cho anh rẽ vậy? "

- " Vì chị yêu anh ấy! "

An Nguyệt khẽ " Ồ " lên một tiếng, có chút trên đũa nhìn về phía cửa, nơi Âu Dương Đằng đang đứng:

- " Là yêu sao? Chị có vẻ rất yêu anh rẽ nhỉ? "

- " Chị yêu anh ấy từ hồi Đại học đến bây giờ! "

An Nguyệt tặc lưỡi, thờ dãi lác đàu:

- " Chị yêu anh ấy như thế, nếu sau này bị phản bội sẽ rất đau đấy! "

- " Anh ấy sẽ không phản bội chị "

Cô chắc nịch, cầm chặt tay An Nguyệt.

"Âu Dương Đằng cũng yêu cô, chắc chắn anh sẽ không phản bội cô!" An Mạt đính chính trong lòng mình như thế, cô một mực tin tưởng hắn.

Vì tin tưởng nên đã tặng mắt cho hân!

- " An Mạt à An Mạt, chị đừng chắc chắn như thế! Lòng người khó đoán lắm, ai biết sau này anh rể có phản bội chị hay không? "

Lần này An Mạt im lặng không trả lời. Cô nghĩ cô em gái này của cô có định kiến với Âu Dương Đằng, nếu nói thêm chỉ sợ An Nguyệt lại không hài lòng về người anh rể này.

- " Anh về rồi! "

Âu Dương Đằng đứng mãi ngoài cửa cũng đến chán, nên quyết định đi vào trong điển cùng An Nguyệt.

- " Anh không mua được cái ấy "

Lúc nói có ý ghé sát tai cô. An Mạt lập tức nóng lên, ho khan một cái.

Âu Dương Đằng nhìn cô bật cười, nụ cười vô cùng khinh bỉ.

An Nguyệt nắm lấy tay hân trước mặt An Mạt.

Cô bị mù! Nên không nhìn thấy được hành động của hai người họ.

- " Anh rể đừng đùa chị em như vậy, thật xấu xa! "

Ý tứ của An Nguyệt vô cùng mờ ám. Nhưng An Mạt lại không nhận ra, cô khẽ húych vào eo An Nguyệt:

- " Em đừng nói nữa! "

- " An Mạt, hay là tối nay em để em gái em ngủ lại đây đi? Rất tiện chăm sóc cho em đấy! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Tối hôm đó, quả thực An Mạt đồng ý cho An Nguyệt ở lại.

An Nguyệt ngủ chung phòng với An Mạt, hai người ở dưới lầu. Còn Âu Dương Đằng thì ở trên gác hai.

Trời đã về khuya, gió thổi rất mạnh.

Mây đen cuộn tròn cả bầu trời. Cuối cùng mưa cũng đổ xuống.

Rèm cửa sổ trong phòng An Mạt bị gió thổi lay động. Cô đang ngủ say giấc.

" Đoàng " tiếng sấm vang lên như muốn nứt toác cả bầu trời.

Cô giật mình tỉnh giấc. Đưa tay chạm vào chỗ bên cạnh. Nó đã lạnh ngắt từ lúc nào.

- " An Nguyệt? "

- " Em ở trong phòng vệ sinh à? "

Cô thấp giọng hỏi. Vẫn không có ai trả lời.

Cô rời khỏi giường, mò mẫm tìm kiếm An Nguyệt trong bóng tối. An Mạt men theo bờ tường hướng đến cửa phòng. Vì sợ An Mạt đi lại khó khăn, nên trong phòng này bày biện rất ít đồ, An Mạt rất nhanh đã ra đến cửa.

- " An Nguyệt? "

Có khi nào An Nguyệt ở trong phòng bếp? Hay là An Nguyệt về nhà rồi?

Cô cảm thấy bất an.

Bàn chân cô đi trên sàn nhà lạnh lẽo, bộ váy ngủ mỏng manh bị gió thổi khiến cô lạnh ngắt sống lưng.

Hôm nay đột nhiên rất lạnh!

- " Em có ở trong đó không? "

Cô vẫn men theo bờ tường, vô ý đụng đến cầu thang. Cô liền dừng lại.

An Mạt cô không biết nhà bếp ở chỗ nào cả! Đành chôn chân ở cầu thang, miệng không ngừng gọi tên An Nguyệt.

- --

- A Đằng... Nhẹ thôi!

An Nguyệt thân thể trần truồng nằm trên giường Âu Dương Đằng. Hân hơi thở gấp gáp, thân dưới không ngừng chuyển động, mặt đầy mồ hôi nhìn An Nguyệt đang nằm dưới thân hân:

- " Anh yêu em... An Nguyệt! "

Rồi cúi xuống đặt lên môi An Nguyệt một nụ hôn rất đậm.

- " Đau! "

An Nguyệt khẽ rên rì, vòng tay ôm cổ hân:

- " Em cũng yêu anh! "

Hân liền bật cười. Động tác của hân càng lúc càng nhanh.

Cuộc mây mưa hoan ái cuối cùng kết thúc.

Âu Dương Đằng ôm An Nguyệt nằm trên giường, dụi đầu vào mái tóc An Nguyệt, hít thật sâu mùi thơm trên đó, khẽ thì thầm:

- " Rất muốn cưới em về làm vợ! "

- " Vậy mau cưới đi "

An Nguyệt giọng nũng nịu đáp lại, kéo lấy cánh tay hân làm gối kê đầu

- " Bây giờ chưa được, anh mới đính hôn, sao chia tay với cô ta được? "

- " Anh không muốn cưới em chứ gì? "

An Nguyệt định toan bỏ đi thì hân lại ôm chặt lấy.

- " Đừng giận.. Anh không có cách nào khác, mẹ anh rất thích cô ta, nếu bây giờ đòi chia tay, bà sẽ ghét anh mất! "

An Nguyệt tức giận cau mày:

- " Đừng viện cớ đi, anh là không muốn kết hôn với em chứ gì nữa! "

- " Anh muốn mà! Nhưng chia tay thì anh không được thừa kế tài sản. Mẹ anh là vì cô ta tặng mắt cho anh nên mới thay anh quyết định chuyện này! Chứ anh không thích nổi cô ta, người anh thích là em, hiểu không? "

- " Thật sao? "

An Nguyệt có chút nghi ngờ hỏi ngược lại hân:

- " Anh đừng có mà gạt em đấy? "

- " Tuyệt đối không! "

- " Thật ngoan! "

An Nguyệt liền hôn hân một cái, đưa tay xoa đầu hân. Âu Dương Đằng nhìn An Nguyệt rất si mê, định ngồi người dậy đè lên người An Nguyệt thì có tiếng gõ cửa ở bên ngoài.

- " A Đằng! Anh ngủ chưa? "

An Nguyệt cùng Âu Dương Đằng giật mình bật người dậy, An Nguyệt vội kéo chăn che kín người:

- " Sao chị ta lên đây được? "

- " Anh không biết! "

- " Có khi nào chị ta nghe thấy chúng ta...? "

Âu Dương Đằng nhăn nhó mặt. Vội đi xuống giường mang lại quần áo, đến khi chỉnh chu xong mới đi ra mở cửa

- " An Mạt, muộn vậy rồi sao em còn lên đây? "

- " A Đằng, anh thấy An Nguyệt đâu không? "

Cô bám lấy cánh cửa, mặt hướng thẳng vào bên trong phòng.

Nơi đó, có An Nguyệt đang sợ hãi nhìn cô.

- " Anh không nhìn thấy! "

Hân mặc dù biết cô bị mù, nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm không yên.

- " Có khi nào An Nguyệt đi vệ sinh không? Hay là con bé ra ngoài hóng gió? "

- " Trời đang mưa mà! "

Hân bây giờ mới để ý, ngoài trời mưa đang rất to. Hân nhìn An Nguyệt đang rón rén mặc đồ lại, đưa tay đẩy vai cô quay đi

- " Để anh dẫn em xuống phòng trước, rồi đi tìm An Nguyệt cho em! "

An Mạt ôm eo hần, đi từ từ theo từng bước chân hần mà đi xuống lầu.

- " An Nguyệt anh phải nhớ tìm con bé cho em đấy! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Sau khi dẫn An Mạt xuống phòng, Âu Dương Đằng định chạy gọi An Nguyệt thì đúng lúc An Nguyệt bước xuống.

- " Chị! "

An Nguyệt tiến lại chỗ cô. An Mạt mặt đầy lo lắng, hỏi han An Nguyệt:

- " Em đi đâu vậy? "

- " À... Lúc nãy em thấy hơi nóng, định ra ngoài phòng khách ngồi một lát, ai ngờ ngủ quên ở đó! "

- " Phòng khách? Sao lúc nãy chị gọi em mà em không nghe?"

- " Em... Không nghe thấy! "

An Mạt nhìn Âu Dương Đằng, gật đầu một cái. Hần cũng gật theo An Nguyệt, nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

An Nguyệt giúp cho cô nằm xuống giường, trong lòng có chút không yên, vừa kéo chăn lên cho An Mạt, vừa cố ý thăm dò cô:

- " Chị... Lúc nãy lên phòng anh rề làm gì vậy? "

- " Chị lên tìm em!"

- " Vậy... Chị có nghe thấy tiếng anh rề nói chuyện với ai đó không? "

An Mạt vội nghiêng đầu qua, hơi mím môi:

- " Hình như không nghe thấy, em nói vậy là có ý gì? "

- " Không có gì! Có khi em nghe nhầm thôi! "

An Nguyệt lúc này thờ phào nhẹ nhõm. Vốn biết An Mạt sẽ không nhìn thấy, nhưng An Nguyệt cũng phải cẩn thận mà xác nhận lại. Sợ An Mạt sẽ nghe được cuộc trò chuyện giữa cô ta và Âu Dương Đằng.

An Nguyệt rất muốn cùng Âu Dương Đằng ở chung một chỗ.

Ban đầu định tiết lộ chuyện giữa cô ta với Âu Dương Đằng cho An Mạt nghe, nhưng khi nghe hần nói như vậy. An Nguyệt liền nhẫn nhịn chờ đợi.

Chờ đợi thời cơ thích hợp để nói rõ cho cô biết!

An Nguyệt với Âu Dương Đằng mới chính là một cặp!

An Nguyệt cũng nằm xuống, quay lưng lại với An Mạt. Cô đưa tay mò mắt An Nguyệt, cất giọng hỏi:

- " An Nguyệt, bạn trai em... Là người như thế nào vậy? "

- " Rất giống anh rề! "

An Nguyệt không chút do dự đáp lại. Cô bị câu nói này của An Nguyệt làm cho bối rối, tâm trạng có gì đó bất ổn. Nhưng lại mơ hồ không rõ!

Chắc đó chỉ là trùng hợp!

Đêm nay mưa đổ rất to, rất nặng hạt. Gió thổi mạnh, càng về khuya trời càng lạnh.

An Mạt cùng An Nguyệt loáng cái đã ngủ say giấc.

- ----

Sáng hôm sau, mưa đã tạnh. Ánh nắng le lói chiếu rọi vào phòng làm cả căn phòng bừng sáng lên. An Mạt nhú chặt đôi mày, có chút chóng mặt mà ngồi dậy.

Bỗng có người đỡ lấy tay cô.

- " Cô An Mạt, tôi giúp cô đi rửa mặt "

An Mạt giật nảy mình, gạt vội tay người đó ra, hoảng sợ đáp lại

- " Bà là ai? "

- " Tôi là giúp việc mới đến, tên Ôn Thắm, cậu Đăng cùng cô chủ An Nguyệt bảo tôi chăm sóc cô! "

Một lời " cô chủ An Nguyệt " vừa nói ra khỏi miệng, An Mạt lập tức có phản ứng.

Không lẽ bà ấy nhận nhầm?

Gọi cô là An Mạt? Sao gọi An Nguyệt bằng 1 tiếng " cô chủ "?

"Chắc bà ấy mới vào nhà này nên không biết!" Cô tự nhủ như vậy.

An Mạt được Ôn Thắm giúp làm vệ sinh cá nhân. Xong xuôi mới đỡ cô đi ăn sáng.

Cô ngửi thấy được một mùi gì đó rất thơm! Mà không phải là mùi thức ăn, mùi thơm rất nhẹ, thoang thoảng qua cánh mũi ngửi rất dễ chịu.

- " Di Thắm, mùi gì thơm vậy? "

Cô quyết định gọi Ôn Thắm bằng dì, như vậy sẽ thân thiết hơn.

- " Là hoa huệ trắng, rất thơm có đúng không? "

Ôn Thắm đỡ cô ngồi xuống, múc một bát súp bí đỏ đầy đến trước mặt cô, An Mạt mò mẫm bát để trên bàn. Lấy muỗng múc một thìa đưa lên miệng

- " Ăn rất ngon! "

- " An Mạt, cô có ăn không được cái gì không? "

- " Con không ăn được đồ hải sản, ăn vào sẽ bị dị ứng! "

Nhớ lúc nhỏ không may có ăn phải gỏi tôm, cả người đột nhiên nổi mẩn đỏ lên rất nhiều, hô hấp cũng không được. Mất, mũi còn sưng lên nhìn vào vô cùng đáng sợ.

- " Vậy còn cô chủ An Nguyệt? "

- " Cái gì con bé nó cũng ăn được. Con bé còn đặc biệt thích Hoàn thánh! "

Nói đến sở thích của An Nguyệt, không ai hiểu rõ hơn cô. An Nguyệt thích màu gì, ăn thứ gì cô đều nhớ rõ. Vẫn là nhớ lúc nhỏ rất vui, hai người liền tranh nhau đồ ăn, còn bị mẹ mắng. Cô đành chấp nhận mà nhường lại cho An Nguyệt, nhưng sau đó hình như nó biết lỗi, chạy đến tìm cô chia đồ ăn. Nghĩ đến đây cô liền mỉm cười.

- ----

Mấy ngày sau đó, vì bận mở chi nhánh mới của công ty, Âu Dương Đăng nhiều ngày không trở về nhà. Nếu có về, cũng là về lấy quần áo. Còn An Nguyệt, cũng không thấy đến nữa.

Ôn Thắm trở thành người bầu bạn với cô hằng ngày. Mỗi khi đi chợ, Ôn Thắm đều sẽ mua về một bó hoa huệ trắng, cô bị Ôn Thắm " kích thích " dần dần ngửi thành quen.

Rồi đến một ngày, có ai đó gửi đến nhà một bó hoa Linh lan. Hoa này rất đắt tiền. An Mạt cho rằng là của Âu Dương Đăng tặng cô, nhưng không phải.

Ôn Thắm nói không thấy ai gửi đến, ra mở cửa là đã thấy bó hoa Linh lan đặt ở đó. Còn đặc biệt có một bức thiệp màu đỏ bắt mắt, nói gửi cho cô.

" 1 bó Linh lan 143 USD, mỗi ngày tiền lãi là 50 tệ, mong em tích góp tiền trả dần. Nếu trả không xong, mong em đòi tiền bằng thân "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Khi nghe Ôn Thắm đọc xong, Cô hết sức bàng hoàng.

Sao cô lại bị gánh nợ nữa vậy? An Mạt cô đâu có mua bó Linh lan này? Cũng đâu có muốn ai đó tặng? Rồi bây giờ nợ cũ chưa trả xong nợ mới lại tìm đến!

- " Di Thắm, có đề tên người gửi hay không? "

An Mạt rất muốn biết, cô đã đắc tội với người nào! Tiền gốc đã dứt thì thôi đi, còn đòi tiền lãi mỗi ngày là 50 tệ? Không trả được thì cô gán thân trả nợ! Công lí ở đâu?

- " Không có đề tên người gửi đến! "

Ôn Thắm xem xét tấm thiệp rất kĩ, sau đó nhìn An Mạt bằng ánh mắt đáng thương.

- " Cô nợ ai tiền à? "

- " Con không có! "

Cô cười khổ, khóc không ra nước mắt.

- " Vậy tại sao người ta lại ghi như vậy? "

- " Con cũng rất muốn biết tại sao người này lại làm thế với con! "

An Mạt nhớ là bản thân cô sống vô cùng tốt. Chưa gây hại cho ai bao giờ!

Ôn Thắm mặt khó hiểu lắc đầu nguầy nguậy. Rồi lại nhìn bó Linh lan đặt trên bàn.

"Linh lan đẹp mà gây hại cho con người!" Ôn Thắm lại quay sang bình hoa đang cắm đầy hoa huệ trắng của bà mua về. Liền thờ dài một cái.

Hoa huệ trắng bà mua chỉ có giá 10 tệ!

Thật đau lòng!

- " Vậy bó Linh lan này phải làm sao? "

- " Đem vào để trong phòng cho con đi "

Hoa Linh lan vô tội! Cô chịu chấp nhận số phận, cô gánh tiền là được chứ gì.

- ---

Tại Canberra, Australia.

Khách sạn Phòng Tổng thống.

- " Ivan, cậu vì cô gái người Trung Quốc ấy bỏ không tốn công sức nhỉ? "

- " Cậu câm miệng! "

Người đàn ông bị chửi cho hai từ " câm miệng " liền phá lên cười sặc sụa.

- " Ivan, cậu... Như vậy là không được! "

- " Steven, cậu có tin tôi gọi người khâu miệng cậu lại hay không? "

Ivan - Huyết Ưu Trắc nửa ngồi nửa nằm trên ghế sofa, tay rút điều thuốc khê nhả ra một làn khói trắng, lờn vợn xung quanh mặt của Steven.

Anh chàng Steven ho vài cái, khó chịu đưa tay hươ vào không trung. Khói thuốc rất nhanh liền tàn ra.

- " Khi nào cậu tính quay về nước? "

- " Vài ngày nữa! "

Huyết Ưu Trắc khảy điều thuốc trên tay, tàn thuốc theo đó mà rơi xuống. Đôi mắt màu hổ phách hẹp dài hơi nheo lại, anh rít thêm một hơi nữa, sau đó dụi vào gạt tàn bên cạnh. Nâng cơ thể đứng lên hướng về cửa sổ sát đất chôn chân ở đó.

- " Nghe nói Công ty Lam Đằng mở chi nhánh mới, tó ý muốn hợp tác với chúng ta! "

Steven theo bước chân của anh mà lại gần, khoanh tay dựa vào tường đứng nhìn Huyết Ưu Trắc ở một khoảng cách nhất định.

Huyết Ưu Trắc liền nhếch môi, im lặng không lên tiếng.

- " Thấy báo sắp khai trương công ty rồi! "

Steven nhìn anh không chớp mắt. Có ý muốn thăm dò ý kiến của anh, nhưng đổi lại là anh vẫn một mực im lặng.

- " Vậy cậu có định hợp tác hay không? "

Steven chậm rãi bước lên gần anh. Huyết Ưu Trắc liền quay lại nhìn hấn, hấn giắt mình lập tức lùi lại, giữ khoảng cách ban đầu với anh.

- " Đừng khó tính như vậy, tiếp xúc chút đi! Ha? "

Steven cười cười, chỉ thấy lông mày anh lại nhếch lên. Hấn thờ dài một hơi, tự động rời khỏi phòng, khi đi ra còn nói với lại một câu:

- " Được được, chỉ có cô gái ấy mới đụng được vào cậu thôi, tôi đây mạo phạm rồi! "

Huyết Ưu Trắc khẽ bật cười.

- " Ivan! "

Có tiếng gọi của một cô gái. Huyết Ưu Trắc chậm rãi xoay người lại.

- ---

Bắc Kinh, Trung Quốc.

Hôm nay Âu Dương Đằng đột nhiên trở về nhà.

An Mạt thấy anh trở về đương nhiên vui mừng, Ôn Thắm dịu cô ra gặp anh.

- " A Đằng, anh về rồi! "

- "Ừ! "

Âu Dương Đằng không thèm liếc cô một cái, đi thẳng lên tầng hai rồi đóng sập cửa lại.

- "Di Thảm, giúp con nấu một bát canh gà bồi bổ cho anh ấy! "

- "Được! Tôi đưa cô về phòng "

- "Không cần.. không cần, đi cứ nấu cho anh ấy, con đứng đây đợi đi! "

Ôn Thảm dìu cô đứng yên một góc trong bếp. Còn mình thì bắt đầu làm việc.

- "Chị à? "

An Nguyệt xuất hiện trong nhà cô, chưa vào đến nơi đã nghe thấy tiếng.

- "Ồ đây! "

Cô nói vọng ra. Lắng tai nghe ngóng tiếng chân của An Nguyệt.

- "Đang làm gì vậy? "

- "Cô chủ về rồi! "

Thấy An Nguyệt bước vào, Ôn Thảm hơi cúi đầu. Khi ngược lên, thì thấy An Nguyệt đang trừng mình.

An Mạt vẫn là giữ tâm trạng ấy!

"Di Thảm chắc chưa biết cô mới là cô chủ ở đây thôi! Chỉ là nhầm lẫn "

- "Sao hôm nay lại tới đây? "

- "Em đến tìm anh rể! "

Cô ngạc nhiên.

- "Tim A Đằng? "

- "Đúng! Anh ấy ở đâu? "

- "Trên lầu! "

An Nguyệt nhanh chóng rời khỏi phòng bếp. Đi nhanh lên tầng hai.

An Mạt đột nhiên dấy lên nghi hoặc. Bây giờ cô mới nhận ra. Khi có Âu Dương Đằng thì sẽ có An Nguyệt! Hôm nay hán đột ngột trở về thì An Nguyệt cũng lại tới đây!

Trùng hợp không xảy ra mãi như vậy được.

- "Di Thảm, đi dìu con lên lầu được không? "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Ôn Thảm vừa đứng lúc nấu xong canh gà, một tay dìu An Mạt đi lên cầu thang, một tay bê bát canh nóng.

- --

- "Âu Dương Đằng, anh với cô ta là thế nào? "

An Nguyệt tức giận cầm gối đánh vào người hán.

Âu Dương Đằng ngăn hành động của An Nguyệt lại, cầm chặt tay An Nguyệt, gằn giọng nói:

- "Cô ta là đối tác của anh, em hiểu không? "

- "Đối tác kiểu gì mà hai người lại dính nhau như sam vậy hả? "

Lúc An Nguyệt đến tìm Âu Dương Đằng, vừa vận nhìn thấy hán và một cô gái khác ôm nhau ở bãi đậu xe.

Tức giận lẫn chiếm hết lí trí, An Nguyệt chạy nhanh lại kéo cô gái kia ra, thẳng tay cho một bạt tai vào mặt.

- "Á! "

- " An Nguyệt em làm gì vậy? "

Âu Dương Đằng hoảng hốt giữ An Nguyệt đang định nhào vào cô gái kia lần nữa.

- " Cô có bệnh à? "

Cô gái kia đỏ mặt lên vì tức giận kèm theo xấu hổ, ba chân bốn cẳng bỏ đi.

- " Đồ phản bội mau bỏ ra! "

An Nguyệt cắn mạnh vào cổ tay hắn, mặc dù đau điếng nhưng hắn vẫn cố ôm chặt An Nguyệt.

- " Em bình tĩnh lại đã! "

- " Anh nghĩ tôi bình tĩnh được à? Anh với cô ta là thế nào? Ăn sạch tôi rồi muốn đồ vò à? "

- " Là đối tác của anh! "

- " Đối tác trên giường với anh à? "

An Nguyệt không kiềm chế được mà hét lên.

Âu Dương Đằng tức đến tím mặt. Bỏ An Nguyệt ra rồi quay đầu bỏ đi

- " Anh đứng lại! "

An Nguyệt chạy theo hắn.

Chạy theo luôn về nhà!

- "... Anh không nói lại em, được, muốn nghĩ gì thì nghĩ! "

- " Âu Dương Đằng! "

- " Cẩn thận một chút! " Có tiếng động ở cầu thang. Hai người lập tức quay lại nhìn.

An Mạt sắp đi lên đến phòng của hắn.

- " Là An Mạt! "

Âu Dương Đằng nhìn An Nguyệt, gấp gáp định đẩy cô ta ra khỏi phòng.

- " Chị ta mù anh đẩy cái gì mà đấy? "

- " Cô ấy sẽ phát hiện ra mắt " "

Âu Dương Đằng vẫn cố đẩy cô ta đi, An Nguyệt cau mày gạt hắn ra, cao giọng nói:

- " Chi bằng nhân cơ hội này nói cho chị ta biết chúng ta mới là một cặp! "

- " Em đừng quấy nữa được không? Nếu nói ra anh mất hết quyền thừa kế em hiểu chưa! "

- "... "

An Nguyệt nghiêng chặt răng. Nhanh chóng át con tức giận xuống, thấp giọng:

- " Anh rể, anh phải tốt với chị gái của em, nếu anh còn làm như vậy, em sẽ không tha thứ cho anh! "

An Mạt đã đứng bên ngoài cánh cửa khép hờ, đóng tai nghe cuộc nói chuyện của hai người ở bên trong.

- " Anh hứa sẽ chăm sóc chị em thật tốt! "

Đến Âu Dương Đằng cũng không thể ngờ, An Nguyệt lại lật mặt nhanh như vậy.

Thật biết diễn!

Hắn chăm chú nhìn An Mạt bên ngoài cửa.

Thấy cô đang cười!

- " Hai người sao vậy? "

Cô lúc này mới bước vào, giả vờ như chưa biết chuyện gì. Nổi nghi hoặc trong lòng cũng dần biến mất. Hoá ra An Nguyệt quan tâm cho cô nên mới chạy đến đây. Cô hiểu lầm An Nguyệt rồi.

- " Chị! "

An Nguyệt cảm thấy cô rất chướng mắt. Nhấn nhẹn mà chạy lại ôm lấy cánh tay cô.

- " Ủ? Anh rể lại làm em khó chịu à? "

- " Vô cùng khó chịu! "

An Nguyệt liếc hần muốn chấy người.

Âu Dương Đăng nhìn nọt mà đi lại vuốt cánh mũi cô.

Ngay trước mặt An Nguyệt.

- " Em gái em thật biết dối! Chỉ là vì lo lắng cho em mà thôi! "

An Nguyệt thờ hất ra, cười đều mà nhìn hần:

- " Anh còn dám làm trò đó trước mặt tôi? "

Hần giật thót cùi mặt xuống đất.

- " Được rồi được rồi, em nhờ dì Thẩm nấu canh gà, hai người ăn mau đi! Dì Thẩm? "

Ôn Thẩm bê bát canh đi lại đứng gần An Mạt. An Nguyệt nhìn bát canh đang bốc hơi nghi ngút, nhìn An Mạt xong môi lại cong lên, cố ý đẩy người một cái. Bát canh nóng liền đổ ập cả lên người An Mạt.

An Mạt cô không nhìn thấy mà tránh!

- " Á! "

Canh nóng đổ lên đầy cánh tay và bên eo của An Mạt. Vùng da bị canh đổ lên bắt đầu sưng đỏ rất nhanh, Âu Dương Đăng cùng Ôn Thẩm bàng hoàng khi thấy An Mạt như thế, hần lập tức bế An Mạt vào phòng vệ sinh.

- " Dì Thẩm mau lấy thuốc! "

- " Vâng cậu chủ! "

Ôn Thẩm mặt biến sắc chạy nhanh xuống lầu lấy thuốc.

An Nguyệt chỉ vì tức hần. Liền tìm cô trút giận! Nhưng cô ta không thể ngờ, Âu Dương Đăng lại có hành động như vậy!

An Nguyệt chạy theo vào phòng vệ sinh.

Thấy Âu Dương Đăng đang nhẹ nhàng rửa vết thương dưới vòi nước lạnh cho cô.

Nhẹ nhàng hỏi han!

Tất cả mọi thứ mà hần làm đều nhẹ nhàng không giống như mọi ngày!

- " Anh tránh ra! "

An Nguyệt hoàn toàn bị con ghen làm cho mê muội. Cô ta kéo mạnh hần ra khỏi An Mạt, cầm lấy tay cô chà xát mạnh dưới vòi nước.

An Mạt tái mặt. Con đau đột ngột ập đến

- " Đau! An Nguyệt! "

An Nguyệt chà mạnh đến nỗi vùng da đang bong của cô bị nhả lại.

Không hề thương tiếc! Không hề thấy hối hận!

- " An Nguyệt em mau bỏ An Mạt ra! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Âu Dương Đăng nhìn hành động của An Nguyệt, hần nói không nên lời, chỉ kịp hét lên một tiếng.

An Mạt bây giờ mặt đã tái mét. Cô cố gạt tay An Nguyệt ra nhưng hình như càng gạt thì An Nguyệt càng chà xát mạnh hơn vào vùng vết thương. Cô cắn răng chịu đựng, nước mắt vì thế đã rơi xuống, để mặc An Nguyệt mặc sức làm càn.

Âu Dương Đăng cố kéo An Nguyệt, cô ta lập tức đẩy mạnh hần, hét lên:

- " Tôi là em gái của chị ấy! Anh không có quyền đụng vào! "

Hần đứng hình. Cơ mặt liền giật vài cái.

An Nguyệt lời xông xộc An Mạt ra khỏi phòng vệ sinh.

Ôn Thắm đứng lúc vừa chạy lên.

- " Cô chủ, thuốc ở đây! "

Ôn Thắm đưa thuốc mỡ cho An Nguyệt, cô ta không kiêng nề mà giật lấy. Hùng hăng đẩy cô ngồi xuống giường.

Hùng hăng kéo lấy tay cô. Nặn ra một lớp thuốc mỡ rất dày, thuốc mỡ dần dần ngấm lấy vết thương của cô.

Đau rất!

Vì đau nên mày cô cau lại rất chặt.

- " Cô chủ, thoa nhẹ thôi, thấy cô An Mạt rất đau! "

Ôn Thắm nhìn An Mạt, trong lòng dấy lên nỗi thương xót. Bà vẫn không tin nổi. An Nguyệt là em gái ruột của An Mạt đây sao? Mọi hành động của An Nguyệt dường như rất căm ghét cô! Ngay cả việc thoa thuốc cũng không biết cách nhẹ nhàng!

- " Bà căm miệng! Tại vì bà mà chị ấy ra nông nỗi như thế này! "

An Nguyệt ánh mắt đay nghiến nhìn Ôn Thắm.

- " Bà làm việc kiểu gì vậy? Ngay cả một bát canh cũng bung không được mà còn làm đổ lên người An Mạt, có phải bà muốn hại chị ấy không? "

- " Tôi không có! Cô chủ tôi không làm! "

Ôn Thắm ra sức xoa tay, đầu lắc nguầy nguậy, giọng nói vô cùng gấp gáp:

- " An Mạt tôi không có làm, lúc này là An Nguyệt, cô ấy.... "

- " Bà còn mạnh miệng? Bà có tin tôi đuổi việc bà bây giờ hay không? Chính là bà, bà cố ý đổ canh lên chị An Mạt! Chính mắt tôi nhìn thấy! "

An Nguyệt cắt lời bà, vùng dậy đẩy Ôn Thắm, bà đứng không vững liền ngã ra đất. Ôn Thắm lồm cồm bò lại, gặp người xuống ra sức cầu xin:

- " Cô chủ tôi sai rồi! Xin cô đừng đuổi việc tôi, tôi sai rồi! "

Gia đình Ôn Thắm hết sức khó khăn. Bà lúc đầu chưa đến đây giúp việc thì là bán hoa ngoài chợ, bà còn sống cùng với một đứa con bị bệnh tâm thần. Trạng thái lúc ổn lúc không, nên phải gửi con trai vào bệnh viện. Tiền viện mỗi tháng phải chi trả rất nhiều, nếu bây giờ bà nghỉ việc, cuộc sống của bà cùng đứa con trai sau này sẽ ra sao?

- " Đủ rồi An Nguyệt! "

An Mạt bây giờ mới lên tiếng. Đầu hơi nghiêng qua nói với Ôn Thắm:

- " Di Thắm, con không sao! Di mau ra ngoài đi, di giúp con nấu lại canh gà, đưa cho A Đăng uống! "

Ôn Thắm từ dưới sàn nhanh chóng đứng lên, khom người đi ra ngoài sau đó đóng cửa lại.

- " Chị à! Đờ đau hơn chưa? "

An Nguyệt lập tức lật mặt, còn Âu Dương Đăng cũng không biết phải nói gì, chỉ lặng lẽ quan sát hai người. Hắn bắt đầu nhìn An Nguyệt bằng ánh mắt khác thường.

Đây là biết diễn hay bị mắc bệnh đa nhân cách?

Thay đổi hành vi rất nhanh! Hắn không theo kịp.

- " Không sao! Hơi rất một chút! "

An Mạt cười trừ. Cô hơi uốn người, đưa tay chạm vào vùng eo.

- "Ồ đây cũng rất đau!"

- " Còn có ở eo sao? "

An Nguyệt định kéo váy của cô lên. Như phát giác ra điều gì vội quay đầu vào phòng vệ sinh.

- " Anh rất muốn ngắm phải không? "

Hắn liền đóng sập cửa phòng vệ sinh lại.

Khi kéo váy cô lên, một vùng đỏ hiện ra trước mắt. An Nguyệt công môi, hạ giọng hỏi han:

- " Chắc là rất đau, chị à? Hay là chúng ta đến bệnh viện? "

- " Không cần thiết, giúp chị thoa thuốc mỡ, sau vài ngày là ổn! "

- " Sẽ để lại sẹo đấy! Mặc váy sẽ rất xấu! "

- " Cũng không thường xuyên ra ngoài, có sẹo cũng chẳng sao cả! "

- " Đúng rồi nhì! Chị bị mù! "

An Nguyệt bật cười, đưa tay thoa thuốc mỡ lên eo cô, lần này là nhẹ nhàng, chạm rai không giống lúc trước.

Một câu " bị mù ".

Hai câu cũng là " bị mù ".

An Mạt cô cũng là con người. Cô cũng biết buồn, biết chạnh lòng. Một năm qua, hầu như chỉ có duy nhất cô em gái này của cô nói thẳng vào mặt cô là cô " bị mù "!

Chẳng lẽ An Nguyệt có hiềm khích với cô?

- " An Nguyệt, em... Ghét chị à? "

- " Sao đột nhiên chị hỏi vậy? "

- " À.. không có gì! "

- " Nếu không có việc gì thì em ra ngoài trước đây! "

An Nguyệt giật mạnh váy của cô xuống. Đi lại phòng vệ sinh gõ hai cái lên cửa:

- " Anh rề, em ra ngoài đây, anh rề đừng có lại gần chị em, để chị An Mạt yên tĩnh nghỉ ngơi! Nếu không em sẽ bầm anh như bầm thịt! "

Đây là đe dọa! Âu Dương Đằng đứng bên trong túa mồ hôi hột, vội trả lời lại:

- " Được được! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Ngày hôm sau. Mới sáng tinh mơ, An Nguyệt đã đến nhà cô.

Còn kéo theo một cái vali nặng trĩch.

- " Chị An Mạt! "

An Mạt đang được Di Thắm giúp vệ sinh cá nhân. Nghe thấy tiếng gọi liền kêu Di Thắm đỡ mình ra ngoài.

- " An Nguyệt? "

- " Cô chứ! "

Vẫn theo thói quen, Ôn Thắm cúi người xuống trước mặt An Nguyệt.

- " Em quyết định rồi, từ hôm nay sẽ sống ở đây với chị! "

- " Sống ở đây? "

An Mạt ngạc nhiên.

- " Sao đột nhiên lại đến đây sống? Ở nhà có chuyện gì à? "

Trong gia đình cô chỉ có cô với bố cô là chiến tranh lạnh. Lí do là vì cô tặng mắt cho Âu Dương Đằng. Ban đầu bố mẹ cô không đồng tình chuyện này, còn nói cô là đứa ngốc. Bèn nhốt cô ở trong phòng không cho ra ngoài, cô tuyệt thực. Hai người họ vẫn không cho cô đi, cô quyết định leo cửa sổ ở phía sau mà bỏ trốn. Bố mẹ cô không biết chuyện này, đến khi cô làm hết thủ tục tặng mắt cho Âu Dương Đằng. Hai người mới biết tin chạy đến nơi.

Nhưng lúc đó không kịp, cô đã được đẩy vào phòng phẫu thuật.

Khi cô tặng mắt xong. Mới nghe nói bố cô lên cơn đau tim.

Còn nghe nói. Bố cô không nhận cô là con gái nữa, quyết định cắt đứt quan hệ.

Cũng vì thế, ở lễ đính hôn. Bố cô không tới.

- " Nhà chúng ta có chuyện gì được chứ! "

An Nguyệt mệt mỏi nằm lên sofa, lấy mặt nạ ở trong vali ra đắp, đưa tay chỉ Ôn Thắm, giọng ra lệnh:

- " Bà giúp tôi sắp xếp quần áo vào phòng! "

- " Vâng! "

Ôn Thắm dìu cô ngồi xuống sofa, rón rén đi tới kéo vali của An Nguyệt vào phòng An Mạt.

- " Có phải em nên hỏi anh rề một câu hay không? "

Cô thì sao cũng được. Cô chỉ sợ Âu Dương Đằng sẽ cảm thấy không thoải mái.

- " Anh rề đồng ý rồi, em đến đây là để chăm sóc chị mà! "

- " Nhanh như vậy? "

- " Đúng! Anh ta dám không cho em vào đây sống sao? Muốn chết chắc! "

" King.... cong "

- " Giúp việc mau ra mở cửa! "

An Nguyệt nghe thấy tiếng bấm chuông, không ra mở cửa mà gọi Ôn Thâm đang sắp xếp đồ cho cô ta ở trong phòng.

Ôn Thâm nhanh chóng đã ra mở cửa.

Ôn Thâm ôm bó Linh lan bước vào, An Nguyệt thấy hoa liền ngồi bật dậy lập tức lại giật lấy. Nghĩ rằng Âu Dương Đằng tặng mình, môi còn cong lên.

Nhưng đến khi đọc được tấm thiệp nhét trong bó hoa. An Nguyệt bắt ngờ bật cười thành tiếng:

" 2 bó Linh lan tổng cộng là 286 USD, tiền lãi lại tăng thêm 50 tệ! Mạt Mạt, tôi nghĩ em không có khả năng trả. Hay là gán thân trả nợ đi! "

An Mạt giật mình.

Lại là Linh lan!

- " Ấyda, An Mạt à An Mạt! Chị có nợ với ai nữa vậy? "

An Nguyệt ném bó Linh lan xuống bàn. Miệng không ngừng cảm thán:

- " Linh lan này đắt như vậy! Hay là chị gán thân đi! "

- " Chị cũng giỏi quá rồi đó! Suốt ngày ru rú trong nhà cũng câu dẫn được trai! An Mạt chị dạy em vài chiêu đi! "

- " An Nguyệt em đừng nói bừa, chị... Không biết! "

An Mạt cho dù có cổ giải thích thì An Nguyệt cũng không tin. Có khi còn bóp méo sự thật! Nên vẫn là câu nói đó: cô " không biết! "

- " Chị có biết 286 USD quy ra được bao nhiêu tiền không? Câu dẫn được một anh chàng nhà giàu như vậy, hay là chị bỏ anh rề đi theo người này đi! "

An Nguyệt đá đầu cô. Đến cô ta còn chưa bao giờ được người khác tặng hoa, còn An Mạt lại được tặng bó hoa đắt tiền như vậy! Chắc chắn có ghen tức.

An Mạt trở thành cái gai trong mắt An Nguyệt. Cô ta khẽ " hừ " một tiếng rồi dậm chân bỏ đi.

An Mạt thở dài.

Cô lại có nợ! Là nợ mới trên nợ mới!

- -----

Một tuần trôi qua rất nhanh. Ngày thành lập chi nhánh mới của Âu Dương Đằng cũng đã cận kề.

An Nguyệt và Âu Dương Đằng làm hòa rất nhanh. Hiềm khích ngày hôm đó của Âu Dương Đằng với An Nguyệt cũng lắng xuống.

Mây mưa ân ái hết sức mặn nồng.

Có lúc hai người họ hôn nhau trước mặt cô.

Có lúc lại đùa giỡn trên bàn ăn. Dưới gầm bàn là chân ở một chỗ vô cùng thân mật.

Có lúc cười tùm tùm với nhau. Cô nghe thấy liền hỏi: " có chuyện gì? "

An Nguyệt chỉ cười đùa đáp lại: " em với anh rề đang bàn về đám cưới! "

Tất nhiên là của Âu Dương Đằng cùng An Nguyệt.

Cô im lặng ngồi trên ghế không hề biết. Nghe thấy bàn đám cưới, cô cứ nghĩ là bàn về đám cưới của cô với Âu Dương Đằng. Lại e thẹn mà mỉm cười.

Rồi ngày thành lập công ty cũng đã đến.

Âu Dương Đằng bận bịu tổ chức Lễ khai trương ở công ty nên hôm đó không về nhà.

An Nguyệt được giao nhiệm vụ là đón An Mạt đến Lễ khai trương.

Vì buổi tiệc có nhiều khách quý. Nên Âu Dương Đằng đặc biệt căn dặn An Nguyệt phải mang đồ thật đẹp cho An Mạt. Chính là vì hắn ta không muốn bản thân phải mất mặt. Gán cho tên "chồng của cô vợ mù xấu xí!"

Lúc chọn Lễ phục cho An Mạt. An Nguyệt cảm thấy cực kì khó chịu, lâu lâu lại nhìn đồng hồ xem có trễ giờ hay không.

- " An Mạt hay là chị ở nhà đi, đừng mất công đến đó làm gì! "

An Nguyệt vừa nhìn đồng hồ vừa nói.

- " Chị muốn đến chúc mừng A Đăng! "

- " Chị bị mù đi làm gì, chỉ vương vãi cho anh rề! "

An Nguyệt tay xách theo đuôi váy rời ra khỏi phòng thì thấy Ôn Thâm từ cửa chính đi vào. Trên tay bung một chiếc hộp rất to.

- " Cái gì vậy? "

An Nguyệt tò mò hỏi.

- " Có người gửi Lễ phục đến cho cô Mạ! "

An Nguyệt "Ồ" lên một tiếng. Mở chiếc hộp ra xem.

Một chiếc đầm Valentino đính pha lê cùng tám vài voan màu đen đập vào mắt An Nguyệt.

Hàng trăm viên pha lê nhỏ được đính khắp thân váy, bên ngoài còn phủ lên một lớp ren nhìn rất nổi bật. Hai bên ống tay khá dài, còn là những đoá hoa màu đen thêu lại với nhau có thể vừa vặn che đi vết thương trên tay An Mạ.

Theo cô biết, váy Valentino số lượng có hạn, rất hiếm người mua được.

Bây giờ lại xuất hiện trong nhà của An Mạ? Âu Dương Đăng cho dù bán cả công ty cũng không mua nổi.

Vậy ai là chủ nhân gửi chiếc váy này đến đây? An Nguyệt lục tung chiếc hộp, không có đề người gửi hay tấm thiệp nào cả.

An Nguyệt nhìn lại chiếc đầm màu xanh rêu trẻ vai của mình. Lại nhìn bộ đầm Valentino đính pha lê nằm trong hộp.

An Nguyệt không suy nghĩ nhiều liền cầm theo chiếc đầm đi vào phòng tắm, mở hé cửa vút bộ váy An Nguyệt mới mặc xuống sàn nhà cùng tám vài voan che mắt, ra sức hét:

- " Bà Ôn, lấy bộ này mặc cho chị tôi! "

- " Nhưng cô chủ, đầm đó là của cô An Mạ! "

Ôn Thâm có chút uất ức thay cho An Mạ. Bà biết đầm của An Nguyệt trẻ vai, mặc dù đẹp nhưng lộ hết cả cánh tay, An Mạ có vết thương ở tay làm sao mặc được?

- " Phận làm người ở sao bà nói nhiều vậy? Muốn đuổi việc à? "

Ôn Thâm im lặng lấy đồ từ dưới sàn nhà lên đi vào phòng An Mạ. Thôi thì để cô khoác thêm một cái áo khoác bên ngoài vậy!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

An Nguyệt cùng An Mạ ngồi xe taxi đến Lễ khai trương công ty của Âu Dương Đăng.

Công ty của Âu Dương Đăng được xây dựng cách thành phố rất xa, nhưng lại nằm trong khu đô thị sầm uất. Công ty hẳn chỉ là một công ty con, nhưng diện tích vô cùng lớn. Còn công ty mẹ - Lam Đăng đặt trụ sở chính ở Trung tâm Bắc Kinh.

Công ty hẳn là công ty làm ở lĩnh vực Đá quý, nên lễ khai trương tổ chức hết sức long trọng. Có nhiều nhân vật tai to mắt lớn trong giới đến, còn mời đến hàng chục phóng viên.

Âu Dương Đăng còn thuê luôn cả vệ sĩ, hẳn không muốn có sai sót gì trong ngày đầu khai trương.

Lúc cô và An Nguyệt đến nơi, công ty đã tấp nập kẻ ra người vào. Hầu như ai cũng diện những bộ đồ hết sức sang trọng. An Nguyệt tâm trạng rất vui, tay xách tà váy liền bước xuống xe.

Theo sau đó là An Mạ bước xuống.

An Nguyệt đỡ lấy An Mạ, hai người sóng vai đi vào bữa tiệc.

Lập tức mọi ánh mắt đổ dồn về phía cô và An Nguyệt.

Một người diện đầm màu xanh rêu đơn giản, khoác thêm chiếc áo lông thú ở bên ngoài. Tóc búi gọn, môi thoa lên một lớp son mỏng. Trên mặt được che bằng tám vài voan màu đen.

Nhìn vào không có điểm nào nổi bật!

Còn một người diện đầm Valentino đính pha lê đắt tiền, tóc dài uốn cong được xoã tung ra. Gương mặt trang điểm hết sức tinh tế.

Trở thành tâm điểm chú ý của buổi tiệc hôm nay!

Có người nói "Cốc ghé lại đứng gần thiên nga! "

"Đó là vợ sắp cưới của Âu tổng à? Sao lại ăn mặc như vậy? "

"Đi bên cạnh là An Nguyệt đúng không? Cô ấy thật xinh đẹp! "

"Bộ đầm đó rất mắc tiền! "

"....."

An Nguyệt ôn nhu dịu An Mạt đi qua vô số ánh mắt, môi không nhin được mà khẽ cười. Còn An Mạt, cô đi rất chậm. Một tay kéo tà váy hết sức khó khăn, tay kia bám An Nguyệt thật chặt.

Đến khi An Nguyệt thấy Âu Dương Đằng. Cô ta liền bỏ cô ra, đi nhanh về phía hắn.

Cô bị An Nguyệt bỏ lại, không dám bước đi, cô sợ nếu cô đi sai hướng, thì sẽ phá hỏng buổi tiệc của Âu Dương Đằng mất.

An Mạt đành chôn chân ở đó. Đầu hơi ngó nghiêng, tai lắng nghe mọi âm thanh xung quanh.

Đều toàn chế giễu cô.

Cột nhà, chê cô bị mù! Xấu xí!

Không xứng với Âu Dương Đằng.

Cô mặc kệ lời nói của mấy người họ. Im lặng chờ Âu Dương Đằng đến kéo cô đi. Hay là An Nguyệt, đến dịu cô đến bên cạnh Âu Dương Đằng là được rồi.

- "Mạt Mạt! "

Có cánh tay vòng qua ôm lấy eo cô. An Mạt giật mình bước chân có hơi loạng choạng. Mùi hương quen thuộc ấy lại vương vấn quanh mũi cô.

Cô biết là ai rồi!

Là người ôm cô ở buổi tiệc đính hôn. Còn đòi tiền cô! Thật không thể ngờ, lại gặp anh ở đây.

- "Lại gặp em rồi! "

Anh cất giọng, một tay đan vào tay cô. Chậm chậm kéo đi

- "Anh kéo tôi đi đâu vậy? "

An Mạt đưa tay gạt anh ra nhưng gạt không nổi. Huyết Ưu Trác mi tâm khẽ động khi nhìn thấy vết thương trên tay cô. Anh bắt lấy tay An Mạt, giọng có chút lo lắng:

- "Tay làm sao vậy? "

Bàn tay mát lạnh của Huyết Ưu Trác chạm vào có chút nhột, cô liền rụt lại, trả lời ấp úng:

- "Không có gì! "

Huyết Ưu Trác cau mày, nhưng sau đó buông lỏng ra rất nhanh. Lại chú ý đến bộ đầm cô đang mặc, mắt liền nheo lại, định hỏi cô cái gì đó nhưng lại thôi. Anh đưa tay xách tà váy cho cô, cứ thế kéo cô đi qua bữa tiệc.

Lần này An Mạt lại tiếp tục bị người xung quanh chỉ trỏ.

Vốn là sắp thành bà Âu nhưng bây giờ lại đi cùng nam nhân khác! Còn ôm nhau rất tình tứ giữa chốn đông người như vậy.

An Nguyệt bắt được cảnh này, người đẩy Âu Dương Đằng đang ôm mình một cái. Mạt vênh vào hát về phía hai người:

- "Chà! Chị An Mạt lại được một anh chàng đẹp trai dẫn đi! Không phải là định rời khỏi đây mà đi tìm khách sạn đấy chứ? "

Hắn nghe An Nguyệt nói như vậy, môi chỉ cong lên, không đáp lại.

- "Chị! "

An Nguyệt hét lớn gọi tên An Mạt. Vì tiếng nhạc quá to nên An Mạt vốn không nghe thấy tiếng cô ta gọi.

An Nguyệt rời khỏi hắn ngoáy móng tiến về chỗ cô. Mỗi bước đi cũng đều sẽ có ánh nhìn nhìn thật chăm chú An Nguyệt.

- "Anh định đưa chị tôi đi đâu? "

Huyết Ưu Trác liền ngẩng đầu lên.

Bộ đầm Valentino lập tức đập vào mắt. Anh nhìn gương mặt An Nguyệt, lại nhìn xuống bộ đầm. Có chút thú vị mà nhếch môi:

- "Mạt Mạt là chị gái cô? "

- "Đúng! "

An Nguyệt nhìn anh. Người đàn ông này mặc vest lịch thiệp, gương mặt thanh tú, sống mũi rất cao. Nói chung là hảo soái!

An Nguyệt còn để ý đến chiếc trâm cài mà anh cài trên áo.

Một chiếc trâm cài hình con báo lấp lánh dưới ánh đèn.

Đặc biệt là nạm bằng kim cương. An Mạt câu được rùa vàng rồi!

Nhìn đi nhìn lại An Nguyệt thấy hắn có chút quen mắt.

- " Có phải tôi với anh gặp nhau ở đâu rồi? "

An Mạt giật thót. Tay đang đặt trên tay hắn có chút dùng sức nắm rất chặt. Huyết Ưu Trác bắt được điểm này của cô, anh hơi thấp giọng:

- " Có sao? Hình như tôi chưa gặp cô lần nào! "

An Nguyệt hơi mím môi. Rõ ràng nhìn rất quen mắt sao lại không nhớ nổi?

An Nguyệt vội giật lấy An Mạt về phía mình. Mắt đi khoảng trống bên cạnh, Huyết Ưu Trác có chút khôngỡ định kéo lại nhưng kiềm chế mà để tay ra sau lưng.

- " Vị tiểu thư đây có bộ đầm thật xinh đẹp! "

An Nguyệt được khen lập tức mỉm cười, nhưng làm giả mà hắt mặt quay đi không thèm trả lời.

Huyết Ưu Trác thấy cô bị lời đi đến tà váy cũng không kịp xách mặt liền đành lại.

Nhưng sau đó cũng quay người rồi đi.

.... Buổi tiệc rất nhanh cũng kết thúc.

Huyết Ưu Trác trở thành cổ đông kiêm nhà đầu tư lớn nhất của công ty Lam Đằng.

Khi tàn tiệc. Anh chỉ im lặng ngồi trên xe ở bãi đậu nhìn xe của Âu Dương Đằng ở phía trước. Nhìn cô đang im lặng đứng bên thân xe. Còn bên trong, chăm chú nhìn hai thân ảnh đang cuốn chặt lấy nhau.

Nhìn rất chướng mắt!

- " Steven? "

- " Nói! "

Anh chàng Steven tay đang cầm vô lăng nghe thấy anh gọi liền quay đầu ra phía sau.

- " Bộ đầm tôi nhờ cậu mua có chắc là còn 1 cái duy nhất không vậy? "

Huyết Ưu Trác mặt thâm trầm, ngón tay đưa lên vuốt vuốt cánh mũi. Đôi mắt màu hổ phách khẽ động nhìn Steven.

Steven háng giọng:

- " Tất nhiên rồi! Cậu nhờ tôi mua sao tôi dám kháng lệnh! "

Huyết Ưu Trác "Ồ" lên một tiếng.

- " Vậy tại sao hôm nay tôi lại thấy có người mặc nó vậy? "

- " Cái gì? "

Steven bất ngờ. Tay đặt trên vô lăng liền đánh một cái:

- " Không thể nào! Bộ đầm đó tôi còn đích thân đưa đến nhà cô bé đó, làm sao lại... "

- " Mạt Mạt có một người em gái, phiên cậu dẫn cô ta tới đây gặp tôi!

Huyết Ưu Trác lên tiếng cắt ngang lời Steven.

- " Sao phải gặp? Cô ta đắc tội gì cậu? "

- " Chỉ là muốn gặp mặt một lát nói chuyện! Váy tôi mua cho Mạt Mạt, cô ta dám cả gan mặc, mặc rồi thì phải trả tiền! Trả không được lấy mạng cô ta đền vào! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Qua ngày hôm sau, mọi thứ vẫn an an bình bình.

Âu Dương Đằng đến công ty làm việc, còn An Nguyệt ở nhà cùng An Mạt.

Ôn Thâm nấu một nồi súp bí đỏ. Bưng ra cho hai người đang ở bàn ăn. Múc hai bát súp, một bát đầy đến trước mặt An Nguyệt, bát còn lại bà tự mình bưng đến ngồi bên cạnh chỗ cô.

- " Nào! Cô Mạt, ăn súp bí đỏ đi! "

Ôn Thâm định cúi thìa vào tay An Mạt thì An Nguyệt liền đành giọng:

- " Phận làm người ở mà bà dám ngồi cùng bàn ăn với chúng tôi như vậy? "

- " An Nguyệt, em nói gì thế! Di Thắm không phải người ngoài! "

- " Chị im lặng một chút đi, bà ta là giúp việc! Không thể ngồi ngang hàng với chúng ta! "

Ôn Thắm liền đứng dậy, hơi khom người đi xuống bếp đứng.

- " An Mạt! Người đàn ông hôm qua là ai vậy? Trông rất giàu có! "

An Nguyệt kéo bát súp của cô sang chỗ cô ta, lấy mù tạt rắc vào tạo thành một lớp dày trên mặt súp. Khẽ đưa thìa khuấy động, môi nhếch lên đẩy lại chỗ cũ cho cô.

- " Chị không rõ anh ta là ai nữa! "

An Mạt đưa hai tay lên bàn, ôm đúng bát súp liền mỡ mắt cái thìa. Múc một muỗng đưa vào miệng.

Cay xé lưỡi!

- " Sao vậy? Không ngon à? "

An Nguyệt nhìn biểu cảm của cô. Vô cùng chăm chú.

An Mạt nghĩ chắc là Di Thắm nấu lỡ bỏ nhiều mù tạt. Nếu nói ra chắc chắn An Nguyệt sẽ mắng Ôn Thắm. Cô hít hà, liếm liếm cánh môi:

- " Không có gì! Hơi nóng! "

Mặt cô thoáng chốc đỏ mề hời.

Ôn Thắm ở phía sau thấy rõ hành động của An Nguyệt nhưng bà không dám lên tiếng.

Không dám đưa nước lên cho cô uống!

- " Di Thắm! Cho con ly nước! "

Ôn Thắm lúc này mới luống cuống tay chân rót nước đưa đến cho cô.

- " Ở đây! "

- " Tôi cũng khát! "

An Nguyệt đưa tay gạt lấy ly nước trên tay Ôn Thắm. Bà liền đứng hình.

An Nguyệt cô ta muốn nhìn thấy biểu cảm của An Mạt trông rất thống khổ thì mới chịu hài lòng.

Cô mặt mày cau có, ra sức hít lấy hít để không khí, hơi thở cũng theo đó mà dồn dập.

- " Cô Mạt chờ tôi lấy ly khác cho cô! "

- " Bà Ôn, phiền bà ra ngoài phòng khách dọn dẹp lại, ngoài kia trông rất bẩn! "

An Nguyệt trừng Ôn Thắm, ra giọng đe dọa.

Ôn Thắm nhìn An Nguyệt. Thấy cô ta múc từng thìa súp một ăn rất ngon lành mà chỉ muốn thẳng tay cho một tát vào mặt.

Nhưng bà nhẫn nhịn. Tay liền cầu chặt vào góc áo.

An Mạt cay đến mức nước mắt cũng chảy xuống rồi!

Chỉ là một ly nước, cô ta đâu nhất thiết phải làm như thế với An Mạt?

" Kì...cong "

- " Mở cửa kia! Bà điếc à? "

Thấy Ôn Thắm nhìn mình chăm chú đến mức không nghe thấy tiếng chuông cửa. An Nguyệt liền vút mạnh thìa đang cầm trên tay xuống bàn.

- " Thái độ bà là sao vậy? Bà nhìn tôi chằm chằm là có ý gì? Một ly nước thôi mà cần gì bà phải nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống vậy? "

Ôn Thắm không trả lời quay người đi ra mở cửa.

- ----

- " Anh là? "

Ôn Thắm ra mở cửa thấy một người đàn ông mặc đồ đen đứng bên ngoài, gương mặt âm lãnh không chút cảm xúc khiến bà lạnh sống lưng. Trên tay người này còn ôm một bó Linh lan trắng muốt.

- " Phiền bà đưa bó Linh lan này cho An Mạt tiểu thư, đồng thời nhờ bà gọi em gái của An Mạt tiểu thư ra đây! "

Ôn Thắm mặt ngơ ra ôm lấy bó Linh lan, khi đi vào nhà còn quay đầu nhìn lại.

Chẳng lẽ đây là người mỗi ngày đều tặng hoa cho cô An Mạt?

Thật xấu trai!

- "Ha! Lại hoa? "

An Nguyệt thấy Ôn Thắm ôm bó Linh lan bước vào, tâm trạng liền không vui liếc xéo An Mạt.

An Mạt lúc này đã bớt cay. Nghe thấy 2 từ Linh lan, cơ mặt giật vài cái.

- "Cô chủ! Có người tìm cô! "

- "Tìm tôi á? "

An Nguyệt nhướn mày. Không chút do dự đi nhanh ra ngoài.

- "Anh tìm tôi à? "

An Nguyệt thấy người đàn ông lạ mặt đang đứng sững ở cửa. Mặt khó chịu đưa tay khoanh lại trước ngực dựa vào tường nói chuyện.

- "Cô là em gái của An Mạt tiểu thư? "

- "Đúng! "

- "Mời cô đi đến Huyết gia một chuyến! Cậu chủ có việc tìm cô! "

Huyết gia? Ai muốn gặp mình vậy? An Nguyệt cong môi, khẽ hất lọn tóc rơi xuống trên mặt:

- "Sao tôi phải đi? Tôi không muốn đi đâu! "

An Nguyệt định quay lưng đi vào. Nhưng người kia phản ứng rất nhanh, rút ra một khẩu súng ngắn. Ống súng đen ngòm chìa thẳng vào mặt An Nguyệt:

- "Phiền cô đi với tôi! Không đi? Cô dám không đi? "

An Nguyệt giật thót, tim đập nhanh như muốn văng ra ngoài, nhưng lời nói vẫn hết sức ngang bướng:

- "Anh bắn thử đi? Anh dám bắn chắc? "

Người kia âm lãnh môi lập tức cong lên, tay xoay khẩu súng kề ngay vào trán An Nguyệt.

"Cạch " một tiếng.

Khẩu súng đã được lên nòng!

Khẩu súng lạnh ngắt gần kề, An Nguyệt mắt mở to ra, người liền đứng thẳng lại:

- "Anh...dám? "

- "Tôi từng giết người rồi! Đừng tưởng cô đe dọa được tôi! "

- -----

Sau khi từ Australia trở về, Huyết Ưu Trác liền mua một căn biệt thự ở gần bờ biển.

Ngày ngày nghe thấy tiếng sóng vỗ vô cùng dễ chịu.

Huyết Ưu Trác ngồi vắt chéo chân ở ghế sofa, tay rít điếu thuốc một hơi, nhả ra làn khói lớn vờn xung quanh. Lại đưa tay búng một cái, tàn thuốc liền bay tung tóe.

Anh nhìn người đang bị trói ở phía đối diện, có chút chướng mắt lập tức đứng lên. Vứt điếu thuốc lá đang cháy dở xuống sàn nhà, chà xát chân đạp tắt nó đi. Rồi đi về hướng cửa sổ chôn chân ở đó, hướng tầm nhìn ra ngoài mặt biển rộng lớn.

- "Nhìn tôi có quen mắt không? "

An Nguyệt bị trói chặt trên ghế, ra sức quẫy người. Miệng không ngừng la hét:

- "Mau bỏ tôi ra! Rốt cuộc anh định làm gì tôi? "

- "Vị tiểu thư đây thật là....! "

Huyết Ưu Trác hơi lắc đầu, cong môi nhìn An Nguyệt.

- "Mới trói có một lát mà đã như vậy! Sau này chặt mắt chân tay cô thì cô làm thế nào? "

An Nguyệt trừng mắt, bất động nhìn hần.

- "Hoá ra là anh! "

An Nguyệt mắt nheo lại, mày cũng đã nhíu lên. Bảo sao thấy quen mắt như vậy! Thì ra là anh chàng mà An Mạt câu dẫn được đã từng xuất hiện ở tiệc đính hôn.

- "Sao anh lại trói tôi? Còn bắt tôi đến đây làm gì? "

- " Nói nhẹ cô không nghe, thì bản thân cô đành phải chịu chút thiệt thòi rồi! "

Huyết Ưu Trác bật cười. Đưa tay xò vào túi móc ra bao thuốc, định lấy ra một điếu hút nhưng lại thôi.

- " Còn lí do bắt cô đến đây? Rất đơn giản, vì cô mặc bộ váy mà tôi mua tặng Mạt Mạt! "

An Nguyệt ngó người.

Hoá ra chủ nhân của bộ đầm đó là người này.

Nhưng cô ta đâu có dễ dàng nhận lỗi, lập tức trở mặt:

- " Váy nào? Tôi không biết! "

Huyết Ưu Trác xoay nhẹ cần cổ, hơi nhún vai:

- " Cô phủ nhận chứ gì? Được! Bây giờ tôi hỏi cô trả lời! Trả lời sai một câu liền và miệng! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

An Nguyệt mắt đã hấn tia máu, tức giận nhìn Huyết Ưu Trác.

- " Đến phụ nữ mà anh cũng dám đánh sao? "

- " Ai nói tôi coi cô là phụ nữ vậy? Không hề! "

Huyết Ưu Trác xoay người, dựa hẳn vào cửa kính. Đưa tay vẫy một cái, tên áo đen lúc nãy đưa cô ta tới đây lập tức đứng trước mặt An Nguyệt. Mặt anh có ý cười, khoanh tay trước ngực:

- " Câu thứ nhất! Cô vì sao lại mặc váy của Mạt Mạt? "

- " Bởi vì chị ta không xứng mặc nó! "

An Nguyệt gần giọng, người quẩy rất mạnh. Cô ta muốn rời khỏi cái ghế này, càng sớm càng tốt!

- " Và miệng! "

" Chát " một cái, An Nguyệt không nhanh không chậm hứng lấy.

- " Tôi không đắc tội gì với anh sao anh lại hại tôi? "

An Nguyệt hét lên, nước mắt đã chảy xuống.

Người đàn ông này có phải bị điên không?

Tự dưng bắt cô ta tới đây còn làm những trò hết sức vô lý?

- " Câu thứ hai, vết thương trên tay Mạt Mạt là thế nào? "

Huyết Ưu Trác vốn không để ý đến lời nói của An Nguyệt, chỉ tập trung vào câu trả lời của cô ta.

- " Là chị ta mù! Chị ta ngu ngốc tự nhận lấy! "

- " Và 2 cái! "

Người đàn ông kia hình như và rất mạnh. Máu trên khoé miệng An Nguyệt từ từ chạy xuống.

Huyết Ưu Trác mặt đã đành lại. Anh kiểm chế mà thờ hất ra, đôi mắt màu hổ phách nhìn An Nguyệt không rời:

- " Cô trả lời cho từ tế vào! Lần này không chỉ có và miệng, lần sau đến bàn tay cô cũng không có mà cầm muỗng ăn cơm! "

- " Anh nghĩ tôi sợ anh sao? "

An Nguyệt liền bật cười thành tiếng. Mặt vênh lên nhìn lại anh.

- " Là chị ta mù! Chị ta bị mù đấy anh biết không? Vết thương có trên người là hết sức bình thường! Anh tài giỏi đứng đây sai người và miệng tôi được thì sao không đi bảo vệ con mù ấy đi? "

Huyết Ưu Trác lần này có động tĩnh. Anh nhắc người hướng về phía cô ta mà đi tới. Tên áo đen kia lập tức lùi về phía sau. Nhường chỗ cho anh bước đến.

Huyết Ưu Trác hơi khom người xuống, bắt lấy cổ tay An Nguyệt xoay mạnh một cái.

" Rắc "

Nghe thấy tiếng xương vỡ!

- " Á! "

An Nguyệt đau đớn mà hét lên. Mặt thấm đầy mồ hôi ngược lên nhìn anh. Ánh mắt chứa đầy sự chán ghét:

- " Loại đàn ông dám đánh cả phụ nữ! Hơn cả cầm thú! "

- " Cô có tin bây giờ trên mặt cô xuất hiện một vết dao cắt hay không? Đừng có mà mạnh miệng! "

An Nguyệt thở hồng hộc không kiên nhẫn đáp lại:

- " Anh với chị ta đúng là một cặp trời sinh! Một đứa điên với một đứa mù! "

Huyết Ưu Trắc đang cầm cổ tay An Nguyệt, nghe thấy câu nói này, tay lại xoay tiếp một cái, bàn tay An Nguyệt bị bẻ ngoặt vào gần đến cổ tay:

- " Á! "

An Nguyệt trán nổi đầy gân xanh đau đớn mà ngất lịm đi.

Huyết Ưu Trắc thấy cô ta ngất đi mới chịu buông tay. Sau đó liền rút một cái khăn trong túi lau sạch tay, tức giận mà vứt xuống sàn nhà:

- " Thật không thể ngờ, em gái của Mạt Mạt là loại người như vậy! Vết thương trên tay Mạt Mạt chắc chắn do cô ta làm! "

- " Luv! "

Tên áo đen lúc này liền bước lên.

- " Cậu chủ! "

- " Giúp tôi một việc! Sai người bảo vệ Mạt Mạt, để ý luôn mấy người xung quanh cô ấy. Tien sẽ đem cô ta về nhà! "

- " Được! "

- ----

Trời chập tối, chưa thấy An Nguyệt về nhà. An Mạt có chút lo lắng đứng ngồi không yên.

- " Di Thảm! Có biết An Nguyệt đi đâu không? "

- " Tôi không rõ, lúc sáng có người đến tìm cô chủ! Chắc cô chủ ra ngoài cùng người đó rồi! "

- " Là...đàn ông sao? "

An Mạt trong lòng thấp thòm. Tính con bé nóng nảy, cũng hay ra ngoài chơi đêm. Nếu xảy ra sự việc gì... Nghĩ đến đây cô liền rung mình.

" Cạch "

Tiếng cửa mở. An Nguyệt lết tẩm thân đầy mồ hôi bước vào nhà.

An Mạt nghe thấy tiếng lập tức kêu Ôn Thảm điu mình ra ngoài.

- " An Nguyệt! Em về rồi à? "

An Nguyệt ánh mắt đầy nghiến nhìn cô. Răng cắn chặt môi tức giận đến run người.

Ôn Thảm thấy biểu cảm của An Nguyệt khẽ kéo An Mạt cách xa một chút.

- " Di Thảm sao vậy! "

Ôn Thảm cười trừ, không lên tiếng.

- " Bà Ôn, phiền bà vào bếp lấy cho tôi ly nước! "

An Nguyệt gần từng tiếng, mắt vẫn chăm chú nhìn An Mạt. Ôn Thảm chậm chậm buông tay cô, chạy nhanh vào bếp.

- " An Mạt chị có người bảo vệ thật đáng khen! "

An Mạt cau mày, có chút khó hiểu, đầu hơi nghiêng qua:

- " Bảo vệ? Ai bảo vệ cơ? "

Con đau từ tay lại dấy lên. An Nguyệt nhớ đến cảnh lúc này mà Huyết Ưu Trắc làm với mình. Không có chỗ nào phát tiết, nhìn thấy cô lập tức đẩy mạnh một cái.

- " Chị đừng giả vờ! Bị mù còn bày đặt thanh cao! "

An Mạt bị đẩy bất ngờ khiến cô ngã lăn xuống, trán bị đập vào góc tường khiến máu tứa ra.

Chưa hả dạ An Nguyệt lại đạp chân lên chân cô, lực đè xuống rất mạnh.

- " Tôi ra nông nổi như vậy chắc chị vui lắm đúng không? "

- " An Nguyệt...em nói gì vậy? "

Cô mím chặt môi cố ngồi thẳng dậy, nhưng đầu hơi choáng lại ngã xuống.

An Mạt đáng thương bị An Nguyệt đập dưới sàn nhà không thương tiếc!

- " Chị bị mù rồi sao còn hành hạ tôi vậy? "

An Nguyệt hét lên, thiếu điều muốn xông vào đánh cô.

Âu Dương Đăng vừa về kịp lúc, thấy cảnh này liền vút tập hồ sơ trên tay xuống kéo An Nguyệt ra.

- " Em lại sao vậy? "

An Nguyệt khò khăn giờ cánh tay bị bẻ ngoặt đưa đến trước mặt hân. Vết thương nơi miệng còn chưa khô máu, cô ta liền gào lên, vết thương lại nứt toác ra:

- " Chị ta làm em thành ra như vậy? Anh hài lòng chưa? "

Âu Dương Đăng sững sờ, đưa tay lau vết máu cho An Nguyệt, tìm nhói đau liền đỡ cô ta đi vào trong.

Không thêm đoái hoài đến cô!

Chỉ liếc xéo nhìn cô một lần!

Ôn Thâm đứng quan sát từ lúc này, tay cầm ly nước run lên từng hồi.

Thấy An Mạt bị An Nguyệt giẫm mạnh cổ chân!

Thấy An Nguyệt đẩy An Mạt ngã, đầu đập vào góc tường tóa máu!

Con bé ngốc An Mạt này, đến lúc phải biết sự thật rồi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 16

Ôn Thâm dìu cô về phòng, nhẹ nhàng băng bó vết thương trên trán cho cô. Chỉ thấy An Mạt cau mày không lên tiếng, gương mặt đã lấm tẩm mồ hôi hột, lòng bà liền dấy lên một hồi đau nhói, bà chỉ thờ hất ra rồi lắc đầu. Sau khi băng bó xong, Ôn Thâm nắm lấy tay cô, khẽ nắn một cái:

- " An Mạt, có phải con nên từ bỏ cậu chủ rồi hay không? "

An Mạt lúc này cúi gầm mặt, không hề để ý đến lời Ôn Thâm nói. Gò má trắng nõn của cô xuất hiện một vệt nước rất dài, cô đã khóc từ lúc nào.

- " Di Thâm, có phải...con làm sai chuyện gì với con bé hay không? "

Âm thanh khăn đặc phát ra từ cổ họng, An Mạt tay nắm chặt lấy tay Ôn Thâm, chậm rãi quay người sang đối diện với Ôn Thâm.

- " Không có không có! "

Ôn Thâm vỗ nhẹ trên tay cô, bà không hiểu được vì sao An Nguyệt lại làm như vậy? Họ vốn là chị em ruột, An Nguyệt đến một tiếng gọi " chị " cũng không ra hồn.

Đến ngay cả chồng sắp cưới của An Mạt cô ta cũng không tha?

Mỗi ngày bà đến đây làm việc, bước lên tầng hai dọn dẹp đều sẽ nhìn thấy được An Nguyệt với Âu Dương Đăng nằm chung một chỗ, ôm nhau rất thân thiết. Còn An Mạt? Ngay cả hơi ấm bên cạnh cũng không có, nằm một mình trên chiếc giường lớn, co ro ôm lấy tấm chăn thật chặt. Có khi lại nhìn thấy cô một mình ở trong phòng xoay chiếc nhẫn trên ngón áp út, ngốc nghếch mỉm cười.

Lúc đầu bà được đón đến đây, An Nguyệt chính miệng nói với bà: " Cô ta là chủ, là vợ của anh Đăng, còn con mù An Mạt là vợ bé! An Mạt cướp chồng của cô ta, mặt dày dọn đến đây sống! "

Nhưng bà không nghĩ như thế! Chính thế sao đến một chiếc nhẫn trên tay cũng không thấy? Bà đến đây theo lời của Âu Dương Lam, cũng được căn dặn từ trước.

An Mạt với Âu Dương Đăng đã đính hôn, hai người sắp thành vợ chồng!

Một tiếng gọi " cô chủ ". Bà cũng đã phải nhẫn nhịn để gọi.

- " Di Thâm? "

Tiếng nói của cô cắt ngang đoạn hồi ức của Ôn Thâm.

- " An Mạt, di kể cho con nghe chuyện này, thực ra mối quan hệ giữa An Nguyệt với Âu Dương Đăng là có vấn đề! "

Dù sao An Mạt cũng gọi bà một tiếng " dì ", bà không thể phụ lòng An Mạt, nên quyết định hôm nay sẽ kể hết mọi chuyện mà bà biết.

- " Có vấn đề? "

An Mạt sịt mũi, đưa tay gạt nhanh nước trên mặt, nhỏ giọng hỏi lại.

- " Ủ! Thực ra mối quan hệ giữa An Nguyệt với A Đăng rất thân thiết, không giống kiểu anh rể hay em dâu gì đó, mà là quan hệ nam nữ bất ổn! "

- " Dì nói cái gì vậy? Con nghe không hiểu! "

An Mạt kéo mõng ngồi lại gần bà, cô thực sự nghe không hiểu Ôn Thâm đang nói cái gì.

Ôn Thâm lập tức thở dài, chép miệng một cái, con bé này nói đến mức như vậy rồi sao còn không hiểu?

Thôi thì bà đành nói thẳng vậy, Ôn Thâm tặc lưỡi, ghé sát mặt cô nói nhỏ:

- " Dì nói con nghe, dì thấy An Nguyệt nằm trên giường...

- " Bà Thâm? Bà làm gì trong này vậy? "

Một lời cắt đứt hết ý định của bà. Ôn Thâm giật mình, nhanh chóng xoay đầu ra cửa

- " Cậu...cậu chủ! "

Cũng theo đó, Ôn Thâm đứng phắt dậy khỏi giường

Âu Dương Đăng mặt đầy sát khí bước vào, đến hơi thở của hắn cũng bị đứt quãng, có khi nào chạy xồng xộc xuống đây?

- " Bà...nói gì với cô ấy rồi? "

Âu Dương Đăng chậm rãi tiến lại chỗ Ôn Thâm, thấp giọng hỏi bà.

Ôn Thâm liền lắc đầu, mím môi nhìn hắn. Âu Dương Đăng thấy bà như vậy, nhẹ nhõm thở hắt ra

- " Mau ra ngoài! "

- " Dạ dạ! "

Ôn Thâm khẽ đưa mắt liếc cô, sau đó đi nhanh ra khỏi phòng đóng sập cửa lại.

- " An Mạt! Em...có sao không? "

Hắn chậm chậm ngồi xuống dưới chân cô, đưa tay vuốt ve bàn chân đã xuất hiện một vết bầm ở đó.

- " Không sao! Con bé An Nguyệt nó...bị thương? "

- " Ủm! "

Hắn đưa mắt nhìn cô, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, môi nhếch lên một đường cong, nhẹ nhàng hỏi cô:

- " An Mạt, con bé nó nói tất cả là do em sai người làm! Có đúng như vậy không? "

An Mạt lắc đầu, tay không tự chủ mà tìm mò hắn, Âu Dương Đăng thấy vậy liền đứng lên, lùi lại vài bước.

An Mạt không tìm thấy được hắn, bàn tay hệt hăng giữa không trung liền thu về, nắm chặt lấy góc váy

- " Em không có, thành ra như vậy, liệu sai người làm được không? "

Âu Dương Đăng mỉm cười, nụ cười vô cùng khinh bỉ, hắn không nói gì thêm với cô, chủ động xoay người đi ra khỏi phòng.

" Bị mù còn câu dẫn được đàn ông, việc sai người làm An Nguyệt ra như vậy chắc chắn cô làm được! "

- " A Đăng? Anh có ở đó không? "

Đáp lại lời cô là tiếng đóng sập cửa thật mạnh.

Hắn đi rồi!

- --

- " An Mạt tiểu thư bị cô ta đẩy đập đầu vào tường, có vẻ như vết thương rất nặng! "

Luv đứng khoanh tay sau lưng báo cáo tình hình của An Mạt, nhìn Huyết Ưu Trác đang nhắm nghiền mắt ngâm mình ở hồ bơi trên sân thượng, bên cạnh có Steven đang nhàn nhã uống lon bia mát lạnh.

- " Ivan, cậu chọc nhầm tổ kiến lửa rồi! Hại cô ta, cô ta lại hại ngược lại An Mạt, chắc, cô bé này có đứa em gái cũng tốt thật! "

Đôi mắt màu hổ phách chậm rãi mở ra, mái tóc bị dính nước mà nặng nề phủ xuống che đi đôi mày đang cau lại rất chặt của Huyết Ưu Trác.

- " Đây, cậu bẻ gãy một tay của cô ta có phải là nhẹ quá rồi không? "

Steven một hơi tu cạn hết lon bia, ngúyt dài nhìn anh.

- " Steven? "

- " Há? "

- " Cậu nghĩ mối quan hệ giữa Âu Dương Đằng với em gái Mạt Mạt là như thế nào? "

Huyết Ưu Trác nhảy lên khỏi hồ bơi, Luv nhanh chóng đưa khăn tắm lại cho anh. Huyết Ưu Trác nhận lấy tùy tiện khoác lên người, ngồi lên ghế gỗ bên cạnh.

- " Là kiểu quan hệ em gái nuôi đẻ thật! "

Lời này vừa dứt chỉ thấy Huyết Ưu Trác môi cong lên, nở nụ cười rất đậm.

- " Cậu cười cái gì? "

Hiếm khi thấy được nụ cười của anh đậm như vậy, Steven tình ý liếc anh một cái, còn đùa giỡn vút lon bia đã bị bóp méo về phía anh.

Huyết Ưu Trác lập tức nghiêng người, liền tránh được lon bia xé gió lao đến.

- " Steven? "

- " Có chuyện gì? "

Steven tắc lưỡi, đưa tay chống lên thành bể nhìn anh.

Huyết Ưu Trác thờ ắt ra, người hơi cúi xuống, hai tay đặt trên đầu gối đan chặt vào nhau, trầm giọng nói:

- " Cậu nghĩ rạch mặt đau hơn hay để đầu đập vào tường đau hơn? "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Sáng sớm, ánh nắng le lói xuyên qua những tán lá chiếu thẳng lên ngôi nhà của An Mạt.

Sương đọng lại trên kê lá cũng theo đó mà rơi xuống mặt đất, có một chú ốc sên bò chậm chậm trên bệ cửa sổ ở phòng cô.

Khung cảnh đẹp đẽ như vậy, cuối cùng lại không thể nhìn thấy. Tia nắng ấm áp hắt lên khuôn mặt An Mạt, cô chỉ có thể cảm nhận được nó rơi trên mặt mình, ấm nóng đến lạ thường.

Càng làm nổi bật lên vết thương trên trán cô, sau này, ở đây sẽ có một vết sẹo.

- " An Mạt? "

Tiếng mẹ Âu Dương Đằng gọi cô, bà mở cửa đi vào bên trong phòng.

- " Mẹ? "

An Mạt đang đứng cạnh cửa sổ, nghe thấy Âu Dương Lam gọi, có chút bất ngờ chậm rãi xoay cơ thể lại, đưa tay mò mắt tìm hướng bà mà bước tới.

Âu Dương Lam bắt lấy tay cô, kéo cô từ từ ngồi xuống giường.

- " An Mạt, trán con sao vậy? "

Bà thấy miếng băng gạc dán trên trán cô, lo lắng vuốt ve mặt cô một cái, trong lòng dấy lên cơn xót xa, nhìn cô khẽ thờ dài.

Chỉ thấy cô bình thản lắc đầu.

- " Con không sao, đi đứng không cẩn thận nên bị té! "

- " Phải nhớ tự chăm sóc bản thân đấy, hôm nay mẹ tới đây là vì muốn thông báo cho hai đứa, mẹ với mẹ con đã thống nhất đến đầu mùa thu sẽ cho hai đứa kết hôn! "

- " Mùa thu? "

An Mạt lập tức nhướng mày, giờ cũng đã sắp qua mùa hè, có phải gấp quá rồi không? Nhưng cô thì không sao, còn Âu Dương Đằng? Quan trọng là hần có chấp nhận hay không.

- " Mẹ à! Cũng còn vài tuần nữa là qua mùa thu rồi, hôn lễ gấp gấp như vậy, A Đằng còn mới mở công ty, con sợ anh ấy sẽ không đồng ý! "

Âu Dương Lam vỗ nhẹ trên tay cô, hạ giọng nói:

- " Nó dám không đồng ý sao? Để mẹ lên tìm nó nói chuyện một lát! "

Bà diu cô đứng lên, bước chậm từng bước theo nhịp của cô, dẫn cô ra đến phòng khách liền gọi Ôn Thâm đưa cô ra ngoài hóng gió.

Sau khi Ôn Thâm với An Mạt ra khỏi nhà rồi, Âu Dương Lam mặt liền đanh lại đi thẳng lên tầng hai.

Từ sáng sớm bà chạy qua đây báo tin kết hôn, Ôn Thắm đã nói với bà hết mọi chuyện.

Chuyện An Nguyệt tự ý dọn đến đây sống

Chuyện Âu Dương Đăng với An Nguyệt nằm chung một giường.

Chuyện An Nguyệt đẩy An Mạt ngã bị thương, bà đều biết hết rồi.

Bà đương nhiên hoảng hốt, ban đầu nửa tin nửa ngờ, đến khi thấy một cái vali thật to ở trong góc phòng của An Mạt. Bà mới hoàn toàn tin những lời Ôn Thắm nói đều là thật.

Bà không dám tin, con trai bà lại làm ra những chuyện như thế này!

" Cách "

Âu Dương Lam đẩy cửa đi vào trong, mặc dù bà biết hai người nằm chung giường, nhưng cảnh tượng hiện tại vẫn khiến bà bất ngờ.

An Nguyệt thân thể không một mảnh vải ngang nhiên nằm trong vòng tay của Âu Dương Đăng, hai người đang ngủ say giấc.

Âu Dương Lam cơ mặt liền giật vài cái, bà cảm thấy hai thân thể loã lồ trước mắt này rất bẩn thỉu, bà vốn có nghi ngờ thái độ của An Nguyệt từ hôm đính hôn, đến bây giờ bà mới nhận ra, không chỉ có An Nguyệt phản bội chị gái của mình mà còn đứa con trai duy nhất của bà cũng phản bội lại sự tin tưởng của An Mạt dành cho hắn.

An Mạt còn ngốc nghếch mà gọi An Nguyệt hai từ " em gái ", để cuối cùng bị cô em gái này chơi một vỏ đau đớn như vậy.

Nghĩ đến đây Âu Dương Lam tức muốn nổ đom đóm, đi lại nắm lấy tóc của An Nguyệt kéo thật mạnh.

- " Á! "

Đang say giấc thì có cơn đau ập đến, mắt nhắm mắt mở nhìn người đang kéo lấy tóc mình, An Nguyệt lập tức hét lên:

- " Bà này có bệnh điên à? "

Âu Dương Đăng vì thế cũng choàng tỉnh dậy.

- " Có chuyện gì vậy? "

Hắn vội đưa tay dụi dụi mắt, nhìn thấy rõ gương mặt đang kéo lấy tóc An Nguyệt, con người hắn liền tròn trĩnh lên.

- " M...Mẹ! "

Hắn nhanh chóng cầm lấy tay bà, giọng gấp gáp:

- " Mẹ, không như mẹ nghĩ đâu, mau bỏ cô ấy ra! "

- " Mày câm miệng! "

Âu Dương Lam kéo muốn rách da đầu An Nguyệt, cô ta đau đớn một tay cầm lấy tay bà, tay kia kéo theo tấm chăn che phủ kín người, đến khi bị kéo xuống giường, bà mới chịu buông An Nguyệt ra.

Âu Dương Lam tức giận đến mức mắt cũng đã hằn tia máu, bà nhìn Âu Dương Đăng rồi lại nhìn An Nguyệt, gằn từng tiếng:

- " Hai bọn mày, xuống dưới nhà nói chuyện! "

Nói dứt câu bà liền quay đầu bỏ đi.

Âu Dương Đăng nhanh chóng mang lại quần áo, sợ hãi đến mức bật tiếng chửi thề. An Nguyệt cũng luống cuống tay chân mang lại đồ, hai người một trước một sau đi xuống lầu.

Thấy Âu Dương Lam đang ngồi trên ghế sofa mặt đờ đờ sát khí khoanh tay trước ngực, trên bàn còn để một ly nước, chắc là bà vừa mới uống xong.

- " Mẹ! "

Âu Dương Đăng chậm rãi đi đến trước mặt bà, theo sau là An Nguyệt, hai người đứng sững không dám ngồi xuống.

- " Mẹ! Mẹ hiểu lầm rồi! "

- " Đến mức độ này rồi mà mày còn nói hiểu lầm? Lên giường nằm ngủ với nhau là hiểu lầm? "

Âu Dương Lam liếc hắn bằng nửa con mắt, giọng đầy nghiến mà nói thẳng vào mặt Âu Dương Đăng:

- " An Mạt con bé đối xử với mày không tệ, thậm chí con bé còn tặng mắt cho mày mà mày lại dám đối xử với nó như vậy? Ngoại tình rồi thì thôi đi, còn dám đưa cô ta về đây sống? "

Nói đoạn bà đưa tay chỉ vào mặt An Nguyệt đang đứng khép nép sau lưng Âu Dương Đăng.

- " Bọn con chưa kết hôn sao mẹ lại nói con ngoại tình được? "

Hắn đáp lại nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt bà.

- " Mày còn cãi à? "

Bà liền đứng phắt dậy khỏi ghế, Âu Dương Đăng giật mình nhấc chân khễ lùi lại phía sau.

- " Còn có thì thế nào? Giật được chồng sắp cưới của chị gái mình rồi có thấy hạnh phúc không? "

Âu Dương Lam tiến lại chỗ An Nguyệt, mặt ghé sát vào mặt An Nguyệt, thấp giọng hỏi cô ta.

An Nguyệt mím môi, hơi thở phát ra có vài phần đứt quãng, mặc dù sợ hãi, nhưng cô ta vẫn dám đáp lại:

- " Con yêu anh Đăng! "

" Chát ". Một bạt tai xé gió đập thẳng lên mặt An Nguyệt.

- " Mẹ à! "

Âu Dương Đăng hét lên, đẩy An Nguyệt ra sau lưng, hấn đứng trước mặt bà, cau mày nói:

- " Người con yêu là cô ấy, con không yêu An Mạt! "

- " Nói thêm câu nữa một xu mày cũng dùng hòng có! "

- " Con là con trai duy nhất của mẹ đây! "

- " Ai nói với mày cứ là con trai duy nhất sẽ được hưởng tài sản? Mày nghĩ Âu Dương Lam này không quyền góp cho hội từ thiện được sao? "

Âu Dương Đăng sững người, hấn nghĩ bà chỉ vì tức giận mới nói ra như vậy, hấn vội cầm chặt tay bà, lí nhí nói lại:

- " Mẹ đừng như vậy! Con biết lỗi rồi! "

- " Con bé An Mạt tặng mắt cho mày đúng là vô ích! "

Âu Dương Lam gạt tay hấn ra, con thình nộ theo đó cũng dần giảm xuống, bà bắt giác thờ dài.

Sao bà dám đối diện với An Mạt đây? Con trai bà gây ra lỗi lớn như vậy, chỉ sợ An Mạt mãi mãi cũng không tha thứ cho hấn.

Âu Dương Lam rất muốn đón An Mạt về nhà. Muốn thay bố mẹ cô chăm sóc cho cô thật tốt.

Nếu có cơ hội, bà cũng muốn An Mạt nhìn thấy ánh sáng một lần nữa.

- " Kể từ bây giờ, mày với cô ta, cắt đứt quan hệ! Mau chuẩn bị để kết hôn với An Mạt! "

Âu Dương Lam mất hết sức lực ngồi lại ghé sofa, định đưa ly nước lên miệng uống, thì nghe thấy tiếng An Nguyệt phát ra:

- " Bác Lam, con có thai với anh ấy rồi! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Một câu An Nguyệt nói ra, bà liền đứng hình. Âu Dương Đăng cũng không kém, quay phắt lại nhìn An Nguyệt.

- " Em nói cái gì? "

Hấn vội chặt bả vai An Nguyệt, gấp gáp hỏi lại.

- " Em có thai rồi! "

An Nguyệt nhìn thẳng vào mắt hấn, nhấn mạnh từng chữ. Âu Dương Đăng môi liền nhếch lên, nở nụ cười rất tươi. Hấn cuối cùng cũng có con rồi!

- " Mẹ! Mẹ có cháu bé rồi! "

- " Mấy vui như vậy? "

Âu Dương Lam nặng nề đặt ly nước xuống bàn, lần thứ hai đứng lên bước đến chỗ An Nguyệt.

- " Có từ khi nào? "

- " 9 tuần rồi! "

- " Vậy là cô có thai trước đính hôn của An Mạt? "

- " Hình như là vậy! "

- " Tại sao bây giờ cô mới nói? Chẳng lẽ cô không có biểu hiện gì hay sao? "

- " Con mới biết mấy ngày trước, hình như đứa bé không quậy con, không nghén, đứa bé rất ngoan! "

An Nguyệt bây giờ mới dám đối diện mắt bà, tay nắm lấy góc váy rất chặt, mặt vênh lên đáp lại

- " Con muốn kết hôn với A Đăng! "

- " Cô nằm mơ à? "

Âu Dương Lam liền bật cười, đến bà cũng không biết, bà cười vì chuyện gì?

Cười vì bất lực? Hay là cười vì bà quá ngu ngốc, chiều chuộng hẳn quá mức khiến sự việc xảy ra đến mức độ như vậy?

- " Con sẽ sinh đứa bé ra! Con không muốn đứa bé sinh ra mà không có bố! "

- " Có chắc là cô có thai không? "

Những lời nói của An Nguyệt, bà không thể tin. Bà cũng không dám tin An Nguyệt có thai.

An Nguyệt bất giác đưa tay lên vuốt ve phần bụng phẳng lì, cô ta thở hắt ra một hơi, nở nụ cười:

- " Bác có thể cùng con đến bệnh viện khám! Đến ảnh siêu âm cũng có rồi, con có thể đưa cho bác xem! "

Âu Dương Lam hoàn toàn sụp đổ, bà đến thờ cũng cảm thấy rất khó khăn, bà ôm lấy lồng ngực đang co lại, đưa ánh mắt sắc bén nhìn An Nguyệt:

- " Bò đứa bé, bao nhiêu tiền tôi cũng cho cô! "

- " Mẹ nói gì vậy! Đứa bé là con của con, là cháu mẹ đấy! "

Âu Dương Đăng ôm lấy An Nguyệt, lo sợ bà sẽ làm hại đến nó. Đến mức cũng không để ý đến sắc mặt Âu Dương Lam đang trắng bệch, không để ý đến mỗi hơi thở của bà đều phát ra tiếng rất mạnh.

- " Bác Lam, con muốn kết hôn với A Đăng! "

An Nguyệt không nhẫn nại được nữa mà lặp lại câu nói lúc này, ánh mắt vô cùng kiên định vẫn chăm chú vào sắc mặt của bà.

Vốn biết Âu Dương Lam có biểu hiện lạ, nhưng cô ta vẫn một mực bỏ qua, không muốn để ý đến.

- " Được! Muốn kết hôn thì kết hôn! "

Âu Dương Lam người hơi cúi xuống, thanh âm phát ra từ cổ họng vô cùng nhỏ.

Âu Dương Đăng mừng rỡ phá lên cười, ôm lấy An Nguyệt ở bên cạnh, miệng rồi rít đáp lại:

- " Thật tốt quá, mẹ! Cảm ơn mẹ đã cho con kết hôn với An Nguyệt! "

An Nguyệt cũng không kiềm chế được mà cong môi lên, vỗ nhẹ lên phần bụng. Đến cô ta cũng bất ngờ, Âu Dương Lam lại nhanh chóng đồng ý như vậy, sớm biết như thế, đã nói ra chuyện mình mang thai cho Âu Dương Lam biết.

- " Nhưng... "

Âu Dương Lam chậm rãi ngược mặt lên, cổ ý gần từng chữ một:

- " Kết hôn rồi Âu Dương Lam này với mày cắt đứt quan hệ, công ty Đả quý Lam Đăng mày cũng đừng hòng bước chân vào! Có gan nhận mặt của An Mạt thì mày cũng phải lo mà trả lại cho nó, nếu không trả lại được, Âu Dương Lam này tự tay móc mắt mày trả lại cho con bé! Nếu mày còn không dám, đến người mày yêu vĩnh viễn cũng đừng hòng nhìn thấy ánh sáng! "

Nói dứt câu, người bà liền đổ rạp xuống sàn nhà.

- " Mẹ! "

- " Bác Lam! "

- -----

Lúc Ôn Thâm đưa An Mạt trở về nhà thì trong nhà không có một bóng người.

- " Di Thâm! Trên lầu cũng không có ai sao? "

Ôn Thâm từ trên tầng hai chạy xồng xộc xuống, liền đáp lại lời cô:

- " Không có! "

An Mạt nghiêng đầu khó hiểu, định nhờ Ôn Thâm đi vào phòng bếp làm chút đồ ăn thì có tiếng chuông cửa.

- " Ra ngay đây! "

An Mạt bước chậm vài bước, đưa tay mò nắn trong không trung, cô muốn tự mình đi vào bếp.

Có cánh tay đột nhiên cầm lấy tay cô.

- " Mạt Mạt! "

Mùi hương quen thuộc xen lẫn mùi rượu xộc thẳng vào mũi cô, bàn tay anh mát lạnh chạm vào tay An Mạt, có chút nhột cô liền rút lại.

- " Sao lại là anh nữa vậy? "

Lông mi của anh hơi rũ xuống, lay động chớp chớp vài cái, nhìn An Mạt chăm chú:

- " Nhớ em nên đến đây! "

Cô liền nổi da gà. An Mạt khẽ lắc đầu, tặc lưỡi một cái:

- " Tôi nhớ hình như không thân thiết gì với anh hết! "

- " Bây giờ không sau này sẽ có! "

Huyết Ưu Trắc đỡ cô ngồi xuống ghế, tay vẫn nắm chặt lấy tay cô không buông.

Người này uống rượu vào mặt liền có chút đỏ ửng, ánh mắt xao động như những gợn sóng lăn tăn trên mặt biển. Bây giờ lại nhìn cô không chớp mắt, còn cố ý ghé sát mặt mình vào mặt cô, thờ ơ đều đều.

- " Anh đến đây làm gì vậy? "

- " Nhớ em nên đến! "

Anh lập lại câu trả lời lúc nãy, tay lại không an phận liền đưa lên vuốt tóc cô. An Mạt thấy khó chịu lập tức né đi, gạt tay anh ra rồi vội đứng dậy:

- " Anh đừng làm càn! Tôi sẽ hét lên đấy! "

- " Em đối xử với người cho em vay tiền vậy à? "

Huyết Ưu Trắc ngả người ra gác tay lên thành ghế, đôi môi yêu nghiệt có ý cười bất giác cong lên.

An Mạt mi tâm khẽ động, trong lòng loé lên tia nghi ngờ.

1 năm trước, có phải là người này hay không? Cô cần phải xác nhận lại.

- " Tôi vay tiền anh lúc nào? "

- " Còn giả vờ? Em biết rõ tôi là ai! "

- " Tôi không biết! "

Huyết Ưu Trắc "Ồ" lên một tiếng, sau đó bật cười, nụ cười có chút mỉa mai xen lẫn ý trêu đùa cô:

- " Có cần cần một cái trên cổ để em nhớ lại hay không? "

An Mạt sững sờ, bất giác đưa tay sờ lên cổ. Anh bắt được điểm này của cô, ý cười càng đậm.

Đúng chính là người này rồi!

An Mạt ho khan một tiếng, hoá ra từ trước đến nay anh gần cô như vậy mà cô lại không biết. Ân nhân của cô cuối cùng cũng xuất hiện, nhưng mà đền đáp kiểu gì đây?

- " À...cái đó! Thực ra, cảm ơn anh lúc đó đã..."

Nói đến đây cô liền dừng lại. Chẳng lẽ nói cảm ơn anh vì để tiền lại? Cảm ơn anh vì đã không làm gì cô?

Chung quy cô vẫn nói ra một câu cảm ơn.

- " Hết rồi? "

Anh nhướn mày, cho cô mượn tiền xong rồi đòi lại bằng một câu cảm ơn? Rồi lại đâu?

- " Sau này có cơ hội, tôi sẽ trả lại tiền cho anh! "

An Mạt mím môi, nhấc chân bước từng bước nhỏ, cảm thấy thật muốn cách xa người này

Càng xa càng tốt!

- " Bán nhà em cũng không trả nổi! Tiền lãi 1 năm em nghĩ là bao nhiêu? "

- " Cái gì mà tiền lãi? "

An Mạt gạt mình. Lúc đó anh để lại tiền, cô nghĩ nếu gặp lại chắc chắn sẽ trả lại tiền cho anh, bây giờ lại thêm tiền lãi? Số tiền gốc đã nhiều như vậy rồi, còn muốn đòi thêm lãi, kiểu đàn ông gì đây?

- " Tôi nhớ lúc đó em là đến bán thân? Tôi đây khoan dung độ lượng tha cho em bỏ đi, còn bỏ lại tiền cho em trong khi đó một miếng thịt trên người em cũng chưa đụng vào! Nếu không muốn trả tiền lãi, vậy...bây giờ bán thân đi! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 19

Hai từ "bán thân" từ từ lọt vào tai cô. An Mạt vội co người lại, im lặng không lên tiếng. Nhưng bàn chân khe khẽ nhích từng tí một.

Mọi hành động của An Mạt đều bị anh nhìn thấy, Huyết Ưu Trác nén cười, ngón tay gõ gõ trên thành ghế chăm chú nhìn cô.

Mục đích ban đầu của anh đến nhà của An Mạt chính là gặp An Nguyệt, đến để đòi lại tiền. Lần trước gặp mặt chưa kịp nói thì cô ta vênh váo không coi ai ra gì nên anh cũng quên mất việc chính, lần này đến lại chỉ có An Mạt ở nhà.

Trêu chọc cô một lát, lại cảm thấy rất thú vị.

Riết rồi không có điểm dừng, anh không biết có phải do men rượu xúc tác hay không nhưng trong lòng rất muốn ôm cô ấy về nhà, chiếm làm của riêng.

- "Sao vậy? Lại sợ à?"

- "Không... không có, ai sợ anh?"

An Mạt tay bấu chặt góc áo, chân vẫn không có dấu hiệu ngừng lại

Bước từng bước nhỏ vô cùng chậm

Huyết Ưu Trác móc trong túi quần ra một bao thuốc, bình thần rút ra một điếu từ từ châm lửa. Khói thuốc theo đó lan tràn ra khắp nơi, An Mạt ngửi được mùi, bị sặc nên ho khan một tiếng.

- "Anh hút thuốc trong nhà người khác không cảm thấy ngại à?"

Cô đưa tay lên bịt mũi, cực kì ghét mùi thuốc lá.

Anh hơi nhường mày, Huyết Ưu Trác thường có thói quen, một ngày chắc chắn phải hút một điếu, không hút được liền cảm thấy rất khó chịu. Nhưng nghe cô nói vậy, anh vội vàng rút lấy một hơi, nâng người đi về phía cửa sổ ném điếu thuốc xuống dưới.

- "Mạt Mạt! Nghe nói...em sắp kết hôn?"

- "Sao anh lại biết?"

Vì sao anh lại biết được cô sắp kết hôn? Rất đơn giản, nhà cô có nhiều tai mắt của anh như vậy, đến ngay cả việc Âu Dương Lam bắt tại trận Âu Dương Đằng với An Nguyệt nằm trên giường anh cũng biết.

Chuyện An Nguyệt mang thai anh cũng biết!

Chẳng lẽ chuyện kết hôn lại không biết?

- "Có phải cảm thấy rất vui vẻ không?"

Anh không trả lời câu hỏi của cô, khoé môi bắt giắc nở nụ cười nhàn nhạt.

- "Tất nhiên là vui vẻ!"

An Mạt cô chờ ngày kết hôn rất lâu rồi, cô còn tưởng tượng ra được cô sẽ diện bộ váy cưới thật xinh đẹp đứng trước mặt Âu Dương Đằng. Hai người sẽ dắt tay nhau đi vào lễ đường, hoặc là tổ chức ở Nhà thờ, cô và hắn sẽ đứng trước mặt Cha xứ, cùng nhau đọc lời thề nguyện mãi mãi bên nhau đến cuối cuộc đời.

Câu trả lời của cô khiến tâm tình Huyết Ưu Trác dấy lên cảm giác khó chịu, anh đưa tay nói lỏng cổ áo, chậm chậm đứng dựa lưng vào tường nhìn cô.

Người con gái này yêu hắn đến mức không biết được hắn đã làm chuyện gì với cô, còn cô em gái độc nhất vô nhị của cô cũng đã có con của Âu Dương Đằng.

Phản bội cô đến như vậy rồi, khi hỏi cô có cảm thấy vui vẻ không? Cô lại nói có.

Nếu 1 năm trước anh không quen cô, không biết chuyện của cô thì thôi đi, còn bây giờ biết rồi, yêu cũng yêu rồi. Chẳng lẽ còn muốn cô kết hôn với người khác?

Huyết Ưu Trác anh không đồng ý!

- "Mạt Mạt! Em muốn nhìn thấy ánh sáng một lần nữa không?"

Lâu lắm rồi, không ai hỏi cô chuyện này, đến khi có người hỏi, tâm trạng cô liền dao động. An Mạt bắt chợt đưa tay lên sờ mắt mình. Sau đó lại bỏ tay xuống, thở hắt ra một hơi:

- "Muốn! Rất muốn! Nhưng làm sao nhìn lại được?"

Ai sẽ tình nguyện tặng mắt cho cô như cô đã từng tặng mắt cho Âu Dương Đằng?

- "Tôi chắc chắn giúp em nhìn thấy! Không nuốt lời!"

An Mạt liền bật cười.

Nghĩ anh cũng thật trẻ con quá đi.

- "Anh bao nhiêu tuổi rồi?"

- "Đủ tuổi để kết hôn với em!"

- "Thật khéo đùa!"

- " Tôi không đùa! "

Cô bắt lực lắc đầu.

Ôn Thâm từ nãy đến giờ mặc dù không ra mặt, nhưng đứng trong phòng bếp ngó nghiêng cũng nghe được cuộc nói chuyện của cô với Huyết Ưu Trác.

Bà chỉ bịt miệng cười tùm tùm, thật muốn nhốt hai người này lại chung một chỗ nghe họ nói chuyện.

Bà đoán người đàn ông ngoài kia thích cô! Nên mới cả gan nói ra những lời như vậy.

- " Sao anh dám...đến đây? "

Ôn Thâm giật mình nghe thấy tiếng hét, nhướn người lên một chút thấy An Nguyệt tay cầm túi to túi nhỏ đã trở về nhà. Bà đưa mắt liếc cô một cái, rồi lại liếc anh, sau đó quay người đi vào nấu đồ ăn.

Bà yên tâm để Huyết Ưu Trác trông chừng An Mạt.

- --

- " An Nguyệt em về rồi! "

An Mạt hơi nghiêng đầu nghe tiếng bước chân của An Nguyệt.

- " Anh còn dám đến đây? "

Cô ta không dám bước vào phòng khách, khi thấy anh đang đứng bên trong, An Nguyệt suýt làm rơi luôn túi đồ đang cầm.

- " Cuối cùng cô cũng về rồi! "

Huyết Ưu Trác đẩy người từng bước tiến về chỗ An Nguyệt. Cô ta thấy anh bước đến lập tức sợ hãi mà lùi lại, đi ra luôn khỏi nhà.

- " Anh...mau rút đi! Đừng lại gần tôi! "

Vết thương trên tay An Nguyệt còn chưa lành, cô ta sợ anh sẽ làm hại đến cô ta, như nhớ ra điều gì, An Nguyệt liền ôm lấy bụng.

- " Đừng đến đây! "

Huyết Ưu Trác thấy phản ứng của An Nguyệt có phần thái quá, nên đứng luôn ở cửa ra vào, thấp giọng nói:

- " Tôi đâu ăn tươi nuốt sống cô sao cô lại tránh tôi như tránh tà vậy?

- " Anh đánh tôi bị thương, tôi còn chưa báo cảnh sát mà anh còn dám đến nhà tôi? Hừ, anh với An Mạt đúng là mèo mà gà đồng! An Mạt cũng thật tài giỏi, bị mù rồi còn dẫn được trai về nhà! "

An Nguyệt dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn anh, hất cằm nói chuyện với Huyết Ưu Trác.

- " Đừng nhóm chung Mạt Mạt một chỗ với cô! Nói thì suy nghĩ một chút đi, cô gọi tôi với Mạt Mạt là mèo mà gà đồng, còn cô với Âu Dương Đằng là cái gì? Dâm loạn? "

Nói đoạn anh đi theo An Nguyệt ra luôn bên ngoài, đưa tay đóng sập cửa lại. Hai người như thế nói chuyện ở hành lang.

Huyết Ưu Trác neho mắt nhìn An Nguyệt, từng câu từng chữ phun ra nồng nặc mùi thuốc súng.

- " Khôn ngoan thì nói chuyện cho tử tế! Bằng không...một tay còn lại của cô cũng đứt luôn chứ không có gãy như vậy đâu! "

Tìm An Nguyệt đập mạnh như muốn lao thẳng ra bên ngoài, đến hơi thở cũng bị đứt quãng, vô cùng nặng nề mà đáp lại:

- " Anh thì biết cái gì? Dâm loạn? Ai dâm loạn? Anh nhìn thấy tôi với Âu Dương Đằng có làm chuyện gì không mà anh nói chúng tôi dâm loạn? "

Huyết Ưu Trác cúi đầu khẽ cười, khi ngược lên mặt mang theo sát khí nhìn thẳng An Nguyệt:

- " Ý cô là muốn bằng chứng chứ gì? Được! Tôi nói cái này cho cô nghe, nghe cho kỹ xem thử tôi nói sai câu nào không? "

Anh áp sát mặt An Nguyệt, nhỏ giọng nhả ra từng câu:

- " Hôm ở bữa tiệc khai trương công ty của Âu Dương Đằng, cô với hắn ở trong xe dây dưa rất lâu, bỏ Mạt Mạt đứng ở bên ngoài, đến hôm nay, cô bị Âu Dương Lam bắt được tại trận cô với hắn đang nằm chung một chỗ ở trên giường, thân thể lõa lồ không một mảnh vải! Cô còn mang thai con của Âu Dương Đằng, khiến Âu Dương Lam bị đá kích rất mạnh đang nằm trong bệnh viện! "

An Nguyệt trừng mắt nhìn anh, cả thân thể không ngừng run lên khiến túi đồ mà cô ta đang cầm trên tay cũng rơi xuống. Còn Huyết Ưu Trác chỉ lặng lẽ mỉm cười:

- " Nghĩ lại xem tôi nói có đúng không? "

- " Anh theo dõi tôi? "

Huyết Ưu Trác nghiêng đầu, tỏ ra khó hiểu, sau vài giây, chỉ nghe thấy anh tặc lưỡi một cái:

- " Theo dõi cô? Nghe cũng rất hợp lí! Cô là con nợ của tôi tất nhiên phải theo dõi rồi! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20

An Nguyệt bị dồn vào bức tường ở phía sau, hơi thở phát ra tiếng rất nặng nề, bị câu nói của anh làm cho biểu cảm của cô ta đến mức móp méo.

- " Con nọ? Ý anh là gì? "

- " Nghe không thông? "

Huyết Ưu Trắc xỏ hai tay vào túi quần, xoay xoay cân cổ:

- " Nhớ bộ đầm Valentino đính pha lê lúc trước cô mặc hay không? "

Đoạn hồi ức của An Nguyệt như cuốn băng dần dần tua chậm lại. Bộ đầm đắt tiền như thế, không thể quên được.

Mang vào còn rất hãnh diện, được người khác khen nghe rất êm tai.

- " Thì sao? Liên quan gì đến anh? "

Huyết Ưu Trắc khề " Hừ " một tiếng, đảo mắt nhìn An Nguyệt từ trên xuống dưới, nhả ra một câu:

- " Loại người như cô lại dám mặc đồ tôi mua? Gan cũng rất to! Biết bộ đầm đó trị giá bao nhiêu tiền không? "

An Nguyệt mím môi, liếc nửa con mắt về phía anh, hất cằm đáp lại:

- " Đầm anh mua? Nực cười, chắc cũng tầm vài triệu nhân dân tệ, tôi trả lại cho anh là được chứ gì! "

Nói đoạn cô ta lấy bóp tiền ở trong túi xách đeo chéo bên hông, móc ra một tờ ngân phiếu vút thẳng vào người anh, ngân phiếu theo gió trượt dọc áo anh liền đáp xuống sàn, An Nguyệt cao giọng:

- " Muốn ghi bao nhiêu thì tùy anh, coi như tôi trả hết nợ! Chi là một bộ đầm rẻ tiền thôi làm gì mà ghê vậy! "

Cô ta biết bộ đầm Valentino không hẳn chỉ có vài triệu nhân dân tệ, chỉ cần một viên pha lê đính trên váy đắt muốn cắt cổ người ta rồi. Nhưng vì thể diện, An Nguyệt không cho phép bản thân cô phải chịu sự đe dọa của Huyết Ưu Trắc nữa.

An Nguyệt cúi xuống lấy túi đồ đi lướt qua anh, tay chuẩn bị chạm vào mã khoá trên cửa đột nhiên cổ áo đằng sau bị một lực kéo lại thật mạnh.

An Nguyệt cả người đập vào tường, tay Huyết Ưu Trắc ghì chặt trên cổ cô ta.

Đôi mắt hổ phách của anh đã xuất hiện tia máu, lực đè trên cổ An Nguyệt càng lúc càng mạnh, anh kìm nén tức giận gần từng chữ một:

- " Thân mạng là con nợ mà dám lên mặt với tôi? Cô nghĩ một tờ ngân phiếu đó là trả hết nợ sao? Bộ đầm mấy trăm triệu USD mà cô nói là mấy triệu nhân dân tệ? Cô bị ngu thật hay đang giả vờ ngu? "

An Nguyệt bị đè cho đến mức mặt đỏ bừng lên, trán nổi đầy gân xanh lắm lắm mồ hôi hột, hít thở cũng không thông liền vội vàng há miệng hít lấy hít để không khí, tay đưa lên gạt tay anh ra nhưng gạt không nổi, An Nguyệt phát ra tiếng nói, thều thào trong cổ họng:

- " Đứa...bé! Mau bỏ...ra! "

Huyết Ưu Trắc cong môi, lực đè xuống không vui đi mà càng mạnh mẽ hơn, như muốn lấy đi mạng sống của An Nguyệt:

- " Nói cho cô biết! Cô không chỉ nợ tôi tiền của một bộ đầm, còn nợ thêm vết thương trên tay, trên trán Mạt Mạt! Nếu bây giờ cô còn mạnh mẽ hay dụng tay dụng chân vào người cô ấy, tôi liền móc mắt cô, nếu lời nói của tôi cô vẫn không tiếp thu được, đứa bé trong bụng cô cũng không được yên ổn mà chào đời! "

Nói xong câu anh lập tức bỏ An Nguyệt ra, cô ta đau đớn trượt dọc theo bức tường ngổn bệt xuống sàn, ho khan rất lâu, mặc dù ra nông nổi như vậy, cô ta vẫn ngược mặt lên hét thẳng vào mặt Huyết Ưu Trắc:

- " Anh dám đụng vào tôi, tôi sẽ nói với A Đằng báo cảnh sát bắt anh! "

- " Báo đi! "

- " A Đằng chắc chắn sẽ tổng giam anh vào tù! "

Huyết Ưu Trắc bất ngờ cười thành tiếng, cả người liền khom xuống ngồi trước mặt An Nguyệt:

- " Nhớ lại cho kĩ công ty Âu Dương Đằng là ai đầu tư vào! Huyết Ưu Trắc này rất mong chờ hẳn bắt tôi vào tù! "

An Nguyệt lúc này đã đỡ hơn, cô ta liền đưa tay ôm lấy bụng, giọng nói phát ra mang theo sự đe dọa:

- " Anh mà làm hại đến đứa bé, tôi sẽ hại An Mạt! Anh cứ thử đi! "

- " Cô hại thử đi, xem ai hại ai trước, tôi sợ cô đến lúc đó mắt cũng không nhìn thấy được mà hại Mạt Mạt! "

Cả người An Nguyệt lập tức cứng ngắc, cô ta nghiêng chặt răng, nhìn chằm chằm Huyết Ưu Trắc.

Trong tuần này có hai người muốn đòi móc mắt cô ta rồi!

Tất cả lại tại chị!

An Mạt!

- " Còn hơn cả cảm thù! "

Sau câu nói đó, An Nguyệt còn bật thêm một tiếng chửi thề.

Ngay trước mặt anh.

Huyết Ưu Trắc nâng người đứng dậy, tầm nhìn rũ xuống đáp lên người An Nguyệt, anh không muốn tổn nước bọt của mình vào thể loại người như vậy. Quay gót giày lập tức bỏ đi, trước khi biến mất khỏi dãy hành lang, anh còn nói với lại một câu:

- " Cô mà không trả được tiền, không chỉ có móc mắt, tôi còn bán cô vào hộp đêm! "

An Nguyệt trợn trừng mắt quay lại nhìn anh, Huyết Ưu Trắc đã biến mất sau dãy hành lang dài. Cô ta nuốt khan, chậm chậm đưa tay lên bụng vuốt ve.

- --- Bệnh viện ----

Âu Dương Lam thực sự bị đá kích rất mạnh nên hiện tại vẫn còn đang hôn mê nằm trong phòng bệnh.

Hắn ngồi bên cạnh bà, nặng nề nhìn Âu Dương Lam nhắm nghiền mắt. Hắn không ngờ được, bà lại phản ứng mạnh mẽ như thế! Vì một An Mạt, bà lại chửi thẳng vào mặt hắn, đòi móc mắt hắn trả lại cho An Mạt.

Ngay đến tài sản, hắn cũng không được thừa kế.

Tay hắn vô thức cuộn lại thành nắm đấm, nhắc mông đứng dậy định quay ra khỏi phòng thì hắn nghe thấy tiếng thều thào:

- " A Đăng! "

Âu Dương Lam hơi thờ yếu ớt cuối cùng đã tỉnh lại.

- " Mẹ! "

Hắn vội vàng đi lại bên cạnh bà, nắm lấy bàn tay của Âu Dương Lam, nét mặt cũng phần nào được dần ra, hắn thờ phào nhẹ nhõm nhìn Âu Dương Lam:

- " Mẹ tỉnh lại rồi! Có cảm thấy chỗ nào không được khoẻ nữa hay không? "

- " A Đăng! Mẹ xin con đấy, cắt đứt quan hệ với An Nguyệt, cưới con bé An Mạt đi! "

Âu Dương Lam không trả lời câu hỏi của hắn, tay bà cầm lấy tay hắn khẽ rung một cái.

- " Con bé nó là người tốt, nó còn cam tâm tình nguyện hiến mắt cho con, con không thể phụ lòng nó! "

- " Mẹ à, con không yêu cô ấy! Với lại An Nguyệt đã mang thai con của con, con không thể bỏ mặc em ấy! "

Âu Dương Đăng cau mày nói lại, hắn biết bà mới tỉnh lại nên tâm trạng không được ổn. Nhưng mặc dù thế, hắn vẫn không kiêng nể mà nói ra.

Hắn ghét An Mạt. Hắn không yêu cô!

- " A Đăng! "

Âu Dương Lam sắc mặt trắng bệch nhìn hắn, đôi mắt nheo lại đầy vết chân chim xuất hiện tầng sương mỏng, bà thấp giọng mắng hắn:

- " Con bé An Mạt nó cũng có thể sinh cho mày một đứa bé, tính tình nó hiền lành sao mày không yêu nó mà lại đi yêu cái con An Nguyệt kia? Cô ta có điểm gì tốt? "

Âu Dương Đăng kiềm chế con thịnh nộ đang chực trào, hắn thờ hất ra một hơi:

- " Nếu bây giờ con kết hôn với An Mạt, liệu mẹ có cho con thừa kế tài sản hay không? "

- " Tất nhiên rồi! "

Âu Dương Lam ánh mắt chờ đợi nhìn hắn. Có phải bà khuyên nhủ được Âu Dương Đăng rồi hay không?

- " Được! "

Hắn trầm giọng, hơi thờ bị con tức giận lấn át khiến đứt quãng vài phần, hắn cúi đầu nói nên Âu Dương Lam không thể nhìn rõ biểu cảm của hắn.

Âu Dương Lam nghe hắn nói như thế tất nhiên vui mừng, bà cười tươi vỗ nhẹ trên tay hắn:

- " Đồng ý kết hôn là tốt rồi! "

Môi Âu Dương Đăng bắt giắc cong lên, suy nghĩ của hắn như một cuốn phim chậm chậm chạy:

" An Mạt! Cô đừng hòng tôi cưới cô! Ai lại muốn cưới một con mìn làm vợ đây? "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Mấy ngày sau đó, cuộc sống của An Mạt vô cùng an bình.

Huyết Ưu Trác kể từ lần đó cũng không thấy đến.

Âu Dương Lam được xuất viện trở về nhà.

Âu Dương Đằng ngày ngày đều về nhà rất sớm, đột nhiên quan tâm cô nhiều hơn một chút.

Còn An Nguyệt, suốt ngày chỉ ru rú trong phòng, không ăn được thứ gì. Cô hỏi, An Nguyệt chỉ nói " dạ dày không được khoẻ, không muốn ăn! Thấy mặt chị là tôi lại buồn nôn! ".

Có một ngày, có người gửi đến cho cô một phong thư cùng một băng cassette. Ôn Thắm giúp cô mở ra đọc.

Không có chữ, chỉ có một tấm hình đen trắng, ở giữa là một chấm nhỏ như hạt đậu.

Ôn Thắm nói, là ảnh siêu âm mang thai.

- " Di Thắm! Ai gửi cho con thứ này vậy? "

- " Không có đề người gửi! "

Ôn Thắm xem xét xung quanh phong thư, quả thật là không đề tên người gửi đến.

- " Có khi nào là gửi nhầm không? "

An Mạt cau mày khó hiểu, trong nhà cô đâu có ai mang thai, sao lại gửi đến cái này vậy?

- " Còn có một cuộn băng cassette nữa này! "

" cạch " một tiếng, Ôn Thắm đóng tai nghe, nghe xong liền mỉm cười. Sau đó đưa lên tai cho cô.

" Thịch...Thịch..."

Tiếng tim đập vang lên trong tai cô, tiếng đập nghe rất nhỏ, lâu lâu lại dứt quãng nhưng nghe vô cùng êm tai.

- " Có phải rất đáng yêu hay không? "

Ôn Thắm nhỏ giọng hỏi cô, mắt có ý cười nhìn cô chăm chú.

- " Di Thắm! Cái này là? "

- " Là tiếng tim thai, tiếng tim em bé đập đấy! "

An Mạt đỡ lấy băng cassette từ tay Ôn Thắm, nghe đi nghe lại rất nhiều lần.

Tiếng tim thai? Có phải sau này cô cũng sẽ nghe được thứ này từ chính đứa con của cô với Âu Dương Đằng? Chứ không phải thông qua một cuộn băng cassette như vậy?

- " Thế nào? Nghe rất đáng yêu lắm đúng không? "

Ôn Thắm cười cười, vỗ nhẹ trên tay cô.

An Mạt gật đầu lia lịa, môi cong lên thành nụ cười:

- " Rất đáng yêu! "

Hai người cứ thế nói chuyện vui vẻ ở phòng khách mà không để ý đến phía sau cánh cửa phòng, An Nguyệt đang đứng đó nhìn hai người mỉm cười. Còn đưa tay vuốt ve phần bụng, nhỏ giọng nói:

- " Con à! Di của con biết được con xuất hiện rồi, có phải con rất vui vẻ không? "

- ---

- " Ngài Ivan! Ngài muốn đến đây làm việc sao "

Âu Dương Đằng cau mày đứng ở bàn làm việc nhìn Huyết Ưu Trác yên vị ngồi trên ghế dài rít một điếu thuốc.

- " Sao vậy? Không được à? "

Anh nhả ra một hơi, làn khói theo đó lớn vọn xung quanh, sau đó liền bỏ vào gạt tàn trên bàn, cả người đứng lên tiến đến gần bàn làm việc của hắn.

- " Công ty chúng tôi nhỏ như vậy, ngài cần gì miễn cưỡng đến đây làm? "

Lúc Âu Dương Đằng vừa hóp từ công ty mẹ trở về, vừa bước vào phòng thì đã thấy Huyết Ưu Trác ngồi ở bên trong rồi.

Không phải là ngồi trên ghế dài, mà là ngồi ở bàn làm việc của hắn, còn ngang nhiên gác chân lên tấm bảng thủy tinh khắc chữ:

" Chủ tịch Âu Dương Đằng "

Hắn đương nhiên kiểm chế, vì Huyết Ưu Trác đầu tư vào công ty hắn, còn là cổ đông lớn nhất. Âu Dương Đằng phải nhẫn nhịn, chỉ im lặng nhìn hắn mỉm cười.

"....."

- " Nhỏ cũng không sao, tôi vẫn muốn vào đây làm! "

Anh đứng dựa hắn vào cạnh bàn làm việc của hắn, nhìn hắn nở nụ cười.

Âu Dương Đằng thở hắt ra, kim nén giữ nguyên nụ cười trên môi:

- " Vậy ngài muốn... "

- " Tôi muốn làm ở đây! "

Huyết Ưu Trác gõ tay lên mặt bàn, còn cố ý lướt qua tấm bảng thủy tinh, chăm chú nhìn vào gương mặt hắn.

- " Nhưng đây là chỗ của tôi! "

Hắn cười trừ, khi cười còn khom người xuống.

- " Ủ! Cũng được, vậy thì tôi rút vốn đầu tư đi.... "

- " Được được! "

Âu Dương Đằng biết anh định nói gì, hắn lập tức đi ra khỏi bàn làm việc, cẩn thận lướt qua tấm bảng khắc tên " Chủ tịch Âu Dương Đằng ".

Rồi sẽ có một ngày, hắn ngồi lại vị trí này. Vị trí vốn dĩ của hắn.

- " Còn cái này? "

Huyết Ưu Trác chỉ vào tấm bảng, hắn liền đi lại cầm lấy thu về sau lưng.

- " Để lần sau tôi sẽ sai người làm tấm bảng khác cho ngài! "

Huyết Ưu Trác hài lòng đầu gật gù vài cái, không nói thêm lời nào quay người đi ra khỏi phòng.

Ngay lúc anh vừa đóng sập cửa lại, Âu Dương Đằng liền tìm chỗ phát tiết đẩy hết đồ trên bàn làm việc xuống sàn nhà, miệng bật ra một tiếng chửi thề.

Đến tấm bảng cũng bị hắn ném lăn lóc nằm bên cạnh chân ghế, nếu một khi Huyết Ưu Trác rút vốn đầu tư thì công ty hắn sẽ đi đến phá sản. Trong tay anh cũng nắm một nửa cổ phần của công ty rồi, chỉ cần hắn nhượng bộ, tất cả mọi chuyện đều sẽ ổn.

Âu Dương Đằng hậm hực kéo lấy áo khoác bước ra ngoài.

- ---

Bầu trời đêm như một hồ đen vũ trụ, treo lơ lửng muôn vàn ánh sao nhấp nháy trong màn đêm vô tận.

Ánh trăng đêm nay rất sáng, chiếu lên bóng hình của một chiếc xe BMW nằm im lìm bên ven đường. Huyết Ưu Trác gác tay lên cửa xe, mắt chăm chú hướng về cửa sổ phòng cô hắt ra vài tia sáng yếu ớt.

Steven ngồi ở phía trước ngáp ngắn ngáp dài, xoay cần cổ vài cái liền quay phát ra đàng sau:

- " Này! Cậu không mệt à? "

Huyết Ưu Trác đưa tay sờ cánh mũi, mắt vẫn hướng về cửa sổ phòng cô không trả lời.

- " Uầy! Tôi mệt lắm rồi đó! "

- " Cậu có thể về! "

Anh không nhìn Steven, bình thản buông một câu.

- " Cậu chắc chứ? Vậy thì tốt quá rồi! "

Steven khởi động máy, chuẩn bị đánh vô lăng thì nghe giọng anh không nhanh không chậm phát ra:

- " Cậu đi bộ về! Đây xe tôi! "

- " Cái gì? "

- " Đi! "

- " Không đi nữa! "

Steven hậm hực cắn chặt môi dưới, cả người lập tức ngã người ra sau, thờ dài một hơi:

- " Cậu tại sao lại đến công ty Lam Đằng làm việc rồi? "

Steven vốn dĩ rất tò mò, công ty bên Úc của Huyết Ưu Trác thì lại bỏ không chịu làm, lại đi " xin việc " trong công ty cón con bé như lỗ mũi của Âu Dương Đằng. Nói anh hứng thú thì

hắn đây nghe không thấu, còn có lí do gì nữa đây?

- "Trả thù! "

Huyết Ưu Trắc bây giờ mới xoay đầu nhìn Steven qua gương chiếu hậu.

Steven mày liền nhướn lên, đưa tay hạ ghế xuống quay hẳn người lại nói chuyện với anh.

- "Âu Dương Đằng lại làm gì cậu? "

- "Làm rất nhiều việc tôi thấy chóng mặt! "

- "Nếu nói như vậy thì bảo với Luv một phát bắn chết hắn có phải hay hơn không? Tiện thể bắn chết luôn An Nguyệt, như vậy cậu với cô bé kia có thể bên nhau được rồi! " "

- "Không cần phải vậy! An Nguyệt với Âu Dương Đằng kiểu người rất dai, không phải chỉ một phát bắn chết là được, hai người này phải chờ nếm mùi đau khổ, phải nếm từ từ! Nói miệng không chịu nghe, bắt đầu từ bây giờ, tôi liền động tay động chân với hai người này! "

Huyết Ưu Trắc môi bắt giác cong lên, thâm trầm nhả ra từng chữ một.

- "Thấy báo An Nguyệt có thai? "

- "Ừ! "

Steven chắc lưỡi đầu lắc nguầy nguậy. Sau đó lại mím môi tiếp tục hỏi anh:

- "Tôi thấy cô ta có gì đó không ổn! "

- "Kiểu người mắc chứng bệnh rối loạn đa nhân cách! "

Huyết Ưu Trắc bỏ tay xuống khỏi cửa xe, đưa mắt liếc qua cửa phòng cô thì thấy đèn đã tắt.

Mặt Mặt ngủ rồi!

- "Mà sao cậu biết? "

Steven vẫn chưa hết tò mò đưa người sát lại gần anh.

- "Đoán! "

Huyết Ưu Trắc ngồi thẳng lưng khề thờ dài một tiếng, lẩn nữa liếc mắt lên phòng cô rồi chậm chậm kéo kính xe lên.

- "Về nhà! "

Steven nghe được câu nói này của anh liền mừng rỡ ngồi lại ngay ngắn, lập tức khởi động máy, chiếc xe quẹo bánh lao nhanh hoà vào dòng xe tấp nập trên đường.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Ánh nắng le lói lan tràn khắp muôn nơi, mới sáng tinh mơ, Huyết Ưu Trắc đột nhiên đến nhà của An Mặt.

- "Mời cậu vào nhà! "

Ôn Thắm vui vui về và tiếp đón anh từ ngoài cửa. Huyết Ưu Trắc khề gật đầu liền cởi giày đi vào.

Thấy An Nguyệt với Âu Dương Đằng đang ngồi ở bàn ăn, còn An Mặt thì không thấy đâu hết. Âu Dương Đằng đang định uống ngụm nước lập tức phát hiện ra anh. Hắn luống cuống tay chân không kịp chùi mép đi nhanh lại gần anh, miệng nở nụ cười:

- "Ngài Ivan! Mới sáng sớm ngài đến đây là có việc gì? "

Huyết Ưu Trắc không trả lời hắn, đưa mắt nhìn An Nguyệt.

Cô ta vẫn thản nhiên ngồi ăn sáng, cảm nhận được ánh mắt của anh, An Nguyệt liền liếc anh bằng nửa con mắt. Sau đó với lấy khăn giấy lau miệng, chậm rãi bước lại gần Huyết Ưu Trắc.

- "Ha! Anh đến gặp An Mặt à? Chị ấy chưa dậy, anh có thể vào phòng ngủ để gặp! "

Âu Dương Đằng tròn trĩnh mắt nhìn An Nguyệt, rón rén kéo tay cô ta một cái, miệng cười trừ:

- "Ngài Ivan, thật thất lễ rồi! Giới thiệu với anh, đây là em gái An Mặt, tên An Nguyệt! "

- "Anh không việc gì phải giới thiệu, anh ta biết em! "

An Nguyệt không kiêng nể nói thẳng vào mặt hắn, cao giọng bồi thêm vài câu:

- " Cái người mà anh xưng là ngài đây à! Có quan hệ bất chính với chị An Mạt đấy! "

Hắn nuốt khẹn, đẩy đẩy tay An Nguyệt, cơ mặt lập tức co lại, hắn đưa mắt thăm dò nét mặt của anh.

Chi thấy Huyết Ưu Trác cười như không cười.

- " Tôi có quen cô à? An Nguyệt! "

Anh nhấn mạnh về sau, đôi mắt màu hổ phách khẽ nheo lại.

- " Còn giả vờ giả vệt! Anh còn bắt tôi, trói tôi, còn bẻ gãy tay tôi nữa! "

An Nguyệt giờ bàn tay còn đang run run chưa khỏi hẳn ra trước mặt anh, hất cằm nói lại.

Âu Dương Đằng đứng bên cạnh nghe được câu nói này của cô ta thì bất giác đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn anh.

Huyết Ưu Trác tỏ vẻ khó hiểu, còn chép chép miệng:

- " Tôi có làm vậy với cô? Sao tôi lại không nhớ nhỉ? "

- " Anh...nói dối! "

An Nguyệt hét lên, tay cuộn chặt lại thành nắm đấm, nghiến răng đáp lại:

- " Chính anh bẻ gãy tay tôi còn không chịu nhận? Anh có biết tôi, lại đi giả vờ là không biết? "

- " À...tôi nhớ rồi! "

Huyết Ưu Trác bật cười, chậm rãi đáp lại:

- " Tôi nhớ lúc trước có gửi nhầm một bộ đầm đến đây, định quay lại lấy thì thấy cô mặc nó rồi, vị tiểu thư đây có hay không liền cho tôi một lời giải thích? "

Âu Dương Đằng mi tâm khẽ động, gửi nhầm một bộ đầm? Còn nói là An Nguyệt mặc? Có phải Huyết Ưu Trác nhầm lẫn hay không.

- " Ngài Ivan, bộ đầm nào vậy? "

Anh chậm chậm xoay người đi lại ghé sofa ngồi. Khách đến nhà chơi mà chủ nhà lại không chịu mời ngồi thì tự anh đi tìm chỗ để yên vị vậy. Huyết Ưu Trác móc trong túi ra một bao thuốc, An Nguyệt thấy vậy lập tức đưa tay bịt mũi, giọng nói phát ra có hơi biến đổi:

- " Trong nhà có người mang thai anh không biết sao? "

- " Không biết! "

Huyết Ưu Trác kẹp điều thuốc lá trên tay, từ từ châm lửa.

- " Ai có thai vậy? Trong nhà này có nuôi chó à? "

Anh có ý ngờ nghiêng xung quanh, sau đó thì ngã người ra sau, hai tay gác lên thành ghế tìm chỗ dựa thoải mái nhất, bình thần rít thuốc một hơi dài.

- " Anh nói ai là chó? "

An Nguyệt đành mặt định bước tới chỗ anh thì Âu Dương Đằng kéo lại, cấu gắt mà hạ giọng nạt cô ta:

- " Cút lên lầu! "

Hắn không muốn đắc tội với Huyết Ưu Trác, nhìn thái độ lúc này kèm theo hành động của An Nguyệt. Hắn nghĩ cô ta bị điên!

Hắn nghĩ cô ta tự bịa chuyện, tìm cơ gây sự với đối tác của hắn.

- " Anh dám nạt tôi? "

- " An Nguyệt tiểu thư! Mong cô trả lại bộ đầm! "

Anh lên tiếng cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người, đưa tay búng tàn thuốc lá, xác thuốc theo đó rơi xuống sàn nhà.

- " Đầm nào mà trả? Anh điên à? "

An Nguyệt tức giận gạt tay hắn ra, xồng xộc đi lại ghé đặt mông ngồi xuống.

- " Không phải là tôi đưa cho anh ngân phiếu rồi à? Còn đòi bộ đầm làm gì? "

- " Một tờ không đủ! "

Huyết Ưu Trác ngồi thẳng người lại, quay người vớt điều thuốc ra bên ngoài cửa sổ, mắt liền nheo lại, nhếch mép nhìn An Nguyệt:

- " Ngân phiếu không đủ chỗ trống để tôi điền vào, phiền tiểu thư đây trả thêm tiền! "

- " Ngài Ivan, ngài nói gì vậy? "

Âu Dương Đằng cũng từng bước tiến lại chỗ hai người, hắn nghe không lọt tai câu chuyện về bộ đầm.

- " An Nguyệt đây cô ấy nợ tôi tiền, nếu được anh có thể trả thay cho cô ấy! "

- " Bao nhiêu tiền? "

Âu Dương Đăng mím môi, híp mắt chờ đợi câu trả lời.

- " Vì bộ đàm số lượng có hạn nên rất nhiều tiền, anh dám trả không? "

- " Là bao nhiêu? "

Mặt hắn biến sắc gấp gáp hỏi lại.

- " Chỉ cần anh đưa thêm 15% số cổ phần của anh ở công ty, chắc chắn sẽ trả được! "

Khi nghe anh nói xong, não hắn oang oang như nổ "bụp" một cái. Hắn biết Huyết Ưu Trác ở công ty chiếm hết một nửa cổ phần rồi, nếu bây giờ mà hắn đưa thêm cổ phần, không khác nào tự tay dâng công ty cho Huyết Ưu Trác. Hôm qua Huyết Ưu Trác còn đến công ty đòi làm việc. Hắn liền nhường, vậy mà giờ lại thêm việc này, rốt cuộc Huyết Ưu Trác tính làm gì đây?

Anh nâng người đứng dậy, đưa mắt quan sát biểu hiện của hắn. Tâm trạng có chút vui liền bồi thêm vài câu:

- " Không đưa cổ phần vậy thì tôi bắt An Nguyệt đi, đến nhà tôi làm người giúp việc! "

Âu Dương Đăng kiềm chế mà thở hắt ra, miễn cưỡng nở nụ cười:

- " Ngài Ivan, con bé này con non dại, ngài có thể...bỏ qua cho nó hay không? "

Huyết Ưu Trác mỉm cười, không nhanh không chậm lắc đầu.

- " Quyết định vậy đi, hôm nay tôi đem An Nguyệt đi, coi như hết nợ! "

- " Anh nghĩ tôi đi theo anh hay sao? "

An Nguyệt bây giờ mới lên tiếng, nâng người đứng phắt dậy khỏi ghế sofa, đưa tay chỉ thẳng vào mặt anh, cao giọng nói:

- " A Đăng sẽ đưa cổ phần cho anh, đừng mơ mà tôi đến nhà anh làm người giúp việc! "

- " An Nguyệt cô điên à? "

Âu Dương Đăng thấp giọng chửi cô ta một tiếng, hắn tức giận đến mức mắt hắn tia máu chỉ muốn tát vào mặt cô ta một cái.

- " Anh phải nghĩ cho em với đứa bé! Em là vợ anh! "

Huyết Ưu Trác nghe vậy thì "Ồ" lên tỏ vẻ ngạc nhiên. Nói ra chữ "vợ" thật không biết ngược là gì, còn mặt dày vênh vao nói thay cho Âu Dương Đăng. Gương mặt anh lộ ra vài phần giễu cợt, anh biết chuyện nhưng vẫn cố ý hỏi ngược lại:

- " Cô An Nguyệt đây có thai? Với Âu Dương Đăng? "

- " Không... "

- " Đúng! "

An Nguyệt lên tiếng cắt ngang lời nói của Âu Dương Đăng, đưa tay lên vuốt ve phần bụng, vắn cao cao tại thượng mà vênh mặt lên nói chuyện:

- " A Đăng sẽ đưa cổ phần cho anh, coi như "bổ thí" cho anh đi, một bộ đàm mà làm quá lên đòi ngày này sang ngày khác, cái gì mà ngài? Tôi phí! "

- " Được! "

Huyết Ưu Trác lập tức đứng dậy, mắt liếc qua Âu Dương Đăng một cái sau đó nhìn An Nguyệt, chậm rãi phun ra từng chữ:

- " Nếu ngày mai Âu Dương Đăng, hay còn gọi là chồng của cô đây không chuyển cổ phần qua cho tôi, "trình trọng" mời cô đến nhà tôi làm người giúp việc! "

- " Tôi sợ anh chắc, A Đăng sẽ chuyển cho anh! "

- " Tốt! "

Huyết Ưu Trác chậm chậm liếc qua hắn:

- " Mong Âu tổng chuyển đầy đủ số cổ phần, tôi đây cảm ơn! "

Anh quay người bước ra khỏi phòng khách, khi đi ra có nhìn qua đồng hồ treo tường. Đã 8 giờ sáng rồi, muộn như vậy còn chưa ngủ dậy sao?

Huyết Ưu Trác xò giày đi ra khỏi nhà, còn cố ý đóng sập cửa thật mạnh.

- " An Nguyệt cô làm cái gì vậy? "

Âu Dương Đăng hậm hực nhìn An Nguyệt, tức giận đến nỗi sắc mặt cũng biến đổi, đến hơi thở phát ra cũng thật nặng nề.

- " Anh à, anh phải bảo vệ mẹ con em chứ! "

An Nguyệt bỏ qua sắc mặt hắn, nũng nịu mà kéo lấy cánh tay hắn lắc lắc.

- " Cô có biết mất đi cổ phần thì tôi không còn chỗ đứng trong công ty hay không? "

- " Nếu anh không đưa cổ phần thì em sẽ đến nhà hấn giúp việc đó, anh muốn vậy à? "

Âu Dương Đăng thờ hất ra một hơi, vì kiềm chế tức giận mà gân xanh nổi lên đầy trên trán.

Được rồi! Coi như hấn vì mẹ con An Nguyệt đi.

- " A Đăng, hay là chúng ta đưa chị An Mạt đến đó giúp việc đi! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Gần 10 giờ trưa, An Mạt mới ngủ dậy.

Cô gượng người ngồi dậy, đầu đau như búa bổ khiến cô cau mày một cái. Đưa tay bóp bóp trán liền gọi Ôn Thắm vào giúp, Ôn Thắm từ ngoài cửa tiến lại gần cô, có chút lo lắng hắng giọng hỏi han An Mạt:

- " An Mạt, cô không sao chứ? "

An Mạt khẽ lắc đầu.

- " Di diu con vào phòng vệ sinh! "

Ôn Thắm lau bàn tay dính mỡ vào tạp dề đeo trên người, vì đến buổi trưa, An Nguyệt đột nhiên thèm ăn sủi cảo nên bà tức tốc làm, đang làm dở thì nghe tiếng cô gọi nên chạy ngay vào đây.

An Mạt sau khi vệ sinh cá nhân xong xuôi thì Ôn Thắm dắt cô ra bếp, để cho cô lót dạ thứ gì đó.

An Mạt vừa uống xong ly sữa thì nghe Ôn Thắm hỏi chuyện:

- " An Mạt, sao hôm nay ngủ dậy muộn vậy? "

Ôn Thắm biết mỗi ngày An Mạt dậy rất sớm, mục đích chủ yếu chính là tiễn Âu Dương Đăng đi làm, nhưng hôm nay cho dù hấn đi làm muộn, cũng không thấy An Mạt đâu hết. Ôn Thắm chưa bao giờ thấy cô dậy muộn như vậy.

- " Con không biết! Con chỉ nhớ tối hôm qua An Nguyệt có đưa cho con ly nước cam, uống xong rồi thì cảm thấy rất buồn ngủ! "

- " Nước cam? "

Ôn Thắm vừa rán xong sủi cảo thì bỏ lên trên đĩa, ánh mắt chứa đầy sự nghi ngờ nhìn An Mạt:

- " Sao đột nhiên An Nguyệt lại quan tâm đến cô vậy? "

- " Em ấy quan tâm đến con khiến con rất vui! "

An Mạt khẽ mỉm cười, hình như cũng lâu lắm rồi An Nguyệt không quan tâm đến cô. Có phải là con bé đổi tính rồi hay không?

- " Mà An Nguyệt đâu rồi? "

- " An Nguyệt mới ra ngoài bảo mua thứ gì đó rồi! Mà An Mạt này, di nói con nghe, An Nguyệt với Âu Dương Đăng thực ra rất mờ ám! "

Ôn Thắm vừa nói vừa quan sát nét mặt của cô, chỉ thấy cô cúi đầu chậm rãi ăn thức ăn, sau đó thì lên tiếng:

- " Di có chuyện gì muốn nói với con phải không? "

Ôn Thắm lập tức kéo ghế ra ngồi xuống, đưa tay nắm lấy tay An Mạt, đầu có hơi ngó nghiêng ra bên ngoài phòng khách. Bà sợ An Nguyệt đột ngột về nhà, thì chuyện này bà sẽ không nói ra được.

Nếu vậy thì hôm nay, chuyện đang nói dở lúc trước, bà liền kể hết cho An Mạt nghe.

- " An Mạt, con tin lời di hay không thì tùy con, nhưng di nói cho con biết, di thấy An Nguyệt với Âu Dương Đăng nằm chung một giường! "

Cái miệng đang cảm trên tay của cô lập tức rơi xuống sàn phát ra tiếng động chói tai, An Mạt cười hất ra một cái, nuốt khẹn hỏi ngược lại Ôn Thắm:

- " Di...nói gì vậy? "

Ôn Thắm chắc lưỡi vỗ nhẹ trên tay cô, thở dài một hơi:

- " Di biết chuyện này sẽ khó tin, nhưng di tận mắt thấy! Con nhớ lúc trước Âu Dương Đăng đối xử thế nào với con không? Lúc con bị An Nguyệt xô ngã, Âu Dương Đăng có quan tâm đến con mà đỡ con ngồi dậy không? "

- " Di thấy Âu Dương Đăng vốn dĩ không quan tâm đến con, Âu Dương Đăng chỉ quan tâm đến An Nguyệt! "

- " Mới sáng nay thôi, đi nghe được một chuyện động trời! Con có nhớ đoạn băng cassette hôm đó không? "

An Mạt chăm chăm gật đầu. Tiếng tim đập của em bé mặc dù nghe yếu ớt nhưng vô cùng êm tai.

Nghe còn rất dễ chịu. Còn cảm thấy rất đáng yêu!

- " Di nghĩ...đó là con của An Nguyệt! Thực ra, An Nguyệt mang thai rồi! "

Cơ mặt An Mạt gật gật vài cái, cô kiểm chế cảm xúc đang dần chực trào trong lòng, cổ họng khô khan phát ra tiếng nói:

- " Là...con của A Đăng phải không? "

An Mạt tim đập nhanh đến mức muốn phọt thẳng ra bên ngoài, cô cầu mong, Ôn Thâm sẽ nói không phải.

Nói đó không phải con của Âu Dương Đăng!

Nhưng một lời Ôn Thâm nói ra, tâm trạng cô như rơi xuống vực thẳm:

- " Đúng! Là con của Âu Dương Đăng! "

Cô cắn chặt môi dưới đến mức rướm máu, giọt nước mắt nóng hổi cứ thế lăn dài trên gò má. Cô biết Ôn Thâm không phải là người nói dối, nhưng cô lại không tin nổi, em gái cô với Âu Dương Đăng là loại người như vậy!

Những đoạn hồi ức như mảnh vỡ dần dần hiện lên trong tâm trí cô.

Lúc ở buổi tiệc đính hôn, An Nguyệt cương quyết muốn đeo nhẫn thay cho cô, mọi người ngăn cản, nhưng chỉ có Âu Dương Đăng đồng ý.

Lúc Âu Dương Đăng bận rộn thành lập công ty, hần không về nhà, An Nguyệt cũng không thấy đến! Đến một ngày, hần trở về nhà, An Nguyệt lại đột ngột xuất hiện.

Đúng như Ôn Thâm nói, An Nguyệt đẩy cô ngã. Vừa lúc Âu Dương Đăng trở về, hần không đỡ cô lên, lại diu An Nguyệt về phòng. Khi cô băng bó vết thương xong, hần bước vào phòng hỏi han cô, nhưng được mấy câu thì kiểu như trách móc cô, còn nói cô sai người hại An Nguyệt.

Còn việc An Nguyệt dọn đến đây ở, hần lại đồng ý nhanh đến như thế?

Có khi nào đây là hiểu lầm, là trùng hợp?

Cô không tin! Không được tin!

An Mạt cố trấn an bản thân như thế, đưa tay gạt nhanh nước mắt, giọng run run nói lại với Ôn Thâm:

- " Di Thâm, chuyện này coi như con chưa nghe thấy gì, con không biết chuyện gì hết, con tin A Đăng! "

Vì cô chấp yếu nên cô mặc kệ hần sai hay đúng! Nếu chưa có bằng chứng, thì cô chưa tin. Nhưng thâm tâm cô như có thứ gì đó đè nén đến mức nghẹt thở, là hần có quan hệ mờ ám với An Nguyệt hay là không?

An Mạt gấp gáp bước ra khỏi bàn, cô sợ Ôn Thâm sẽ nói tiếp chuyện gì đó mà cô không muốn nghe. Gấp gáp đến mức chân vướng vào chân bàn khiến cả người ngã ra sàn nhà.

- " An Mạt! "

- " Chị sao vậy? "

Ôn Thâm hét lên thì cùng lúc có tiếng nói của An Nguyệt vọng lại:

Cô ta bước lại chỗ cô, trên tay cầm túi đồ vứt lại cho Ôn Thâm đang định diu cô lên. Túi đồ cứ thế đập thẳng vào mặt Ôn Thâm, An Nguyệt chống nạnh chộp miệng một cái:

- " Gì vậy? Hai người diễn kịch à? Ôn Thâm, tôi bảo bà làm sùi cáo bà làm xong chưa? "

- " Làm xong rồi! "

Ôn Thâm gật đầu lia lịa, kéo An Mạt lên định đưa cô về phòng thì An Nguyệt đánh mạnh vào tay Ôn Thâm, thứ giọng chanh chua cứ thế phát ra:

- " Bà còn không mau lấy lại đây cho tôi ăn, chị ta có chân chị ta tự đi được, mắc gì bà đỡ vậy hả? "

- " Em bị mù như chị đi xem thử có đi được không? "

An Mạt bây giờ mới lên tiếng, cô ngẩng đầu lên sệt mũi một cái nói với An Nguyệt:

- " Ôn Thâm là tay sai của em sao? Em nói gì bà ấy cũng phải nhất nhất làm theo? "

An Nguyệt cùng Ôn Thâm bất ngờ với thái độ của An Mạt. Cô ta đột nhiên bật cười, sau đó nguyết dài một hơi, giễu cợt cô mà đáp lại:

- " Chà! Bảo vệ người ở ghê gớm nhỉ? Đúng rồi, chị bị mù mà, em quên mất, Ôn Thâm, bà diu chị ấy về phòng đi rồi ra lấy sùi cáo cho tôi ăn! "

An Nguyệt lườm cô một cái, quay lưng định đi ra phòng khách, đột nhiên sau vai có ai đó cầm chặt lấy, xoay mạnh người cô ta lại.

" Chát! "

Một cái tát trời giáng đập thẳng lên mặt An Nguyệt.

Cô ta bị đánh bất ngờ có hơi loạng choạng nên ngã ra sàn.

Ôn Thắm đánh mặt thu tay về, chỉ thấy cô ta ôm má trừng mắt nhìn bà.

- " Bà...dám tát tôi? "

- " An Nguyệt, nói cho cô biết, cô trong nhà này chẳng là cái thứ gì hết! Tôi tôn trọng cô vì cô là em gái An Mạt, cả đời tôi chưa thấy ai mặt dày trắng trợn như cô! Giật chông của chị gái mình chắc cô vui về lắm! "

An Mạt vì bảo vệ cho bà mà phải chịu những lời khó nghe từ miệng An Nguyệt. Thái độ của An Nguyệt khiến bà vô cùng khó chịu, bà nhìn đủ rồi, hôm nay liền phát tiết lên hết người An Nguyệt.

- " Cô nói tôi người ở? Đúng, tôi người ở! Còn cô? Lấy thân phận là em gái đến đây chăm sóc chị để " qua lại " với Âu Dương Đằng! Tôi nên gọi cô là kiểu người gì đây? "

- " "

- " Tự mình kéo vali đến đây sống còn bày đặt thanh cao? Cô bây giờ cũng không khác gì tôi hết, ngoài An Mạt với Âu Dương Đằng ra, cô cũng chỉ là kẻ ở! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

An Nguyệt ngồi bất động dưới sàn nhà, nghe Ôn Thắm mắng chửi mình. Cô ta thực chất không để ý, chỉ nhìn thật chăm chú An Mạt.

Thấy cô hơi cúi đầu xuống nghiêng sang một bên.

- " An Mạt? Chị... "

- " Di diu con vào phòng được không? "

An Mạt biết An Nguyệt định nói gì, cô không muốn nghe, nên lên tiếng cắt ngang lời của An Nguyệt.

- " Được! "

Ôn Thắm hừ lạnh An Nguyệt một cái, vừa định diu cô về phòng thì đúng lúc có tiếng chuông cửa.

- " Đợi một lát! "

Ôn Thắm buông tay cô, để An Mạt đứng cúi gằm mặt ở đó. An Nguyệt từ dưới sàn đứng lên, đột nhiên cô ta phá lên cười thật lớn:

- " An Mạt! Có phải chị biết chuyện gì rồi không? "

An Nguyệt từ từ tiến lại chỗ cô, tay vẫn ôm lấy má bị đánh đến mức đỏ ửng.

- "... Có chuyện gì chị cần phải biết à? "

Cô cảm nhận được mặt An Nguyệt đang ghé sát mặt mình nên cô né tránh, biểu lộ sự khó chịu.

- " Chà! Chị cũng thật biết diễn! "

Lúc này bị Ôn Thắm nói thẳng vào mặt cô ta như vậy, những lời mà Ôn Thắm nói, chẳng lẽ An Mạt không nghe thấy?

An Nguyệt nhếch môi lên cười, thì thầm vào tai cô.

- " Chị trốn tránh à? "

An Mạt cắn chặt răng, nhần nhin mà thờ hất ra, lời nói của An Nguyệt quả thật đánh trúng điểm mà cô né tránh. Cô muốn phủ nhận chuyện Âu Dương Đằng. Cô muốn tin hần thêm một lần, hần chắc chắn không phản bội cô!

Nhưng giọng nói lại run run mà phát ra liền có chút ngắt quãng:

- " Trốn tránh...chuyện gì? "

- " Ái chà! Bị mù mà còn kiếm luôn tài năng diễn xuất, chị lúc này bị điếc hay gì? Tôi với Âu Dương Đằng..."

- " Á! "

Tóc của An Nguyệt bị một lực kéo xuống rất mạnh, Âu Dương Lam một tay cầm tóc An Nguyệt lôi đi, nghiêng rằng hạ giọng thật thấp đủ để một mình An Nguyệt nghe:

- " Mày dám nói với con bé thứ đi, đừng tưởng con bé hiền rồi mày muốn làm gì thì làm, còn Âu Dương Lam ở đây, mày nghĩ mày làm gì được nó? "

- " Bác Lam, đưa bé! "

An Nguyệt bị kéo tóc đau đến mức tím mặt, liền lấy đứa bé ra làm bìa đỡ, mong Âu Dương Lam có thể vì đứa bé mà thả cô ta ra.

Hôm nay vì An Mạt, lại có đến hai người đụng chạm vào người cô ta!

Cô ta kiềm chế cảm xúc vì Âu Dương Lam là mẹ của Âu Dương Đăng, thiết nghĩ sau này lấy được hắn. Bà mẹ chồng này cũng chẳng là cái thá gì, mối thù này, chắc chắn cô ta sẽ trả lại. Không thừa cũng không thiếu!

- "Đừng lôi đứa bé ra hù dọa tôi! Cho dù cô có sinh nó ra, đừng hòng tôi chấp nhận! "

Âu Dương Lam đẩy mạnh một cái, cả người An Nguyệt mất đà vấp vào ghế sofa rồi ngã xuống, cơ thể ập đến một trận đau nhức, An Nguyệt lập tức ôm lấy bụng, đau đớn thờ không ra hơi, bắp đùi liền xuất hiện một vết máu thật dài.

Từ từ chảy xuống, loang lổ ra cả sàn nhà.

Âu Dương Lam lập tức đứng người, Ôn Thâm cũng chứng kiến, lấy tay che miệng không nói được lời nào.

An Nguyệt nhìn thấy liền trợn trừng mắt lên, hơi thở nặng nề mà phát ra, miệng ứ ớ nói gì đó nhưng không thành tiếng, liền đưa tay chạm vào vết máu trên sàn.

Đỏ thẫm. Tanh tươi.

- " Bà...điên! "

An Nguyệt run run chỉ tay về phía Âu Dương Lam, mắt hần tia máu nhìn về phía bà, sau đó lại nhìn xuống vũng máu, điên cuồng cười thật to, lại điên cuồng bật tiếng khóc nức nở.

Bất ngờ An Nguyệt hét lên, tiếng hét vang vọng khắp nhà:

- " Con của tôi! Bà điên rồi, Âu Dương Lam, bà có phải là con người không? Con tôi...! "

An Mạt đứng ở phía sau nghe thấy tiếng hét, giật mình mà ngẩng đầu lên, nghiêng đầu nghe ngóng.

An Nguyệt vừa khóc vừa chậm rãi lết tấm thân đầy mồ hôi về phía Âu Dương Lam, mặt tái mét không chút khí sắc, đưa tay ôm lấy bụng. Đau đớn mà nấc lên từng tiếng một:

- " Cứu...con tôi, mau... cứu! "

Sau đó cả người đổ rạp xuống sàn nhà.

- " Nguyệt! "

- -- Bệnh viện ---

An Nguyệt được đưa vào bệnh viện, vẫn đang trong tình trạng hôn mê.

Âu Dương Đăng ngồi bên cạnh An Nguyệt, tay nắm chặt lấy tay cô ta đưa lên miệng hôn thật sâu, lo lắng nhìn An Nguyệt.

Lúc hắn vừa công ty trở về nhà, thấy An Nguyệt nằm sõng soài trên vũng máu. Không một ai thương xót An Nguyệt đỡ cô ta dậy mà chỉ biết đứng nhìn. Hắn cuống cuống chạy lại, bế An Nguyệt lên chạy ra khỏi nhà.

- " Cho hỏi anh là người nhà cô ấy? "

Có giọng nói cắt ngang đoạn hồi ức của hắn, quay đầu lại nhìn, thì thấy một nữ bác sĩ đang cầm bệnh án đứng ở đó.

- " Đúng vậy! Là tôi, tôi là chồng cô ấy! "

Âu Dương Đăng buông tay cô ta ra vội vàng đứng dậy, lau nhanh tảng hơi nước xuất hiện ở đáy mắt, hắn thấp giọng hỏi:

- " Bác sĩ, đứa bé...có sao không? "

- " Thật may mắn là vẫn giữ được đứa bé, nếu đến muộn thêm một chút, chắc chắn tính mạng của người mẹ cũng gặp nguy hiểm! "

Hắn liền thở phào nhẹ nhõm. Tốt quá rồi, đứa bé còn sống.

- " Nhưng... "

Nữ bác sĩ lật vài trang trên cuốn sổ bệnh án, chăm chăm lắc đầu, có chút đáng thương nhìn hắn:

- " Anh với vợ anh kết hôn từ khi nào? "

Nghe được câu hỏi này, hắn bắt giác nín thở, sau đó ấp úng trả lời lại:

- " Khoảng...1 năm rồi! "

- " Thật sự không muốn nói điều này, nhưng mà...vợ anh bị suy tim cấp độ 1, biến chứng sau này sẽ rất nặng nề, khuyên nhủ vợ anh thử xem có thể bỏ đứa bé đi hay không? "

Âu Dương Đăng chớp chớp mắt, cau mày hỏi ngược lại:

- " Suy tim? Không thể nào, không thể bỏ đứa bé được! "

- " Hai người còn trẻ, nếu bây giờ điều trị chắc chắn sau này cũng có thể có con lại, phá bỏ đứa bé là cách tốt nhất rồi! "

Âu Dương Đăng quay đầu nhìn An Nguyệt, thấy cô ta vẫn hôn mê chưa tỉnh lại. Lòng hắn liền dấy lên cơn xót xa, hắn mới lên chức bố gần đây, còn chưa nhìn thấy mặt mũi đứa bé thế nào lại phải phá bỏ nó đi.

Còn An Nguyệt, biết tin này sẽ như thế nào đây?

- " Bác sĩ, điều trị có mau lành không? "

- " Nếu tìm được tim phù hợp để thay cho cô ấy chắc chắn mau lành hơn điều trị nhiều! "

- " Thay tim? "

Trong đầu hắn liền nghĩ thoáng qua hình ảnh của An Mạt. An Nguyệt với An Mạt không phải là chị em song sinh sao?

Tìm An Mạt chắc chắn phù hợp nhất rồi.

Chỉ cần vài lời ngon ngọt, An Mạt chắc là nghe theo lời những gì hắn nói.

- " Đợi cô ấy tỉnh lại, tôi sẽ khuyên nhủ cô ấy, còn thay tim, tôi tìm được người rồi! "

- " Nhanh vậy sao? "

Âu Dương Đằng gật đầu chắc nịch, sau đó cong môi lên nở nụ cười nhàn nhạt.

" An Nguyệt, anh nhất định cứu được em! "

Cuộc trò chuyện của hắn với vị bác sĩ kia cứ thế lọt thẳng vào tai Huyết Ưu Trắc đang đứng bên ngoài cửa phòng bệnh, anh đứng dựa hẳn người vào tường, khoanh tay nhìn Âu Dương Đằng đang bình thản thảo luận về việc thay tim với vị bác sĩ nọ.

- " Đây, hắn có phải định thay tim của con bé An Mạt nhà cậu với An Nguyệt không đấy? "

Steven đứng đối diện anh cau mày hỏi, Luv ở phía sau cũng tò mò mà hơi nhướn người lên.

- " Ủ! "

Anh chậm chậm gật đầu, ngón tay không tự chủ được mà gõ gõ lên khuỷu tay theo nhịp.

- " Còn ừ được! Đây, sao cậu không bắt con bé về nhà luôn đi? Bỏ con bé ở lại đó chịu khổ như vậy? "

Steven uất ức giậm chân một cái, ra giọng trách móc nói với anh.

Huyết Ưu Trắc liếc Steven, thấp giọng nhả ra từng chữ:

- " Cô ấy chịu cho tôi bắt về không? Lấy tư cách gì để bắt cô ấy? Chủ nợ à? "

Steven lập tức lườm anh:

- " Gì đó cũng được, con bé sắp bị hắn thay tim rồi kìa! "

- " Để xem thử! "

Huyết Ưu Trắc cong môi cười, lập tức quay đầu bỏ đi. Steven cùng Luv liền chạy theo, có chút tò mò nên Steven vừa đi vừa hỏi anh:

- " Để xem thử? Cậu định xem cái gì? Sao tôi nghe không hiểu cậu nói gì thế? "

Huyết Ưu Trắc bất chợt dừng lại, đôi mắt như có ý cười liền nheo lại một cái, môi cũng vì vậy mà nhếch lên nở nụ cười, nhìn vào có chút gian xảo nhưng lại cực kì hấp dẫn:

- " Tôi bắt đầu chính thức chơi một trò chơi, chỉ cần hắn có biểu hiện khiến tôi chú ý, " Pằng " một cái, tôi lập tức bắn chết hắn! Tôi muốn xem thử, hắn thay tim cho An Nguyệt bằng cách nào? "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Sau khi An Nguyệt vào bệnh viện, mỗi ngày Âu Dương Đằng đều ghé về thăm cô, hết mua đồ ăn, lại đến mua hoa, tặng quà.

Nhiều lúc hắn hỏi cô, thích ăn món gì?

Cảm thấy không khỏe ở đâu hay không?

Mất đạo này có biểu hiện gì đau đớn hay có khó chịu gì không?

Đột nhiên hắn quan tâm cô nhiều như vậy, An Mạt thấy rất vui vẻ, nhưng cô cảm giác, hắn bất thường không giống lúc trước. Cô vốn phải nhận chuyện Âu Dương Đằng với An Nguyệt, vậy mà hắn lại biểu hiện khác lạ như vậy. Dù cho ngạc nhiên cỡ nào cũng phải nhận ra.

Đến một ngày, Âu Dương Đằng vào phòng gặp cô, trên tay cầm theo bó hoa hồng thật lớn.

Đỏ chót, rất thơm, rất đẹp.

- " An Mạt! Anh tặng em này! "

An Mạt vốn dĩ đang ngồi trên giường nghe nhạc, liền có thứ gì đó dúi vào tay cô. An Mạt đưa tay mò mẫm, sờ trúng cánh hoa mềm mại, ban đầu thực sự bất ngờ, còn ngốc nghếch

mím cười thật tươi.

3 năm yêu hấn.

1 năm mới được đính hôn.

Vậy mà bây giờ, An Mạt cô mới được hấn tặng hoa!

Nói vui về tất nhiên sẽ có.

Nói hấn có ả ý tất nhiên không ngoại lệ.

An Mạt để máy nghe nhạc xuống, ôm lấy bó hoa trong tay, gượng cười:

- " Sao đột nhiên lại mua hoa tặng em vậy? "

Âu Dương Đăng ho khan một tiếng, tiến lại ngồi cạnh cô. Vòng tay qua ôm lấy eo An Mạt, cô liền giật mình, cả người căng cứng.

- " Chỉ là muốn mua hoa tặng em, hình như rất lâu rồi chưa tặng quà cho em! "

An Mạt cười như không cười, tay cầm bó hoa dùng sức ôm lấy rất chặt, nén cảm xúc xuống trong lòng, lời định nói trong cổ họng lại phải nuốt xuống.

Thực sự cô muốn tin hấn, hấn biết cô yêu hấn nhiều như vậy, hấn không thể phản bội cô được.

- " An Mạt này, anh có chuyện muốn hỏi em! Em với An Nguyệt dù gì cũng là chị em sinh đôi, có phải các bộ phận trên cơ thể cũng giống nhau không? Như...tim chẳng hạn? "

An Mạt có chút khó hiểu, nghiêng đầu hỏi ngược lại Âu Dương Đăng:

- " Ý anh là sao? "

- " Thì anh nói rồi đấy, có phải tim em với tim An Nguyệt cũng giống nhau không? Ví dụ như nếu mà em bị bệnh tim, mà An Nguyệt thay tim cho em, chắc chắn được đúng không? "

An Mạt im lặng vài giây sau đó gật đầu.

Âu Dương Đăng thấy cô như vậy thì cười rất đậm, tâm trạng hấn rất nhanh liền biến đổi, chớp chớp mắt nói với cô:

- " An Mạt này, chúng ta...đi du lịch một chuyến đi! "

Âu Dương Đăng mím môi chờ đợi câu trả lời của cô, chỉ cần An Mạt gật đầu thêm lần nữa, hấn sẽ âm thầm đưa cô đi, tim của cô cũng rất nhanh sẽ bị thay thế. Đi du lịch chỉ là cái cớ mà hấn bịa ra, Âu Dương Đăng không thể nói thẳng với cô là đến bệnh viện được, chung quy hấn vẫn nghĩ " mọi thứ trên người An Mạt đều có thể đem đi làm tình nguyện ".

- " Em không muốn đi! "

An Mạt nở nụ cười nhàn nhạt, hấn đột nhiên muốn đưa cô đi du lịch, còn hỏi những câu rất lạ, như vậy không phải có vấn đề hay sao?

Hầu như mỗi cuộc trò chuyện của hai người, hình ảnh của An Nguyệt đều từ từ xen vào.

Không phải cô nhắc đến, thì người đầu tiên mở miệng cũng sẽ là hấn.

- " Sao vậy? Em không muốn đi du lịch với anh à? "

Hấn bị câu nói của cô làm cho tức giận, cả người liền đứng dậy đi lại đứng trước mặt cô.

- " Anh muốn chúng ta đi du lịch trước đám cưới, anh muốn đi với em, cho chúng ta một chút khoảng thời gian riêng tư đi có được không? "

An Mạt đưa tay vỗ là máy nghe nhạc, chỉnh âm lượng to đến mức có thể, tiếng nhạc xập xình lên lời vào tận tâm trí. Hấn nói gì cô đều không nghe thấy, chỉ miễn cưỡng nở nụ cười.

Qua được một lúc, hấn đột nhiên giật văng tai nghe của cô xuống, kiểm chế cảm xúc mà thờ hất ra, hai tay nắm lấy bà vai cô, có chút dùng sức mà đè xuống, giọng nói gần từng tiếng một:

- " Rốt cuộc em đi hay là không đi? "

An Mạt cắn chặt môi dưới, hơi cúi đầu xuống nên hấn không nhìn rõ biểu hiện của cô ngay lúc này.

Mặt cô xuất hiện một vệt nước thật dài, ấm nóng lăn lóc rơi xuống, đập thẳng lên cánh hoa mềm mại.

Mạnh mẽ kim nén, nhưng rốt cuộc là được bao lâu?

Nhiều lúc cô thật sự muốn hỏi Âu Dương Đăng, hấn với An Nguyệt, có phải hai người lừa dối cô? Đem cô ra làm lá chắn ở trước mặt mọi người, để hai người có thể an an bình bình sống chung với nhau?

Bây giờ mới phát hiện, cũng chính là cô một tay đẩy thuyền, chấp nhận để An Nguyệt đến đây sống trong ngôi nhà vốn dĩ chỉ thuộc về cô với Âu Dương Đăng.

- " An Mạt! "

Hấn lay mạnh tay cô, có chút gấp gáp hỏi lại:

- " Đi hay không? "

An Mạt mím môi, âm thanh phát ra nghe vô cùng nhỏ, cô chậm chậm gật đầu:

- "...Đi! "

An Mạt cô muốn biết, hẳn định đưa cô đi đâu.

- ----

An Nguyệt chán nản nằm trong phòng bệnh, đảo mắt xung quanh phòng một lượt, liền tháo kim chuyền dịch xuống ở trên tay mà bước xuống giường, tiến lại cửa sổ đứng ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài.

Cô ta chống tay lên bệ cửa sổ, phóng tầm mắt ra xa, môi bắt gác cong lên, khẽ thở hắt ra một hơi:

- " Thật may mắn là không mất đi đứa bé! "

- " Xin chào! "

Có tiếng nói phát ra từ phía cửa ra vào.

An Nguyệt xoay người lại, thấy một anh chàng Shipper đang đứng ở đó, trên tay có cầm một bó hoa cúc trắng cùng một hộp quà thật lớn.

- " Có chuyện gì? "

An Nguyệt chậm rãi tiến lại gần người kia, chỉ thấy anh chàng này đang mỉm cười, liền đưa bó hoa đến trước mặt cô.

- " Chủ tịch Âu Dương Đằng nói đây là quà tặng cô, bởi vì hôm nay ngài ấy không đến đây chăm sóc cô được! "

Shipper hơi nheo mắt nở nụ cười rất đậm, nhìn vào liền có cảm giác xáo quyet nhưng không vì thế mà khiến cho đối phương mất đi thiện cảm.

Nghe Shipper nhắc đến tên Âu Dương Đằng, An Nguyệt chắc lưỡi mà giật lấy bó hoa, ngắm nghía một lúc liền bật cười thành tiếng:

- " Hoa cúc trắng? Muốn tôi chết lắm à? "

Cô ta thẳng tay ném xuống sàn nhà, còn nghiêng răng mà đập lên bó hoa không thương tiếc. Xong xuôi, An Nguyệt vuốt lại mái tóc có chút rối, cao giọng hỏi:

- " Còn có quà nữa không? "

- " Đây thưa cô! "

Một hộp quà thật to được đưa đến trước mặt An Nguyệt. Cô ta cầm lấy, tâm trạng lập tức thay đổi, thấy hộp quà của nhãn hàng Channel, An Nguyệt thoả mãn gật đầu vài cái.

An Nguyệt cẩn thận đem hộp quà đặt trên giường, cả người liền hớn hở mở ra xem, có một tấm vải nhung màu đỏ để ở bên trên, vừa vịn che đi món đồ quý giá ở phía dưới.

An Nguyệt lập tức thở dài, chất giọng chanh chua cứ thế phát ra:

- " A Đằng à A Đằng! Anh có cần phải che kĩ vậy không? Thật khiến người khác tò mò quá đi! "

Lật tấm vải lên, lại có thêm một tấm vải voan màu đen ở lớp kế tiếp.

An Nguyệt cau mày lắc đầu ngao ngán.

- " Á! "

An Nguyệt lật đến tấm vải thứ ba thì cả người liền bất ngờ ngã xuống sàn, nét mặt sợ hãi nhìn món đồ " quý giá " bên trong.

Một cặp mắt mèo tròn trũng lên trong đồng bầy nhảy được đặt gọn gàng trên hộp trang sức, còn có vài miếng thịt thối rữa bốc lên mùi tanh tươi lan tràn ra khắp phòng.

Đặc biệt ở trên tấm vải đỏ còn ghi số " 1 ". Một con số bình thường nhưng lại viết bằng máu tươi chưa khô hết.

- " Tên khốn Âu...oẹ! "

An Nguyệt bụm chặt miệng, cổ ngăn cơn buồn nôn đang dần chực trào trong cổ họng, lết người ra phía sau rồi lập tức đứng dậy, quay đầu định mắng chửi tên Shipper một cái, thì phát hiện anh ta đã biến mất.

Sực nhớ ra đứa bé, cô ta liền vuốt ve phần bụng, khẽ vỗ nhẹ vài cái rồi lập tức ổn định lại tinh thần.

An Nguyệt vừa mới khỏe lại, cô ta không muốn có bất cứ chuyện gì xúc tác mà ảnh hưởng tới đứa bé. Lại nhìn hộp quà trên giường, An Nguyệt cắn chặt môi tức giận đến mức người cũng từ từ run lên:

- " Âu Dương Đằng! Quà anh tặng thật giá trị, hết hoa cúc trắng lại đến mắt mèo, thứ đồ bệnh hoạn! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Tiếng sóng biển vỗ rì rào đánh vào những mỏm đá phát ra tiếng động cực kì lớn.

Biệt thự ven biển của Huyết Ưu Trác hôm nay có một người mới đến. Người này thân hình nhỏ nhắn, nhưng body lại vô cùng hấp dẫn.

Shipper mặc bộ đồ pizza đứng dựa vào lan can ngoài ban công, nhìn Huyết Ưu Trác cùng Steven đang ngồi trên ghế gỗ ngắm mặt biển, hần liền chán nản gáp dài một hơi.

- " Shipper làm tốt lắm! "

Steven giờ ngón cái ra trước mặt Shipper, đầu gật gù vài cái.

Hần được khen đương nhiên hớn hờ ra mặt, chỉ len lén nhìn Huyết Ưu Trác đang im lìm bên cạnh.

Shipper nhận mệnh lệnh của Huyết Ưu Trác đem đồ đến cho An Nguyệt, ban đầu thấy cô ta bình thường, nhưng sau khi nhận được đồ rồi liền tỏ thái độ ra mặt, vênh vao cao giọng không coi ai ra gì. Hạn chỉ im lặng mà nở nụ cười, đến khi thấy cô ta mở món đồ trong hộp quà Chanel, thấy nét mặt An Nguyệt vô cùng hoảng sợ thì Shipper mới hải lòng quay người bỏ đi.

Hần tên Shipper là vì làm việc hết sức nhanh nhẹn, cần có mặt thì có mặt, cần biến mất cũng sẽ biến mất. Shipper với Luv là thân cận bên cạnh Huyết Ưu Trác, hai người 9 không ai dám nhận 10, không ai hơn kém ai điều gì.

- " Nhìn cậu mặc pizza tôi thực muốn ói! "

Steven trẻ môi nhìn bộ đồ pizza bằng lụa mà Shipper đang mặc, Shipper liền làm lơ uốn éo người liếc Steven rồi đi vào bên trong phòng.

- " Tôi đi ngủ! "

Steven " xì " một tiếng rõ dài, sau đó thay đổi nét mặt lại nghiêm chỉnh nhìn anh:

- " Thấy Luv bảo An Mạt biết chuyện của Âu Dương Đằng rồi! "

Nghe Steven nói như vậy, Huyết Ưu Trác liền cong môi cười, đôi mi dài khẽ lay động, hình như anh rất vui vẻ mà đáp lại:

- " Tôi nghĩ chuẩn bị đón cô bé về đây được rồi! "

Anh nhìn nhìn chờ đợi, chờ cô biết được sự thật hết tất thấy, biết được bản chất đều cáng của Âu Dương Đằng, như vậy thì ngày qua ngày, tình cảm của An Mạt dành cho hắn chắc hẳn bị rạn nứt.

Anh im lặng để mặc An Nguyệt với Âu Dương Đằng hại cô, thoả mãn rồi thì đến lượt anh trả lại cho hai người họ từng thứ một. Hại An Mạt càng nhiều, anh trả lại càng gấp đôi.

Huyết Ưu Trác không muốn mang danh " chủ nợ " để bắt cô về, cho dù cưỡng ép cô thì anh cũng cảm thấy không thoải mái. Để cô từ từ đến bên cạnh anh, ngoan ngoãn mà đi theo anh.

Đến khi An Mạt biết hết sự thật rồi, anh sẽ đón cô về. Từ từ chơi với Âu Dương Đằng cùng An Nguyệt, kẻ bắt người chạy, không phải sẽ càng thú vị sao?

Lại nghĩ đến An Mạt sắp về tay anh, Huyết Ưu Trác không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Vô tình quen biết không ngờ lại nên duyên?

- " Này? Tình lại! "

Steven khua tay trước mặt anh, thấy anh bày ra bộ mặt của một kẻ si tình, hắn không nhịn được phá lên cười sặc sụa.

Huyết Ưu Trác liếc Steven một cái, đôi mắt màu hổ phách khẽ nheo lại, giọng nói phát ra mang theo vài phần đe dọa:

- " Cậu bảo tôi tình cái gì? "

Steven ho khan một tiếng, cười trừ rồi lập tức lướt qua người anh nhanh chân bỏ đi.

Huyết Ưu Trác thấy Steven bỏ đi thì anh liền quay đầu nói với lại:

- " Cậu đi đâu vậy? "

- " Đi chuẩn bị đồ đón đại tẩu về nhà! "

- ----

An Mạt mỗi ngày đều im lặng ngồi trong phòng, hết nghe nhạc lại cùng Ôn Thâm nói chuyện vài câu.

Ăn đồ ăn cũng rất ít, vì chuyện Âu Dương Đằng mà cô sứt hần vài cân. Tâm trạng cứ bị tắc nghẽn ở thời điểm Ôn Thâm nói rõ chuyện với cô.

Lâu lâu An Mạt lại xoay chiếc nhẫn trên tay, nghĩ đến đám cưới của cô với hắn, lại cười khổ rồi lắc đầu.

Lại nghĩ đến hình ảnh Âu Dương Đằng mua hoa tặng cô, còn hẹn cô đi du lịch, tâm trạng cô lại khó chịu không thể diễn tả nổi thành lời.

Là hắn thật lòng hay có âm mưu gì khác đây?

- " An Mạt! "

Có tiếng Âu Dương Lam gọi cô.

- " Mẹ! "

An Mạt đầu hơi nghiêng về phía Âu Dương Lam, gương mặt hiện rõ sự tiều tụy.

- " A Mạt, con sao vậy? Không khoẻ ở đâu à? "

Âu Dương Lam tiến đến chỗ cô ngồi xuống, đưa tay nắm lấy tay cô, ân cần hỏi han.

- " Không có! Mà mẹ đến đây có chuyện gì không? "

- " À...mẹ đến đưa Lễ phục! "

Âu Dương Lam mấy ngày trước có để ý đến trang phục cưới của cô với Âu Dương Đằng, thiết nghĩ hai người cũng sắp về chung một nhà, bây giờ đến đưa Lễ phục thử trước, nếu thấy cô mặc vừa thì lấy sẵn luôn cho đám cưới.

- " Lễ phục? Là váy cưới sao? "

An Mạt có chút bất ngờ nên hỏi lại bà, Âu Dương Lam liền gật đầu một cái.

- " Đem đến cho con mặc thử trước, nếu vừa thì dùng luôn cho đám cưới, A Đằng nói bạn ở công ty nên tối muộn mới về được, hay là con thử trước để mẹ xem thử có vừa hay không? "

An Mạt cười gượng, tâm trạng cô bây giờ rối như tơ vò, thật sự là không muốn mặc một chút nào. Cô nghĩ Âu Dương Lam chưa biết chuyện nên mới đưa Lễ phục tới, nếu bà biết rồi, đám cưới này cô đoán sẽ không được diễn ra.

Nhưng Âu Dương Lam không liên quan đến việc này, nếu bà muốn cô mặc, thì cô sẽ mặc cho bà xem.

- " Để con mặc thử đi! "

An Mạt được Âu Dương Lam đỡ ra bên ngoài phòng khách.

Bên ngoài, Ôn Thắm đang đứng ôm một hộp nhung thật lớn. Thấy Âu Dương Lam đỡ cô đi ra, bà liền đi lại đưa cho Âu Dương Lam, có chút tò mò nên thấp giọng hỏi:

- " Phu nhân, trong này...là cái gì vậy? "

- " Váy cưới cho An Mạt! "

Ôn Thắm ngó người, khó hiểu nhìn Âu Dương Lam, thiết nghĩ không phải Âu Dương Lam biết chuyện rồi sao còn để cho cô mặc váy cưới? Âu Dương Đằng làm ra chuyện tổn thương An Mạt như vậy mà Âu Dương Lam còn muốn tổ chức đám cưới hay sao?

- " Bà sao vậy? Ôn Thắm? Mau đỡ con bé thay đồ đi! "

Ôn Thắm nghe thấy tiếng Âu Dương Lam quát mình, liền bừng tỉnh lại mà cười ngượng, luống cuống đỡ lấy cô. Một tay ôm hộp nhung, một tay dìu cô đi vào phòng vệ sinh.

" Cạch "

- " Cẩn thận một chút! "

Âu Dương Đằng đứng lúc vừa trở về nhà, bên cạnh còn ôm lấy An Nguyệt trong vòng tay trông rất thân mật.

An Mạt nghe thấy tiếng, liền báo Ôn Thắm buông cô ra.

- " A Đằng anh về rồi? "

An Mạt mò mẫm tiến lại chỗ anh, vì Ôn Thắm mới dìu cô đi được vài bước thì hai người vừa trở về nên khoảng cách giữa cô với hắn không hề gần.

Mỗi bước đi của cô đều rất chậm, thấy An Mạt đang tiến về phía mình, hắn tò thái độ khó chịu liền né đi lướt qua người cô.

An Mạt cảm nhận được hắn lập tức đưa tay bắt lấy, thật không ngờ cô lại bắt trúng.

Bất ngờ hơn là cô lại bắt được tay An Nguyệt.

Âu Dương Lam đứng quan sát phía sau liền tròn trừng mắt lên, khẽ cau mày nhìn Âu Dương Đằng.

- " Chị làm gì đấy? "

An Nguyệt ánh mắt nheo lại nhìn An Mạt, cánh tay cô đang nắm lấy tay An Nguyệt có chút dùng sức khiến cô ta cực kì khó chịu.

Âu Dương Đằng đứng bên cạnh nín thở mà chậm rãi rút tay hắn ra khỏi tay An Nguyệt.

Cô ta lập tức quay lại liếc xéo hắn. Âu Dương Đằng cười trừ không dám nhìn thẳng vào mắt An Nguyệt, hắn len lén nhìn Âu Dương Lam, biểu cảm hết sức thống khổ.

- " An Nguyệt, A Đằng...vừa cùng em từ bệnh viện trở về à? "

- " Chị hỏi làm gì? "

- " Sao hai người lại về cùng lúc vậy? A Đằng đến đón em? "

Cô mím môi chờ đợi câu trả lời của An Nguyệt, chỉ nghe thấy cô ta hừ một tiếng, sau đó giật mạnh ra khỏi tay cô, ngoáy móng bỏ đi còn không thèm đáp lại lời cô hỏi.

An Mạt tự tay về, bất giác nở nụ cười, cô tự cảm thấy bản thân thật ngu ngốc, đã biết rõ đáp án còn cố ý mở miệng hỏi.

- " An...An Mạt! Anh đưa em về phòng! "

Hắn thay đổi thái độ đi lại gần cô, chủ động mà ôm lấy eo An Mạt. Cô lập tứ né tránh, cách xa hắn ra một khoảng làm hắn rất bất ngờ.

- " An Mạt, đột nhiên em tránh anh là có ý gì? "

- " Di Thảm đỡ em được rồi, không cần phiền anh! "

An Mạt đưa tay tìm Ôn Thảm, Ôn Thảm đang đứng gần đó liền chạy nhanh lại, từ từ kéo cô đi.

Âu Dương Đăng nhìn theo bóng dáng An Mạt, trong đầu loé lên tia nghi ngờ.

" An Mạt cô biết điều gì rồi đúng không? "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Hôm nay vẫn là một buổi sáng bình thường như bao ngày khác.

An Mạt im lặng ngồi trên giường, Ôn Thảm có gọi cô ra ăn sáng, cô cũng không chịu ra.

Còn An Nguyệt, dạo này đột nhiên xuất hiện con ghen, hằng ngày đều được sự quan tâm tận tình chu đáo của Âu Dương Đăng.

Có lúc cô hỏi hần, sao lại quan tâm em gái cô như vậy?

Thì hần đồng dạng trả lời " vì đó là em gái em, cũng là em vợ anh, anh rề quan tâm đến em vợ cũng là chuyện bình thường ".

An Mạt chỉ cười không đáp lại.

An Mạt ôm bó chân kéo lấy tấm chăn thật chặt, tâm trí toàn xoay quanh chuyện quá khứ giữa cô với hần.

Hần ở quá khứ đối với cô rất tốt, vui vui vẻ vẻ mà ở cạnh cô.

Nhưng bây giờ, hần lại không giống lúc trước, đối xử với cô lạnh nhạt, ghét bỏ cô, thậm chí còn không màng đến cô.

- " An Mạt! "

Cửa đột nhiên bị đẩy mạnh một cái, An Nguyệt đứng ở đó nhìn cô chăm chú.

An Mạt giật mình, hơi nghiêng đầu nghe ngóng, nghe thấy bước chân của An Nguyệt mỗi lúc một gần.

- " Sao chị lại ngồi đây? Anh rề đi làm rồi kia, không phải mỗi ngày chị đều tiễn anh ấy đi làm à? "

Cô im lặng không trả lời.

- " Ái chà! Còn già điếc? "

An Nguyệt tiến lại chỗ cô, giật văng tấm chăn ra khỏi người An Mạt, cao giọng nói:

- " Chị không nghe thấy tôi hỏi à? "

- " "

- " Ủa điếc luôn rồi sao? "

An Nguyệt liền bật cười, thờ dãi một hơi nhìn cô, khẽ lắc lắc đầu:

- " Vừa mù vừa điếc! Khô thân! "

An Nguyệt tiến lại gần sát chỗ cô, cúi người áp sát mặt An Mạt, bất ngờ đưa tay lên dúi vào đầu cô một cái thật mạnh, An Mạt mắt nhắm bằng ngã ngửa đập đầu vào thành giường.

An Mạt lập tức nhăn mày.

- " Cô làm gì con bé đấy? "

Ôn Thảm chạy xồng xộc từ bên ngoài vào, trên tay còn đang cầm chổi lông gà hùng hổ tiến lại gần An Nguyệt.

- " Cô vừa làm gì con bé? "

An Nguyệt liền đứng thẳng người lại, đưa tay vuốt ve phần bụng, giọng nói phát ra vô cùng giễu cợt:

- " Tôi xô ngã An Mạt đập đầu vào giường đấy, bà làm gì tôi? "

Ôn Thảm neho mắt nhìn An Nguyệt, tay bà đang cầm chổi lông gà dùng sức nắm rất chặt.

- " Sao vậy? Bà xót à? Phận làm người ở thì lo mà an phận đi, đừng tưởng chị tôi tốt bụng với bà rồi bà vênh váo! "

An Nguyệt liếc xéo An Mạt một cái, rồi lại đưa mắt liếc bà, miệng lí nhí trong cổ họng:

- " Toàn kẻ điên giống nhau, một mù một điên! "

Ôn Thâm tai tỉnh nên bà nghe cực kì rõ, liền vung tay quất thẳng cây chổi lông gà vào mặt An Nguyệt.

- " Á! Mụ điên này! "

An Nguyệt đưa tay ôm mặt tức giận trừng mắt lên với Ôn Thâm, chỉ thấy bà mỉm cười nhìn lại.

- " Hôm nay kẻ điên này phát bệnh đấy, xin lỗi cô nhé, tôi chưa uống thuốc! "

- " Bà...! "

An Nguyệt tức giận đến mức hơi thở phát ra rất nặng nề, tay liền cấu chặt vào góc váy, day nghiêng mà đáp lại:

- " Đứa bé mà có mệnh hệ gì, bà... không xong đâu! "

- " Cô định làm gì tôi? Báo cảnh sát à? Lúc này không phải cô nói tôi điên sao? Kẻ điên phát bệnh cô nghĩ ai làm gì được! Mà tôi đã đụng vào bụng cô chưa? Định ăn vạ với bà già này? "

Bà vênh mặt lên nói thẳng vào mặt An Nguyệt. Bà thành ra bây giờ, một phần là do Âu Dương Lam sai bảo bà phải chăm sóc thật tốt cho An Mạt, Âu Dương Lam giao trọng trách cho bà phải coi chừng An Nguyệt, nếu cô ta làm gì An Mạt, bà không cần kiêng nể, Âu Dương Lam cho phép bà muốn làm gì thì làm.

Còn mặt khác, bà bị An Nguyệt coi thường. Người ở thì làm sao? Không phải còn tốt hơn một An Nguyệt hèn hạ cướp chồng của chị gái mình?

Bà không được nhẫn nhịn, cũng không cần phải nhẫn nhịn với thể loại như vậy. Ghét thì đánh, chẳng có gì phải sợ!

- " Bà đánh thêm thử đi! Tôi sẽ mách Âu Dương Đằng đuổi việc bà! "

Ôn Thâm tặc lưỡi, cong môi lên nở nụ cười:

- " Còn thách tôi đánh cô à? "

Ngay lúc Ôn Thâm vung tay lên lần nữa, An Nguyệt đã hăm hực giậm chân mà bỏ đi.

Bà liếc cô ta một lượt, sau đó vứt cây chổi qua một bên lại xem thử tình trạng của An Mạt.

- " An Mạt, con có sao không? "

Cô lấy tay che vết thương trên đầu, mặt liền lác lác:

- " Không sao! "

- " Không sao cái gì, để đi xem! "

Ôn Thâm gạt tay cô ra, trên đó xuất hiện một cục u đỏ sưng.

- " Để đi đi lấy dầu thoa lên cho con! "

Lúc Ôn Thâm vừa chạy ra khỏi phòng, cô cắn môi ngăn lại tiếng nấc trong cổ họng, lập tức lấy tay che mặt rồi phục xuống đầu gối.

Bản thân không kiềm chế được mà run lên từng hồi.

- " An Mạt! "

Có cánh tay đặt lên lưng cô vỗ nhẹ, Ôn Thâm gấp gấp lấy thuốc nên rất nhanh chạy vào, vừa đứng lúc bắt gặp cảnh cô phục xuống đầu gối.

Bà chỉ thờ dài, mở thuốc thoa nhẹ lên đầu cô, đề tay lên vùng bị sưng từ từ xoa, vừa xoa vừa ân cần mở miệng:

- " An Mạt! Không cần phải khóc, ngoài Âu Dương Đằng ra, còn rất nhiều người đem lại hạnh phúc cho con, từ bỏ đi! "

Chỉ thấy cô lắc đầu nguầy nguậy.

Nói bỏ là bỏ, đâu dễ dàng như thế!

Ôn Thâm chắc lưỡi, lại thờ dài ra một hồi. Trong lúc thoa thuốc cho cô, bà sơ ý làm rơi lọ thuốc xuống sàn, Ôn Thâm cúi người khom xuống lấy, vừa đánh mắt qua gầm giường, thì thấy ngay một hộp nhựa đã mở nắp, xung quanh vương vãi những hạt tròn tròn màu trắng, nhìn rất giống hạt cườm đính trên áo.

Ôn Thâm vươn tay khều được hộp nhựa, lập tức kéo lên xem.

Bà bắt giác nhượng mảy, lăm bắm đọc hàng chữ trên hộp, biểu cảm liền cứng ngắc.

Thuốc ngủ sao lại có dưới gầm giường An Mạt?

Sự nhớ đến hôm An Mạt ngủ dậy rất muộn, cô nói, tối hôm đó, An Nguyệt có đưa cho cô ly nước cam. Sau đó ngủ một mạch đến 10 giờ mới tỉnh dậy.

Bà ngó người, tốt bụng của An Nguyệt đây sao?

- " Di Thâm? Di có ở đó không? "

- " À...đi ở đây! "

Bà nhanh tay khua hết đồ dưới gầm giường bỏ vào hộp, luống cuống để trong túi áo, liền bật cười ha hả:

- " Ở đây...đi ở đây! "

An Mạt sịt mũi, đưa tay chùi mắt, giọng vì khóc mà có chút biến đổi:

- " Di sao thế? "

- " Há? Mà An Mạt này, đi ra ngoài có chút việc, con ở trong này một mình có ổn không? "

Cô khẽ gật đầu.

Sau khi Ôn Thâm ra khỏi phòng, bà rón rén đóng cửa lại. Đưa mắt liếc An Nguyệt đang ngồi ăn trái cây ở phòng khách, bà chậm rãi tiến lại gần, đứng trước mặt An Nguyệt, nhỏ giọng hỏi:

- " Ăn có ngon không? "

- " Bà lại định làm gì tôi? "

Lúc này bị Ôn Thâm đánh, mặt cô ta liền có một vết lằn đỏ thật dài trên mặt. Thấy Ôn Thâm có biểu hiện lạ, cô ta có chút dè phòng mà tránh né.

- " Trái cây đó cô lấy trong tủ lạnh ăn à? "

- " Có chuyện gì thì mau nói đi! "

An Nguyệt vứt ngay cái nĩa trên tay xuống bàn, trừng mắt nhìn bà. Cô ta ghét nhất là kiểu người hay vòng vo, nói thẳng thì không chịu nói, lại cứ đi vòng vèo trước rồi mới vào thẳng vấn đề.

- " Thật không nỡ nói, nhưng mà trái cây đó là đồ thừa tôi nhặt được ở quầy hàng bán hoa quả ngoài chợ, người ta định vứt đi cho lợn ăn, bảo tôi đừng lấy về làm gì cho bản, tôi thấy cô ăn ngon như vậy, hay để lần sau tôi gom hết về cho cô? Nhì? "

Ôn Thâm nói, mắt có ý cười rất đậm, đuôi mắt vì thế cũng cong lên.

An Nguyệt nghĩ đến đồ thừa cho lợn, liền che miệng nôn khan một tiếng, đánh mặt nhìn bà

- " Bản thiu như vậy mà bà cũng dám lấy về? "

- " Xin lỗi nhé, phận làm người ở, nghèo hèn nên thấy người ta vứt đồ tiếc lắm! Tôi thấy cô ăn rất ngon lành, tôi còn chả dám đụng! "

Ôn Thâm bật cười thành tiếng, sáng khoái liếc An Nguyệt rồi ngoáy miệng đi vào bếp.

Nghĩ gì mà bà lấy đồ thừa về rồi còn rảnh rỗi rửa sạch, gọi vò bỏ vào tủ lạnh?

Bà thấy tức An Nguyệt nên trêu một chút, không ngờ phản ứng của An Nguyệt quá sức tương tượng của bà. Ôn Thâm hài lòng gật gù vài cái.

An Nguyệt nuốt khan nhìn theo Ôn Thâm không rời, sau đó lại xoay đầu quan sát phòng cô, nặng nề mà mở miệng:

- " Tại sao ai cũng bảo vệ cho chị? An Mạt, tôi ghét chị! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28

Thời tiết dần biến đổi, chỉ còn 1 tuần nữa sẽ bước qua mùa thu.

Đám cưới của cô với hần cũng sắp được tiến hành, Âu Dương Lam mỗi ngày đều đến nhà An Mạt, hỏi cô xem thử thích mặc váy màu gì? Muốn tổ chức thật sang trọng hay muốn tổ chức ở Nhà thờ?

Âu Dương Lam hỏi cái gì cô đều gật đầu hoặc nói qua loa vài câu, cô nghĩ nếu bà biết chuyện Âu Dương Đằng với cô rồi, thì chắc chắn đám cưới sẽ không diễn ra được nữa.

Âu Dương Đằng bận rộn chuyện công ty nên mấy ngày không về nhà.

Nghe nói, công ty hần bất ổn, trục trặc trong việc vận chuyển hàng hoá từ nước ngoài về Trung Quốc.

Nghe nói, hần biện thủ công quỹ, trốn thuế nhà nước, nên đang nhận được sự điều tra của phía Cảnh sát.

Khắp các mặt báo đều có sự xuất hiện của Âu Dương Đằng. Một Âu Dương Đằng với biết bao danh tiếng lẫy lừng, con cưng của Lam tổng, lại làm ra những chuyện như vậy thật không biết xấu hổ.

Ngày đến công ty con Lam Đằng mà hần vừa mới thành lập không lâu liền xuất hiện tin đồn có " Ông bầu " thu mua?

Tin đồn đồn dập, rất nhanh truyền đến tai cô cùng An Nguyệt.

Cô suốt ngày thấp thòm ngồi ở ghế sofa chờ hấn. Không cần biết hấn đã làm những gì với cô, vậy mà cô vẫn chờ hấn về nhà.

Còn An Nguyệt, suốt ngày ru rú trong phòng hấn không ra ngoài, có lúc bật cười thật to, lại có lúc cúi kinh mà lớn tiếng. Có lẽ là nói chuyện điện thoại với ai đó!

Đến một hôm, hấn trở về nhà.

Lúc đó là tối muộn, Ôn Thâm cùng cô ngồi chờ hấn, điện cũng đột nhiên bị cúp, màn đen cứ thế bao trùm lên cả căn nhà.

An Mạt có chút sợ liền nắm lấy tay Ôn Thâm, bà khẽ bật cười, vỗ nhẹ lên tay cô.

- " Ôn Thâm? Bà ngắt cầu dao à? "

Rất nhanh Âu Dương Đằng đã về nhà, trong đêm đen, không nhìn thấy rõ thân ảnh hấn đang ở chỗ nào.

- " Cậu chủ về rồi! Hôm nay là bị cúp điện chứ không phải tôi ngắt cầu dao! "

Ôn Thâm đứng dậy khỏi ghế, An Mạt theo đó cũng đứng lên.

- " A Đằng! Anh về rồi! "

- " An Nguyệt đâu? "

Âu Dương Đằng bận rộn suốt ở công ty, đến áo quần cũng lộm thuộm, râu lún phún mọc ở cằm chưa được cạo sạch. Hấn giấu mình trong bóng tối, luồn lách qua những vật cản trong phòng khách liền đi lên lầu.

Hấn không thèm nói lại với cô một câu, mặc kệ cô bỏ qua đi tìm An Nguyệt.

An Mạt cúi đầu nở nụ cười nhàn nhạt, tay khẽ nắm lấy Ôn Thâm dùng sức thật chặt, giọng nói run run phát ra trong cổ họng:

- " A Đằng, em...có chuyện muốn hỏi anh! "

Hấn vừa trở về nhà, lập tức hỏi ngay An Nguyệt, nghi vấn mấy ngày qua, cuối cùng đã có câu trả lời.

Cô muốn hỏi hấn, tại sao lại làm như vậy? Cô có chỗ nào không tốt? Không bằng em gái cô?

Xung quanh vẫn im lặng như tờ, cô chỉ nghe thấy tiếng hít thở đều đều của chính mình cùng Ôn Thâm. Vài giây sau, có tiếng đóng sập cửa thật mạnh.

- " An Mạt! Hay để mai rồi hẵng nói, cậu chủ chắc là mệt nên không muốn trả lời! "

- " Di Thâm! An Nguyệt...đang ở trong phòng anh ấy! Anh ấy vừa về nhà, liền hỏi ngay An Nguyệt, tất cả những lời mà anh ấy nói, đều là lừa gạt! "

An Mạt bất giác bật tiếng khóc. Tất cả mọi chuyện trong thời gian qua, đều là cô tự lừa gạt chính mình, muốn cho hấn với cô thêm một cơ hội, cô cố chấp tin hấn.

Hấn giấu giếm! Cô biết.

Hấn đối xử tốt với cô. Cô liền vui mừng.

Tất cả chỉ tại quá yêu hấn. Yêu đến mức chính mình cũng lừa gạt chính mình.

Tiếng nước nở ngày một dồn dập, cô cắn chặt môi cố nén lại tiếng nấc đến mức nhỏ nhất, bản thân cũng không biết, môi cũng cắn đến mức bật máu.

Trong bóng tối, Ôn Thâm không thấy rõ được biểu cảm của An Mạt. Khi nghe thấy tiếng khóc của cô, bà chỉ biết im lặng lắng nghe, sau đó đưa tay vỗ nhẹ lên lưng cô, muốn an ủi một chút nhưng thật khó nói.

Cứ để cô khóc, khóc xong rồi bản thân sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

- " Di Thâm! Đưa con lên phòng A Đằng! "

- " Cô muốn lên thật à? "

An Mạt sịt mũi, tiếng nói trầm thấp vang lên:

- " Muốn! "

- --

- " A Đằng! Sao bây giờ mới về nhà? "

Trong phòng, chỉ có ánh sáng yếu ớt hắt ra từ đèn điện thoại, An Nguyệt chiếu thẳng lên mặt Âu Dương Đằng, mặt hấn lộ rõ khí sắc nhợt nhạt, trông có vẻ mệt mỏi.

Âu Dương Đằng ngồi trên giường ôm lấy An Nguyệt, cảm đặt trên vai cô ta liền chuyển động:

- " Hình như ở công ty có người hại anh, lúc trước rất yên ổn, nhưng từ khi Ivan đến công ty làm, liền có chuyện bất trắc xảy ra! "

- " Ivan? Á à...tên gian điu với An Mạt? "

An Nguyệt quay hấn người lại, để điện thoại trên bàn bên cạnh giường, vòng hai tay qua ôm lấy cổ hấn:

- " Em thấy An Mạt với hấn ta có tình ý với nhau, hấn một mực quan tâm chị ta như vậy, chắc chắn chuyện ở công ty có khi nào là hấn làm? "

Âu Dương Đằng lập tức nhủ mảy, tâm trí thoáng qua một ý nghĩ nhưng sau đó bị dập tắt rất nhanh. Đúng là từ khi Ivan vào làm, công ty hấn lại không may xảy ra chuyện, nghĩ kĩ thì

quả thật có vấn đề. Nhưng Ivan tại sao lại hại hần? Nếu có tình ý với An Mạt thì liên quan gì đến chuyện ở công ty? Chung quy là hần vẫn không nghĩ Ivan hại hần, chắc là trùng hợp.

- " Không thể! Ngài ấy sẽ không làm! "

- " Cái gì mà không? Chắc chắn là hần ta làm! "

An Nguyệt cau có đánh hần một cái trên bả vai, miệng bồi thêm vài câu:

- " Hần ta còn hại em vì con mù An Mạt! Anh phải bắt giam hần, để hần ngồi tù một gông! "

Âu Dương Đằng nhìn An Nguyệt, có chút bất lực mà thờ dài một hơi:

- " Đừng nghĩ đến chuyện này nữa, kể anh nghe xem, đứa bé hôm nay có quấy không? "

Mỗi lần mệt mỏi, hần đều nghĩ tới đứa bé, hần thật muốn đứa bé chào đời, bập bẹ gọi hần một tiếng " ba ba ".

Nhưng nghĩ đến bệnh An Nguyệt, hần thực không dám nói cho cô ta biết, nếu bỏ đứa bé đi, chắc chắn An Nguyệt sẽ đau lòng.

An Nguyệt đau lòng, hần cũng đau lòng!

- " Đứa bé á? Không cảm thấy gì! Giống như nó chết trong bụng em luôn rồi vậy! "

An Nguyệt đảo mắt, bình thần cất giọng, không hề để ý đến sắc mặt của Âu Dương Đằng trong bóng tối đang đanh lại.

- " À quên mất một việc quan trọng, hình như An Mạt biết chuyện của chúng ta rồi! "

Âu Dương Đằng mắt liền nheo lại, cả người lập tức ngồi thẳng dậy, ánh mắt nghi ngờ hỏi lại cô ta:

- " Biết? Làm sao mà biết được? "

- " Ôn Thảm nói cho chị ta biết! "

An Nguyệt cao giọng nhìn thẳng vào hần, môi bất giác cong lên nở nụ cười, đưa tay vuốt cánh mũi hần:

- " Anh biết không? Chị ta biết còn cố ý giả ngu đấy, mù mà diễn cực giỏi, mà chị ta biết rồi càng tốt, chúng ta có thể đường đường chính chính ở bên nhau! "

Âu Dương Đằng khẽ xoay cần cổ. Hần cứ cảm thấy An Mạt rất lạ, hình như tránh né hần, tránh đụng chạm thân thiết với hần. Thì ra nguyên do chính là biết chuyện giữa An Nguyệt với hần rồi.

Hần liền đẩy An Nguyệt ra, bước tới cửa sổ đứng chôn chân ở đó.

Vậy thì hần phải đẩy nhanh tiến độ, bắt An Mạt thay tim cho An Nguyệt rồi!

Vô thức liếc mắt xuống bên dưới, Âu Dương Đằng phát hiện thấy một chiếc xe BMW đậu cạnh nhà hần nằm im lìm bên ven đường.

Tối nay không được sáng, ánh trăng bị che mờ bởi những đám mây đen cuộn lại thành tầng, vừa vịn che đi bóng hình của ai đó ngồi trong xe.

- " Xe ai thế? "

An Nguyệt từ phía sau đi tới ôm lấy eo hần, đầu ngó nghiêng ra bên ngoài.

- " Không biết! "

- " Anh nói thử xem, nếu bây giờ An Mạt thấy chúng ta ở chung một chỗ sẽ thế nào? "

An Nguyệt tỏ vẻ hứng thú hỏi hần, bàn tay để ở eo hần không an phận liền sờ soạng lung tung.

Âu Dương Đằng khẽ bật cười, bắt được tay An Nguyệt lập tức kéo lên môi hôn xuống một cái, giờ giọng treu đùa cô ta:

- " Em đang có thai đấy! Với lại An Mạt bị mù, em nói cô ta thấy? Thấy là thấy thế nào được đây? "

- " Đúng rồi nhì! Nhưng mà có thai...vẫn làm được! "

" Bụp " một tiếng, đèn trong phòng đã sáng trở lại.

An Nguyệt chậm chậm xoay người hần lại, tay mân mê vẽ một đường trên ngực hần, cần môi thu hút sự chú ý của hần:

- " An Mạt nếu mà không bị mù, nhìn thấy cảnh này, chắc chắn cô ta sẽ rất shock, biểu cảm sẽ rất thâm thúy! "

- " Nhưng rất tiếc cô ta bị mù! "

Âu Dương Đằng bật cười thành tiếng, hần nhìn An Nguyệt chăm chú không rời. An Nguyệt cũng nhìn lại hần, liền đá lông mi một cái.

Âu Dương Đằng cúi xuống định hôn lên môi An Nguyệt, cô ta lập tức né đi, đánh yêu hần:

- " Đáng ghét! Em đang có thai! "

- " Lúc này em nói không sao mà! "

Âu Dương Đằng giằng cợt An Nguyệt, bắt lấy cằm cô ta bóp mạnh một cái:

- " Thật muốn " ăn " em! "

- " Sao anh không " ăn " chị ta đi? Mặc dù bị mù nhưng cũng làm được đấy! "

- " Cô ta mù thì làm cái gì được, không biết xấu hổ, bị mù mà đòi..

- " Cảm thấy hai người...thật hạnh phúc! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Âu Dương Đằng cùng An Nguyệt bất ngờ nhìn về phía phát ra tiếng nói.

An Mạt đã đứng ngay ở bên ngoài cửa phòng, bóng dáng cô độc đứng một mình ở đó, chăm chăm rơi nước mắt.

- " Hai người...thật xứng đôi! "

An Mạt cất giọng, âm thanh phát ra lấy bảy run lên. Cô men theo bờ tường bước từng bước một đi vào.

- " An...Mạt, em...hiều lắm rồi! "

Âu Dương Đằng nhìn theo từng bước của cô, bình thần lên tiếng. Tay để trên người An Nguyệt cứ thế vuốt ve một cái, An Nguyệt khẽ bật cười thành tiếng.

- " Hiểu lắm? Có phải không? "

An Mạt nghe thấy tiếng cười của cô ta, trong lòng có chút chua xót mà cười nhạt một cái.

Ôn Thâm đứng quan sát bên ngoài cửa phòng, lo lắng nhìn về chỗ cô cùng hai người họ. Chuyện riêng của ba người, bà không nên xen vào thì hơn, không nhanh không chậm quay người đi xuống lầu.

- " An Mạt, em nghe anh nói! "

- " Anh nói đi! "

Cô cầu mong, hần nhất nhất cũng đừng nói hần với An Nguyệt đang qua lại với nhau, cô cảm thấy cô lừa gạt bản thân đến mức ngu ngốc rồi.

Biết hần qua lại với An Nguyệt sao còn cố níu kéo?

- " Anh với An Nguyệt, quả thực..."

Hần nheo mắt nhìn cô, dừng lại câu nói một lúc, sau đó nhìn thật chăm chú biểu cảm trên gương mặt cô, thâm trầm mà phát ra tiếng nói:

- " Đang qua lại với nhau!... An Mạt, em nghe rõ không? "

Hần cứ thế vô hình đâm thẳng vào trái tim cô một nhát. Biết được mọi chuyện nhưng cô cảm giác rất mới, nghe từ chính miệng hần nói ra, cô càng đau lòng hơn, không kiềm chế được mà bật tiếng khóc.

Tất cả mọi chuyện, là do cô tự làm tự chịu.

Là cô sai khi cứ cố chấp yêu hần, tin tưởng hần. Được người khác khuyên nhủ, nói rõ chuyện cho cô biết rồi, lại ngu ngốc phủ nhận, còn muốn tin vào hần thêm một lần nữa.

An Mạt buông thông tay cầu chắt lấy góc váy, cơ thể theo đó cũng khẽ động theo từng tiếng khóc. Trong lòng như có ai đó gặm nhấm từng tí một, đau đớn đến tận tâm can.

- " Ngoài khóc ra chị đừng là chẳng làm được tích sự gì! "

An Nguyệt lắc đầu ngao ngán, chặc lưỡi một cái lại bám lấy cánh tay Âu Dương Đằng, nheo mắt nhìn cô.

- " A Đằng...anh với An Nguyệt, là...qua lại từ lúc nào? "

An Mạt khó khăn mở miệng, mặt mũi vì khóc mà sưng lên, ngay đến giọng nói cũng bị biến đổi, như có thứ gì đó mắc nghẹn trong cổ họng, cứng ngắt mà bám lấy ở đó thật chặt.

- " Rất rất lâu rồi, hình như...1 năm trước, lúc cô tặng mắt cho tôi chẳng hạn? "

Mỗi lời nói của hần đều thành công khuấy động tâm can cô, An Mạt cắn chặt môi, chân vô thức lùi lại phía sau vài bước, mất hết sức lực mà ngồi bệt xuống sàn nhà.

An Mạt bật cười, tiếng cười thật to vang vọng khắp nhà. Sau đó lại khóc, khóc đến mức thở cũng không ra hơi.

- " Chị ta nổi điên rồi kia! "

An Nguyệt nhú mày nhìn cô, đáy mắt xẹt qua tia thú vị. Âu Dương Đằng cũng không kém, đưa tay ôm chặt An Nguyệt, cả người thích thú dựa vào bệ cửa sổ.

Một vở kịch hấp dẫn như thế, tiếc gì lại không xem?

- " A Đằng...anh tại sao lại đối xử như thế với em? Em có điểm gì không tốt, vì lý do gì...anh lại làm như thế? "

- " Vì cô mù! "

Hắn không nhanh không chậm phun ra từng chữ, vài giây sau đó liền chậm rãi đẩy An Nguyệt ra, từ từ bước về phía cô.

Âu Dương Đằng khom người xuống, đưa tay bắt lấy cảm cô, dùng sức bóp rất chặt, An Mạt cảm lấy tay hắn cố đẩy ra nhưng vô ích, chỉ nghe thấy hắn nói, những lời vô cùng nhẫn tâm:

- " Cô có biết tôi ghét cô đến mức nào không? Nhìn thấy cô tôi cảm thấy rất bẩn mắt, cô không hơn không kém như một người ở trong nhà, cô muốn biết lí do tại sao tôi lại làm như thế không? Một con mù như cô cho dù có bị bỏ rơi ngoài đường cũng không ai đếm xỉa đến, An Mạt cô lấy tư cách gì mà đòi ở bên cạnh tôi? "

An Mạt sững người, tay đặt trên tay hắn cũng từ từ tuột xuống.

Hắn nói nhìn thấy cô rất bẩn mắt.

Hắn nói cô mù.

Nhưng cô mù là vì ai? Tự nguyện hiến mắt cho hắn, đổi lại cô nhận được gì từ hắn đây?

Bây giờ hối hận cũng không kịp nữa rồi!

An Mạt để mặc hắn bóp chặt lấy cảm của cô.

Bất lực, một mối xâm chiếm toàn bộ cơ thể An Mạt. Khóc cũng khóc rồi, những lời cô muốn nghe cũng đã nghe rồi, bây giờ còn nói được gì nữa đây?

Âu Dương Đằng tay đang bóp lấy cảm cô đột nhiên nói lỏng, mắt hắn khẽ chuyển động bất giác mở căng hết cỡ.

Trên đôi gò má trắng nõn nhưng gầy guộc của cô xuất hiện một vết máu thật dài, chậm chậm chảy xuống, luồn lách qua kẽ tay hắn nhỏ từng giọt lên sàn nhà.

- " Máu...là máu! "

An Nguyệt lập tức hét lên, đưa tay chỉ vào An Mạt:

- " Chị ta...chảy máu rồi! Oé! "

An Nguyệt bùm lấy miệng ngăn con buồn nôn, lập tức quay đầu chạy vào nhà vệ sinh gấp gấp nôn khan.

- " An Mạt...cô làm sao vậy? "

Âu Dương Đằng buông cảm cô ra, nhú mày nhìn An Mạt. Hắn không thể ngờ, có ngày An Mạt lại đổ huyết lệ.

An Mạt chậm rãi đưa tay lên vuốt gò má, mùi máu tanh nồng liền xộc thẳng vào mũi. Cô bật cười, An Mạt không rõ cô cười vì điều gì? Chỉ biết chính bản thân lại một lần nữa vì hắn mà kiệt quệ.

- " A Đằng... Khoảng thời gian trước đây, có phải chúng ta rất hạnh phúc không? Sao bây giờ anh lại thay đổi rồi? "

An Mạt chủ động lên tiếng, cô thậm chí còn không rõ bản thân đang làm điều gì. Cũng không phải níu kéo hắn, cũng không phải tâm sự với hắn. Chỉ là cô muốn nói hết tất cả những điều trong lòng mà cô muốn nói.

- " A Đằng... Không phải anh từng nói, chỉ cần ở bên em, cho dù hi sinh cả tính mạng anh cũng đồng ý? "

Lời hứa của hắn trong những năm học Đại học, là thứ mà cô trân trọng nhất ở hắn cho đến bây giờ.

- " A Đằng, nếu...thời gian quay lại lúc chúng ta học Đại học, anh vẫn có tình nguyện...ở bên em không? "

- " "

- " A Đằng, vì lí do gì anh lại đồng ý đính hôn với em? Vì em hiến mắt cho anh nên anh thấy nặng nề mà chịu trách nhiệm? Chứ không phải...là anh yêu em? "

- " "

- " 3 năm ở bên nhau, chẳng lẽ thứ tình cảm đó của anh là giả tạo? Chẳng lẽ anh không có chút tình cảm nào với em sao? "

Hắn im lặng nghe cô nói, ở đầu đó trong chính con người hắn, lại đột nhiên có chút rung động?

- " A Đằng, chúng ta...chia tay đi! "

An Mạt đưa tay quệt ngang qua mặt, không tự chủ được lại vang lên tiếng khóc.

Cuối cùng cô với hắn cũng chấm dứt, không còn liên quan gì đến nhau nữa rồi. Mối tình đầu của cô thật giống bọt biển, sóng đánh một cái liền vỡ tung tóe, không có cách nào vãn hồi.

- " Âu Dương Đằng, mau... cứu em! "

Tiếng nói của An Nguyệt vang vọng từ trong nhà vệ sinh, tiếng nói phát ra liền đứt quãng từng mạch.

Âu Dương Đằng chợt bừng tỉnh, gạt bỏ suy nghĩ lúc này lập tức ngồi dậy chạy ngay vào phòng vệ sinh.

- " An Nguyệt, em sao vậy? "

Trong này, An Nguyệt co quắp trên nền gạch, mặt tái mét ôm lấy lồng ngực đang co lại, thều thào muốn nói điều gì đó nhưng nói không ra hơi, cô ta với tay bám lấy Âu Dương Đằng, ánh mắt ngẩn lệ nhìn hắn, mặt mày mỗi:

- " Cứu...! "

Âu Dương Đằng nhìn khẩu hình An Nguyệt, nét mặt lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt, hần khom người bế An Nguyệt lên đi ra ngoài.

Sau khi đặt cô ta xuống giường, hần điên cuồng lấy điện thoại ra gọi cho ai đó, vài giây sau tiếng tí dài, có người bắt máy.

Chưa kịp để người kia phản ứng, hần lập tức hét lên:

- " Mau đưa xe đến nhà tôi ngay, gọi thêm nhiều đàn em của cậu đến dẫn cô ta đi! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 30

Âu Dương Đằng tiến nhanh về phía An Nguyệt, ôm lấy cô ta ngồi trên giường, khẽ đưa tay vuốt ve lồng ngực An Nguyệt, vài giây sau chỉ ném về chỗ cô một cái liếc mắt.

An Mạt ngồi trên sàn nhà, máu trộn lẫn với nước mắt loang lổ ra cả một vùng, cô cố lùi ra phía sau, đầu hơi ngó nghiêng định hướng để đứng dậy. Sau đó, bất ngờ có luồng gió lướt qua người, cả người An Mạt bị một lực mạnh kéo lên.

- " Cô định đi đâu? "

Âu Dương Đằng cầm lấy tay cô rất chặt, tiếng nói rít qua kẽ răng vô cùng đáng sợ, mặt đằng đằng sát khí hiện lên sự tức giận tột cùng:

- " Cô muốn đi? Đừng hòng! "

- " Âu Dương Đằng! Chúng ta...kết thúc rồi! "

An Mạt sệt mũi đưa tay gạt tay hần, mấy ngày qua cô vì chuyện của hần mà có lúc bỏ bữa nên bây giờ sức lực gạt tay hần ra cũng cạn kiệt.

- " An Mạt! Tôi biết cô có tấm lòng cao thượng, luôn luôn giúp đỡ người khác, cô...giúp em gái cô thay tim đi! "

Lời nói của Âu Dương Đằng không nhanh không chậm lọt vào tai cô, An Mạt giật giật cơ mặt, thâm tâm lại dội lên một cảm xúc mãnh liệt nhưng cơ hồ không rõ. An Mạt môi cong lên nở nụ cười nhàn nhạt:

- " Anh nói cái gì? "

- " Nếu diễn vai tốt thì diễn cho trót, tôi muốn cô thay tim cho An Nguyệt, cô ấy bệnh rồi! "

Âu Dương Đằng âm lãnh nhìn cô, chỉ thấy An Mạt vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, im lặng không nói.

Vì có gì hần lại tổn thương cô lần nữa?

Vài ngày trước hần hỏi cô, có phải tim cô với tim An Nguyệt giống nhau không? Hai người vốn dĩ là chị em song sinh, nếu cô bị bệnh thì An Nguyệt có thể thay tim đúng không?

Hoá ra bây giờ, người thay tim lại là cô!

An Mạt thở hắt ra một hơi, cô khóc không nổi nữa rồi! An Mạt kiềm chế cảm xúc mà bật cười rất lớn, tiếng cười mang theo vài phần bất lực, sau đó cô chậm rãi lắc đầu.

An Mạt mò mẫm tay tìm cơ thể hần, Âu Dương Đằng nhìn hành động của An Mạt chỉ biết cau mày, cô chạm trúng người hần, trượt tay lên để trên ngực trái Âu Dương Đằng, khàn khàn cất tiếng:

- " Âu Dương Đằng, tôi cũng là con người! Tôi bị mù rồi anh còn không hài lòng? Anh cũng có trái tim mà đúng không? Anh yêu An Nguyệt, sao không hiến tim cho nó mà lại lấy đi tim của tôi? "

- " Vì trên người cô toàn bộ đều thuộc về An Nguyệt! "

Âu Dương Đằng hất mạnh tay cô xuống, ánh mắt chứa đầy sự chán ghét nhìn An Mạt.

Vết thương lòng lại được dịp bùng ra, mỗi lời nói của hần thật giống như những cây kim sắc nhọn đâm vào trái tim cô, từ từ đâm từng lỗ một, đau điếng đến mức nghẹt thở.

Từ từ rỉ máu, đau đến tận xương tủy.

- " Âu Dương Đằng, xin anh, buông tay tôi, tôi..

Chưa nói dứt câu, có ai đó đánh mạnh vào sau gáy cô, An Mạt theo đó trượt khỏi cánh tay Âu Dương Đằng, nằm bệt xuống sàn nhà, trước khi cô hoàn toàn chìm hẳn trong vô thức, bên tai cô nghe loáng thoáng có tiếng nói:

- " Mau đưa cô ta ra xe! "

Khi cô ngất lịm đi, Ôn Thắm từ dưới lầu chạy lên, thấy có hai người đang định lôi An Mạt, bà hoảng hốt đi nhanh lại kéo mấy người đó ra, vừa kéo vừa hét lên:

- " Mấy người làm gì con bé vậy! Mau bỏ con bé ra, An Mạt, tỉnh lại đi! An Mạt! "

Âu Dương Đằng thấy bà can thiệp vào chuyện của hần, lửa giận bốc lên cả đỉnh đầu, hần lập tức cầm lấy cổ tay Ôn Thắm lôi xềnh xệch ra bên ngoài.

- " Cậu chủ! An Mạt cô ấy không làm hại cậu, xin cậu đừng làm thế với con bé! Nếu cậu còn như vậy, tôi sẽ nói với bà Lam! "

Ôn Thâm đưa ánh mắt khần cầu nhìn Âu Dương Đằng, chỉ thấy hắn cười khuấy, cứ thế mà lắc đầu:

- " Bà...câm miệng! "

Âu Dương Đằng thấp giọng nói nhỏ vào mặt bà, bất ngờ dùng sức đẩy Ôn Thâm thật mạnh.

" Rầm " một tiếng.

Cơ thể Ôn Thâm lăn lóc từ trên cầu thang xuống, máu từ trên đầu chậm chậm lan ra sàn nhà.

Âu Dương Đằng liếc Ôn Thâm, cười hất ra rồi " hừ " một cái:

- " Kết cục cho một kẻ lo chuyện bao đồng! Mau đưa cô ta đi! "

- ----

- " Lần gọi cuối cùng hành khách tên Amber tới Catania, xin ngay lập tức tới cửa số 35..."

- "... "

- " Hành khách tên Amber tới Catania, xin quý khách lập tức tới cửa số 35, chuyến bay sắp khởi hành..."

Sân bay tấp nập kẻ qua người lại, vang vọng lên tiếng nói của phát thanh viên truyền tin đang hồi thúc khách hàng vì chậm trễ chuyến bay.

Bên ngoài cửa ra vào, Huyết Ưu Trác mặt lạnh tanh ôm lấy áo khoác, đưa mắt nhìn dòng xe đến rồi lại đi.

Steven đứng phía sau kéo hai chiếc vali nặng trĩu, ngoài hai người ra còn có một người đàn ông trung niên tầm 50 tuổi, vóc dáng béo tròn, tóc muối tiêu, mắt đeo kính cận đứng chắp tay sau lưng ở bên cạnh Steven.

Huyết Ưu Trác nhận được tin báo của Luv, gấp gấp đặt chuyến bay sớm nhất từ Australia về Trung Quốc trong đêm.

Anh vì có chuyện gấp cần phải làm nên mấy ngày không thể ở lại đây, có một người quan trọng anh phải đích thân đón từ Úc về, một người có thể giúp cho cô nhìn lại ánh sáng.

Trước khi đi anh có nhờ Luv cùng Shipper trông chừng cô, nếu có chuyện xảy ra thì phải nói ngay cho anh biết, thật không ngờ lại đến sớm hơn dự kiến. Huyết Ưu Trác nuốt khan một tiếng, sắc mặt lộ rõ vẻ lo lắng đưa tay lên nhìn đồng hồ.

Anh với tay kéo vali từ tay Steven, nhấc mông ngồi lên đó. Lại nghĩ đến An Mạt, tâm trạng anh có chút biến đổi liên khế gục đầu xuống.

Gió đêm thổi lạnh lẽo làm rối tung mái tóc của Huyết Ưu Trác, anh nhắm nghiền mắt lại, tâm trí luôn xoay quanh nụ cười của cô.

Nụ cười nhàn nhạt nhưng để lại vô cùng ấn tượng. Huyết Ưu Trác như con tàu ngầm chìm mãi trong nụ cười đó.

Tâm trạng dần chùn xuống khiến anh khó chịu, Huyết Ưu Trác liền đứng dậy đưa tay lên nhìn đồng hồ lần nữa, trong lòng như bị châm lửa, từ từ nhen nhóm đến mức tê tái.

" An Mạt! Em thế nào rồi? "

Có phải anh sai rồi không?

Một lúc lâu sau, ở bên ngoài sân bay liền xuất hiện hai chiếc Audi bóng loáng, lập tức thu hút sự chú ý của những người đi đường.

- " Cậu chủ! "

Một người đàn ông mặc vest lịch thiệp đứng bên thân xe thận trọng mở cửa ra, Huyết Ưu Trác lập tức ngồi vào bên trong.

- " Steven, đưa ông ấy trở về biệt thự trước! "

- " Có cần đưa người đến hay không? "

- " Không cần! "

Steven hiểu ý gật đầu một cái, kéo theo vali đi cùng ông béo tròn đó ngồi xe ở phía sau. Hai chiếc xe Audi nhanh chóng khởi động, quẹo bánh lao đi hoà vào dòng xe tấp nập trên đường.

Huyết Ưu Trác ngồi yên vị trên xe, đôi mắt màu hổ phách hơi nheo lại, vì mất ngủ mà mắt liền xuất hiện quầng thâm, đến mày cũng cau lại rất chặt. Anh đưa tay day day thái dương, chất giọng trầm ấm chậm rãi phát ra:

- " Định vị được vị trí của Luv chưa? "

- " Định vị được tại một bệnh viện tư đối diện trung tâm thành phố! "

- " Buff, mau đến đó! "

Người đàn ông tên Buff nhận được lệnh liền gạt đầu, lập tức đạp chân ga. Chiếc Audi xé gió lao đi hoà mình vào đêm đen.

Nửa tiếng sau, xe của anh đã nhanh chóng đỗ trước cửa bệnh viện tư. Thấy anh vừa tới, Luv đứng đối diện ở bên đường lập tức chạy lại báo cáo tình hình:

- " Cậu chủ, Âu Dương Đằng mới đưa An Mạt tiểu thư vào! "

Huyết Ưu Trác khí sắc lạnh lẽo liền bước xuống xe, ánh mắt sắc bén liếc qua bệnh viện một cái, hơi nghiêng đầu nói chuyện với Luv:

- " Âu Dương Đằng làm gì cô ấy rồi? Còn Shipper đâu? "

- " An Mạt tiểu thư cô ấy bị bất tỉnh, trên người còn có máu! Riêng Shipper thì theo dõi ở bên trong! "

Đáy mắt anh bắt gặp xẹt qua tia nguy hiểm, nhàn nhạt bật cười:

- " Hay cho Âu Dương Đằng! "

Đôi chân dài sải từng bước lớn lập tức đi vào trong, Luv theo đó cũng đi vào.

- ---

Cả căn phòng nổi bật lên một màu trắng tinh khiết, bức tường sơn bị bong tróc từng mảng lấm lem bùn đất nhìn trông rất bẩn thỉu.

Trong phòng, là chiếc giường đôi được đặt cạnh nhau, một bên là An Mạt nằm, còn bên kia không ai khác chính là An Nguyệt.

Cả hai đều bất tỉnh đến giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Âu Dương Đằng ngồi bên cạnh An Nguyệt, cầm lấy tay cô ta đưa lên miệng hôn thật sâu. Điều mà hần chưa kịp nghĩ đến, bệnh tình của An Nguyệt lại chuyển biến nhanh đến như thế.

- " Âu tổng? "

Âu Dương Đằng ngược mặt lên, thấy một vị bác sĩ tầm 40 đang đứng ở đó.

- " Lý Uông, cô ấy thế nào? "

Vị bác sĩ nọ có tên Lý Uông tặc lưỡi một cái, thờ hất ra thấp giọng nói với hần:

- " Đến phòng tôi nói chuyện một lát! "

- " Được! "

Âu Dương Đằng vương vấn mà bỏ An Nguyệt ra, theo chân Lý Uông đi ra khỏi phòng, xoay người kéo cửa chậm rãi đóng lại.

Tầm vài phút sau, Huyết Ưu Trác đẩy cửa đi vào, nhìn thấy An Mạt nằm trên giường bệnh. Gương mặt hiện rõ sự tiều tụy, điểm xuyến lên đó là mảng máu tươi chưa khô hết, tim anh như bị bóp nghẹt, tất thảy mọi hành động bây giờ như bị đông cứng.

Anh mím chặt môi mà chậm rãi tiến lại chỗ cô, đưa tay vuốt ve khuôn mặt gầy gò, khó khăn cất tiếng:

- " Mạt Mạt! Anh đến đón em! "

Huyết Ưu Trác cẩn thận bế An Mạt lên, quay người bước ra khỏi phòng. Luv đi sau lưng anh, vài giây sau chỉ nghe anh nói:

- " Luv! Đưa An Nguyệt đi, phải để Âu Dương Đằng cảm nhận được cảm giác mất đi người mà hần thương yêu nhất là như thế nào! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Mặt biển rì rào tiếng sóng vỗ, dao động từng cơn đánh vào từng bãi cát dài.

Biệt thự của Huyết Ưu Trác chìm trong màn đêm, lặng lẽ đón gió biển, lạnh lẽo đến tận thấu xương.

Trong căn phòng mập mờ ánh đèn vàng, thân ảnh của anh ngồi im bên cạnh giường, nắm chặt lấy tay An Mạt.

Bộ đồ trên người An Mạt đã được thay đi, vết máu trên mặt cũng được lau sạch, nhưng khí sắc vẫn một màu trắng bệch.

Trên mắt cô được che lại bằng tấm vải voan màu đen, bác sĩ nói, vết thương trên mắt cô bị hở ra, còn phải chịu cú sốc lớn nên mới dẫn đến máu tươi chảy xuống.

Từ lúc đón cô về nhà cho đến bây giờ, An Mạt vẫn chưa tỉnh lại. Hơi thở đều đều cứ thế phát ra, trên cổ tay còn cắm ống dây chuyền dịch, nhìn vào vô cùng đáng thương.

- " Ivan! "

Đột nhiên Steven đẩy cửa bước vào, đi theo sau còn có ông béo tròn.

- " Ủ? "

Huyết Ưu Trác cẩn thận đặt tay cô xuống, sải bước tiến về chỗ hai người.

- " Sao lại không bật đèn lên? Trông cậu trong bóng đêm thật xấu xí! "

Steven lần mò tìm công tắc đèn trên tường, chỉ nghe thấy anh thấp giọng nói lại:

- " Ánh sáng mạnh quá sẽ làm hại đến mắt Mạt Mạt! "

- "Ồ! "

Steven trề môi, hơi nghiêng đầu liếc xéo anh:

- " Nhưng tôi không thấy cậu đấy, Ivan...cậu ở đâu rồi? "

Steven còn giả vờ mà đưa tay mò mắt anh, Huyết Ưu Trác liếc cau mày, nheo mắt lại nhìn Steven, âm thanh phát ra có chút đe dọa:

- " Vậy sao! Hình như lúc này có nghe cậu nói tôi rất xấu xí? Bây giờ mắt lại kém đến thế à? "

Steven lập tức cười trừ, khua tay trước mặt anh:

- " Không có không có! Tôi đùa thôi! À... Freedom ông ấy muốn xem qua An Mạt một lần nữa! "

Steven gấp gấp đẩy Freedom lên chắn trước mặt, vì thân hình béo tròn của Freedom mà vừa vịn che được một phần trên cơ thể hắn. Huyết Ưu Trác nhìn Freedom, sau đó lại quay đầu nhìn An Mạt.

Tâm trạng tựa như sóng vỗ, đau lòng đến mức nghẹt thở.

Anh chậm chậm gạt đầu, sau đó lách người qua Freedom, đưa tay đẩy mạnh vào người Steven, có ý bảo hắn ra ngoài.

Steven liền quay gót, thuận tay đóng cửa phòng lại.

- ----

Trên dãy hành lang dài vang lên tiếng bước chân đều đều, Huyết Ưu Trác đi sóng vai với Steven, vừa đi vừa thấp giọng nói chuyện:

- " Cô ta đâu? "

- " Ở trong nhà kho! "

Huyết Ưu Trác sai nhanh từng bước, nhanh chóng đến nhà kho ở phía sau biệt thự.

Nhà kho được xây dựng theo kiểu nhà ống, nền vô cùng rộng rãi cho An Nguyệt nằm.

Cô ta co quắp trên nền đất lạnh, vì xung quanh bốn phía đều có một lỗ thông gió lớn được gắn trên tường nên gió biển lùa vào sẽ thấy rất lạnh, trong này lại lâu rồi không dọn đồ, bây giờ bụi bặm cũng đã bám đầy.

An Nguyệt tỉnh lại từ lâu, đưa mắt đảo liên tục bốn phía, có chút hoảng sợ mà lùi về một góc tường, đưa tay ôm lấy chân.

" Két " một tiếng thật lớn, cánh cửa nhà kho mở ra. Cô ta nheo mắt nhìn anh đứng bên ngoài cửa, bất giác hét lên:

- " Mau thả tôi ra! "

- " Chào mừng cô tới biệt thự của tôi! "

Anh bỏ qua lời An Nguyệt, thấp giọng cười hất ra, nụ cười có chút chế giễu nhưng lại vô cùng hấp dẫn. Huyết Ưu Trác chậm rãi bước lại gần cô ta, vì anh đứng ngược với ánh sáng nên bóng hình hắt lên rất cao lớn, có thể che đi khuôn mặt An Nguyệt, khuôn mặt còn đang vênh vào mà hất cằm lên rất cao.

- " Lại là anh, tôi đắc tội với anh cái gì sao? Đừng nói với tôi lại là vì bộ đầm mà bắt tôi tới đây! "

An Nguyệt nở nụ cười nhàn nhạt, đưa ánh mắt sắc bén liếc anh.

Chỉ thấy anh từ từ lắc đầu.

- " An Nguyệt, tôi kể cô nghe, vài ngày trước, tôi nghe được một tin rất thú vị, nghe nói cô bị bệnh tim? Sắp chết rồi? "

- " Anh có bệnh à? Ai nói với anh tôi bị bệnh tim? "

An Nguyệt lập tức đứng phắt dậy khỏi nền gạch, đưa tay phui bụi vương trên váy, tức giận nói lại:

- " Chắc anh có bệnh thật rồi, mỗi lời nói của anh tôi đều cảm thấy có vấn đề! Nghe thật ngứa tai! "

Huyết Ưu Trác thâm trầm mà cong môi, đẩy mắt vụt qua tia chán ghét nhìn An Nguyệt:

- " Tôi có lòng tốt nói cho cô nghe, sắp chết rồi còn cứng họng? "

- " Ivan à Ivan! Anh nghĩ anh là ai? Anh nghĩ anh nhốt tôi được bao lâu đây? Âu Dương Đằng chắc chắn sẽ tìm ra tôi, sau đó sẽ tổng giám anh vào ngục, cho anh ngồi tù một vòng! "

Dứt lời An Nguyệt chỉ nghe thấy anh bật cười thành tiếng, kìm nén mà thở hắt ra một cái:

- " Ngay đến thời gian tôi bắt cô đi hắn còn không biết, cô nhìn xem thử, ngay đến bóng dáng của một Âu Dương Đằng cũng chẳng có, cô đang ảo tưởng đấy à? "

An Nguyệt cắn môi nhìn anh, đôi mắt đỏ ngầu chăm chú vào anh:

- " Hèn hạ! Hơn cả thú! "

- " Quá khen rồi! "

Huyết Ưu Trác hơi nghiêng đầu, giễu cợt nói thẳng vào mặt An Nguyệt, âm thanh phát ra nồng nặc mùi thuốc súng:

- " Nếu cô muốn trốn khỏi đây thì cứ việc nằm mơ, cho dù cô có mọc cánh cũng đừng hòng rời khỏi! "

An Nguyệt kiểm chế mà cuộn tròn tay lại thành nắm đấm, bất giác đưa mắt liếc ra bên ngoài thì phát hiện cánh cửa vẫn đang còn mở, trong đầu liền loé lên một ý nghĩ, cô ta lập tức nhấc chân chạy thực mạng hướng về cánh cửa hất ra luồng ánh sáng yếu ớt ấy.

Ngay lúc bàn chân vừa bước ra khỏi ngưỡng cửa, trên ngực trái bất ngờ xuất hiện một ống súng đen ngòm, khiến cô ta phải ngừng lại việc chạy trốn.

- " Chà! Chạy nhanh gọn nhỉ? "

Steven đứng canh bên ngoài, nghe tiếng bước chân thì nghĩ ngay đến việc cô ta chạy trốn, rất nhanh liền rút khẩu súng ngắn dắt sau lưng, ngay lúc vừa đưa tay ra thì vừa vận An Nguyệt đã tiến đến.

- " Mau rút đi! "

Mặc dù được " hưởng " gió biển, nhưng trên mặt cô ta vẫn đỏ mỏ hôi, chậm chậm chảy xuống nhỏ giọt lên cả máng áo, cô ta tức giận mà hét lên, cả người cứ thế run lên bần bật.

- " Cái gì cái gì hả? Cô bảo ai rút cơ? Tôi có nghe lầm không thể? "

Một tay Steven giữ nguyên khẩu súng đặt trên ngực cô ta, tay còn lại cố ý ngoáy ngoáy lỗ tai, còn tỏ vẻ khó hiểu mà neho mắt nhìn An Nguyệt.

- " Mau rút! "

An Nguyệt hét lên lần nữa, sự kiểm chế của cô ta hình như đã vượt xa giới hạn.

- " Chết đến nơi rồi còn mạnh miệng? "

Phía sau lưng cô ta phát ra tiếng nói của Huyết Ưu Trắc, anh liền lách người đi qua An Nguyệt, nghiêng đầu nói gì đó với Steven, đến môi cũng cong lên nở nụ cười rất đậm, vài giây sau chỉ ném cho cô ta ánh nhìn sắc bén, sau đó quay người bỏ đi.

- " Cô gái này, cho hỏi cô đây là ghét đại tẩu của tôi lắm sao? "

- " Câm miệng chó của anh lại đi, một lũ dê tiện mau thả tôi ra! "

Sau câu nói đó, chỉ thấy gương mặt của Steven méo xệch, hẳn thiết nghĩ muốn trò chuyện với An Nguyệt một lát, ai lại ngờ cô ta bộc phát như kẻ điên?

Đúng là sai lầm! Hẳn hoàn toàn sai lầm!

Cô ta còn dám nói Steven này miệng chó?

Từ trước đến nay chưa ai dám nói hần như vậy cả, mà bây giờ cô ta lại dám cả gan nói hần như thế, quả thực phần nộ đến mức bốc lửa khắp đỉnh đầu.

Tay Steven đang cầm khẩu súng đột nhiên di chuyển tới vị trí khác trên người An Nguyệt.

" Cạch " một tiếng, khẩu súng được lên nòng.

- " Ivan nói là tôi muốn làm gì cô thì làm, tôi đang nghĩ hay là tạm thời bỏ qua cho cô đi, nhưng cô lại rượu mồi không uống lại muốn uống rượu phạt! "

An Nguyệt ngờ nghech mà nghiêng đầu qua, nhìn Steven bật cười thành tiếng:

- " Thật giống chó sủa bên tai! "

" Đoàng "

Âm thanh vang vọng khắp trong đêm đen, khói súng từ từ lan toả theo gió biển bay đi.

Viên đạn xé toạc không khí găm vào bắp đùi An Nguyệt, cô ta bị bắn bất ngờ nên loảng choảng mà ngã xuống.

Máu tươi theo đó chảy ra rơi tí tách lên nền gạch lạnh ngắt, loang lổ khắp cả một vùng.

An Nguyệt đưa tay đề lên vết thương đang rỉ máu, đau điếng đến mức ngán lẹ.

Bụng cũng dấy lên cơn đau âm ỉ, cô ta hơi cong người lại mà ôm lấy bụng.

Hơi thở nặng nhọc phát ra bị đứt quãng từng mạch. Gương mặt vì đau mà bất giác tái mét, mặc dù đau đớn nhưng cô ta vẫn ương ngạnh mà ngược lên hét vào mặt Steven:

- " Nếu tôi mà chết đi thì anh đừng hòng mà sống yên ổn, khôn ngoan thì mau thả tôi ra! "

- " Cô nói gì cơ? Tôi nghe không rõ! "

Steven hơi khom người đến trước mặt An Nguyệt, đưa khẩu súng lạnh lẽo đánh nhẹ vào bên má cô ta, đánh từng cái từng cái một, thấp giọng mà lên tiếng:

- " Cứng miệng vừa thôi, cô lên giọng được với người khác chứ đừng lên giọng với tôi! Nếu không muốn chết sớm thì an phận một chút đi! Thử đàn bà ngu xuẩn! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Ánh trăng đêm nay mặc dù yếu ớt, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt đang dần méo mó của An Nguyệt.

Cô ta vẫn giữ nguyên trạng thái đề tay lên vết thương, ngồi co quắp trên nền gạch, đưa ánh mắt đỏ ngầu liếc nhìn Steven, vẫn ra giọng khinh bỉ mà đáp trả Steven:

- "Chú nào chó nấy! Đừng tưởng như vậy thì tôi sẽ sợ anh! "

- "Được! Nói hay lắm! "

Steven đứng thẳng người lại, tay đang cầm khẩu súng bất giác bóp chặt lại để đè nén cảm xúc, Steven không nói thêm câu nào, chỉ chậm chậm giơ chân đạp lên bắp đùi của cô ta, đè xuống rất mạnh.

Chỉ nghe thấy An Nguyệt đau đớn mà rên rĩ trong cổ họng. Mồ hôi nhễ nhại chảy dọc theo đường cong trên khuôn mặt mà giọt xuống.

- "Cầu xin đi? Nếu cô cầu xin, tôi sẽ bỏ qua cho cô! "

Steven cười lớn tiếng, sau đó thấp giọng phả vào mặt An Nguyệt từng hơi nóng. Sức lực trên bàn chân ngày một nặng mà đè xuống, còn có bàn tay An Nguyệt đang để ở dưới nên cơn đau chắc chắn tăng lên vài phần.

- "Năm...mơ! "

An Nguyệt mặt mày cau có, sức lực để nói hình như cũng đã không còn, âm thanh phát ra yếu ớt nhưng vẫn ngang bướng mà đáp lại.

Steven thấy An Nguyệt như vậy, tâm trạng đột nhiên biến đổi liền duỗi chân đạp vào bụng cô ta, An Nguyệt cảm nhận được nên vội vàng đẩy chân hất, vội vàng lết tẩm thân lùi về sau một khoảng.

- "Sao vậy? Sao lại chạy rồi? "

Steven bước từng bước nhỏ về phía An Nguyệt, cứ như vậy một người tiến một người lùi.

Cô ta lết về phía sau, máu theo đó cũng kéo một đường rất dài, nhom nhóp đến bản thiêu.

- "Đừng...con tôi, cắt đi! "

- "Bản năng của một người mẹ bây giờ mới chịu trời dậy ả? Lúc nãy mạnh miệng thế mà, sao lại sợ rồi? "

Steven thích thú mà nở nụ cười gian xảo, vài giây sau liền đứng lại, đầu lắc nguầy nguậy mà nhìn cô ta:

- "An Mạt thật có phúc khi có một đứa em gái như cô! Mạnh miệng có! Dối trá có! Mà đặc biệt còn là thể loại "em dâu trá hình"! "

Steven khinh bỉ mà quay đầu bỏ đi, ở lại đây thêm vài phút nữa chắc hẳn sẽ trào máu não vì An Nguyệt.

Có khi không tự chủ được hành động mà rút súng bắn cô ta chết cũng nên. Nếu như vậy thì cô ta kết thúc mau quá, hẳn hành hạ còn chưa đủ, còn chưa cảm thấy mãn nguyện.

Khi Steven vừa đóng sập cánh cửa lại, An Nguyệt lập tức bò đến cạnh bức tường, chậm chạp bám lấy mảng tường mà khó khăn đứng lên. Thông qua lỗ thông gió mà nhìn ra bên ngoài.

Bốn bề là nước, vốn dĩ không có chỗ thoát thân.

Cô ta bất lực ngồi phịch xuống nền nhà, cơ thể lay bầy run lên từng hồi, môi liền cong lên nở nụ cười ngất nghéo:

- "Lại là chị...An Mạt! Tôi thành ra bây giờ...là tại chị! "

- "Âu Dương Đằng, mau đến cứu em! "

- ----

Thành phố xa hoa lộng lẫy đắm mình trong màn đêm vô tận.

Ánh đèn đường rực sáng hắt lên bóng hình của những đôi tình nhân đang vui vẻ cười đùa, thấp thoáng đâu đó vóc dáng của một người đàn ông chìm trong men rượu nồng.

Âu Dương Đằng loảng choảng từng bước đạp trên những tán lá khô vang lên tiếng động. Hắn cầm trên tay vỏ rượu trắng, ngửa cổ ra tu một hơi thật dài.

Âu Dương Đằng mặt mũi đỏ bừng, áo quần xộc xệch không đứng trật tự, đến mái tóc đẹp đẽ cũng bị rối loạn. Nhìn hẳn bây giờ không hơn không kém thật giống một tên bợm rượu.

Hắn mất đi An Nguyệt, điên cuồng tìm kiếm cô ta suốt mấy giờ đồng hồ.

Hắn hối hận vì bỏ cô ta nằm trên giường bệnh mà không quan tâm, chăm sóc.

Hắn sốt ruột đến mức mượn rượu giải khuây, nhưng trong tâm trí hình ảnh của An Nguyệt cứ thể hiện lên một cách rõ ràng. Hắn nhớ An Nguyệt, hẳn đau lòng khi nghĩ đến đứa bé, nghĩ đến bệnh tình của cô ta.

Người mà hắn yêu thương rốt cuộc đang ở chỗ nào?

An Nguyệt bị bệnh.

An Nguyệt cần phải thay tim.

Hắn không khống chế được bản thân liền giơ tay ném mạnh vỏ rượu xuống đường. Chai rượu bị hắn ném vỡ vụn, chảy lênh láng lên khắp mặt đường.

Hắn có sai người đi tìm, chỉ nhận được một đáp án là " không thấy ".

Ngay đến An Mạt cũng mất tích, hắn có tìm nhưng tìm không ra.

Lúc đó là hắn từ phòng của Lý Uông trở lại chỗ An Nguyệt, khi đẩy cửa bước vào thì phát hiện bên trong phòng trống không, hắn chạy nhanh lại phòng vệ sinh, nén lại sự hoảng loạn mà gõ lên cửa hai tiếng, thấp giọng mở lời:

- " An Nguyệt! Em ở trong đó à?"

- "... "

- " Anh vào được không? "

- "... "

Vẫn không hề có tiếng đáp lại, hắn tức tốc xoay mạnh tay vịn đẩy cửa ra đi nhanh vào trong.

Vẫn là không một bóng người.

Hắn nhanh chóng chạy xuống phòng bảo vệ, tìm kiếm bóng hình An Nguyệt qua camera. Nhưng sức nhớ ra đây là bệnh viện tư, cả bệnh viện chỉ có một cái duy nhất được lắp bên ngoài cổng, bỗng chốc cũng bị hỏng không rõ nguyên nhân.

Hắn hấp tấp chạy đi hỏi Lý Uông, ngay đến hắn cũng không biết, hắn hỏi Lý Uông để làm gì.

Trong khi biết chính mình vừa rời từ chỗ ông ta trở về?

Chỉ đơn giản là hắn để mất An Nguyệt rồi, mất đi người mà hắn yêu thương nhất rồi!

Âu Dương Đằng gọi điện cho đàn em của hắn, lao lực tìm kiếm tung tích An Nguyệt. Nếu tìm không được, đàn em của hắn cũng sẽ vì An Nguyệt mà bỏ mạng.

Âu Dương Đằng kéo lê từng bước nhỏ hướng về căn nhà mà hắn sống, mùi rượu vương vãn quanh người khiến những người đi đường đều nhìn hắn bằng ánh mắt khác thường.

Nhưng hắn không để tâm đến, hắn nhớ cô ta, hắn muốn nhìn thấy An Nguyệt.

Âu Dương Đằng đá cửa bước vào, căn phòng cứ thế im lặng trong mà đêm đáng sợ. Hắn thoang thoang ngửi được mùi máu, tanh nồng đến mức buồn nôn.

Âu Dương Đằng không bật đèn, thân thể xiêu vẹo luồn lách qua vật dụng trong nhà, đi thẳng một mạch lên tầng hai, trước khi mệt mỏi mà hạ thân xuống giường, hắn liền nhận được một cuộc gọi, nhấp nháy trên màn hình điện thoại là một dãy số lạ:

[" Cho hỏi đây là số của Âu Dương Đằng "]

Hắn đưa tay bóp trán, mơ hồ mà trả lời lại:

[" Tôi là Âu Dương Đằng "]

[" À xin chào anh, tôi gọi đến từ Ngân hàng nhà nước, số nợ mà anh vay đã quá thời hạn, mong anh trả gấp, nếu không trả được thì chúng tôi sẽ đến siết nhà "]

[" Nực cười, tôi vay tiền của mấy người khi nào? "]

[" Số tiền ngài vay để mở công ty xin ngài đừng quên "]

[" Âu Dương Đằng tôi không vay tiền "]

Cho dù bị men rượu lấn át hết tận tâm trí, nhưng hắn nhớ rõ ràng là hắn không hề vay tiền.

Công ty Lam Đằng của hắn xây dựng nên không hề vay mượn của ai bất cứ một đồng nào, Âu Dương Đằng thiết nghĩ, đây chính là thủ đoạn của một kẻ lừa đảo, đòi tổng tiền hắn.

[" Tôi không vay mượn tiền của các người, đừng hòng tôi trả tiền "]

Hắn hét lên trong điện thoại, định cúp điện thoại đi thì bên kia đối phương đã kịp lên tiếng, âm thanh trầm thấp vang lên khiến hắn bắt giác cau mày rất chặt, một lời phát ra của người kia nói với hắn có sức ảnh hưởng rõ rệt:

[" Nếu không trả...An Nguyệt sẽ chết "]

Vài giây sau đó, một tiếng " Tút " vang lên rất dài.

Âu Dương Đằng vội vàng nhấn gọi lại dãy số kia, nhưng không ai bắt máy.

Vội vàng gọi lại, thì bắt giác nhận được một tin nhắn gửi đến.

[" Âu Dương Đằng. An Nguyệt cô ta sắp chết rồi, là...sắp chết, mau đến cứu cô ta đi "]

Kèm theo đó là hình ảnh An Nguyệt sắc mặt tái xanh nằm im trên nền gạch, co quắp thân thể mà ôm lấy bụng. Vết thương trên bắp đùi bị thùng một lỗ lớn, da thịt xung quanh đã tím tái, mất hết sức lực mà nhắm nghiền đôi mắt lại.

Nhìn vào, vô cùng đáng thương!

Âu Dương Đằng cắn chặt môi dưới, tay cầm điện thoại vô thức nắm chặt lại. Khoé mắt hắn cay xè, giọt lệ nóng hổi cứ như vậy mà lăn lóc trên gò má.

Tím hấn như bị ai đó bóp nghẹt đến mức thở không thông, đôi môi khê động mà lắp bắp phát ra tiếng nói:

- " An Nguyệt! Anh...sẽ cứu em! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Những tia nắng ấm áp mạnh mẽ xuyên qua rèm cửa, chiếu thẳng lên hai thân thể đang nằm trên giường.

Huyết Ưu Trắc ở trong chăn ôm lấy An Mạt, đầu cọ vào bả vai cô mà nhắm nghiền mắt, hơi thở đều đều cứ thế phả vào tai cô.

An Mạt ở bên cạnh bất giác cựa quậy, cổ họng khô khốc thở hắt ra một hơi, cuối cùng cũng đã tỉnh lại.

Thân thể khẽ động một cái, lại cảm nhận được có ai đó ôm chặt lấy mình, sống mũi thoáng ngửi được mùi hương quen thuộc, mảy mò nhiên cau lại, An Mạt gấp gáp đưa tay đẩy anh.

Huyết Ưu Trắc bất ngờ bắt lấy tay cô để xuống bên eo, dùng sức ôm bó lấy cô, thấp giọng nhả ra từng chữ:

- "Đừng động! Em đang chuyển dịch! "

Ài đó nói xong câu lại dụi mặt vào hõm vai cô, cứ như vậy mà ôm lấy An Mạt mặt đang phỉm hồng bị ôm đến căng cứng.

- "Này! "

Cô cố nhích người ra một khoảng, lại bị anh ôm dính lấy không buông.

- "Mau thả ra! "

Huyết Ưu Trắc vẫn nhắm tịt mắt không chịu mở, môi mỏng khẽ cong lên nở nụ cười. Vẫn là một mực không chịu bỏ ra, mặc cho cô ra sức quậy người như con nhộng cắn kén chui ra.

- "Tôi đau! "

- "Ở đâu? "

Nghe thấy tiếng cô nói đau một cái, cả người anh nhanh nhẹn mà nhôm dậy, đôi mắt màu hổ phách chớp chớp nhìn cô.

- "Đau ở đâu? "

An Mạt không lên tiếng, anh chủ động kéo tấm chăn ra nhìn kim chuyền đang găm trên cổ tay cô, thấy kim bị lệch sang một bên liền nhướn mày, lập tức đưa tay che miệng ho khan một tiếng.

Vài giây sau chỉ cần thận chỉnh lại cho cô, từ từ bước xuống giường.

- "Đây là ở đâu? "

An Mạt hơi nghiêng đầu về phía anh, lúc mới tỉnh lại chưa ý thức được bản thân đang ở chỗ nào, còn bị anh ôm lấy người. Bây giờ nghĩ kĩ lại thì sau khi cô bị người ta đánh đến bất tỉnh, nhưng khi tỉnh lại rồi thì phát hiện chính mình thức dậy ở một nơi xa lạ.

Trong đầu cô vụt qua một ý nghĩ, có khi nào người đánh cô là anh?

Anh bắt cóc cô?

- "Nhà em! "

Anh vịn vịn đáp lại hai chữ khiến cô thoát khỏi suy nghĩ mơ hồ ấy, Huyết Ưu Trắc không đợi cô lên tiếng liền quay gót chân bỏ đi.

Bỏ lại An Mạt ngơ ngác mà đóng tai nghe ngóng bước chân của anh, nghe thấy được tiếng đóng sập cửa nhẹ nhẹ.

- "Khoan đã! "

An Mạt chống tay ngồi dậy, nhưng lại không sức lực mà khụy xuống, lập tức có cánh tay đỡ cô, một tiếng gọi "An Mạt" thân thuộc khiến cô vô cùng bất ngờ:

- "An Mạt! "

- "Di Thẩm? "

- ----

Anh từ trên lầu đi xuống, thì đã thấy ba người tụ họp ở phòng khách nhìn anh chăm chú.

- "Ivan cậu...làm gì cô bé rồi hả? "

Steven đang ăn dở quả táo trên miệng, thấy anh xuống liền ném quả táo về phía anh.

Huyết Ưu Trắc nghiêng người, thành công né được quả táo lao đến.

- " Chưa làm gì cả! Cô ấy bệnh nên làm gì được? "

- " Ấy! Vẫn được mà! "

Steven cong môi cười tà mị nheo mắt nhìn anh, còn cố ý đưa thân thể vịn vào trước mặt Huyét Ưu Trắc, không hề để ý đến Shipper cùng Freedom mặt đen đang ngồi đối diện.

Anh tặc lưỡi, khẽ liếc Steven, sau đó đưa tay lên xoa xoa mái tóc, nhấc mông ngồi xuống bên cạnh Steven.

- " Freedom! Mặt Mặt cô ấy khi nào thì có thể ghép giác mạc? "

Freedom là người Úc gốc Trung, ông ấy là bác sĩ chuyên về ngành phẫu thuật cấy, ghép giác mạc tốt nhất mà anh biết. Mặc dù tuổi đã xế chiều, nhưng tay nghề vẫn còn rất tốt, chỉ cần cho ông ấy thời gian nhất định, chắc chắn An Mặt sẽ sớm nhìn lại ánh sáng.

- " An Mặt tiểu thư thân thể cần phải phục hồi hoàn toàn thì mới có thể ghép giác mạc! "

Mặc dù ông ấy là người gốc Trung, nhưng giọng nói vẫn có chút biến đổi, tông trầm lúc cao lại lúc thấp, âm thanh phát ra vẫn ngượng ngịu ở trong cổ họng.

- " Thời gian là khoảng bao lâu? "

Huyét Ưu Trắc hơi cúi người xuống, hai tay đan vào nhau đặt trên đầu gối nhìn chăm chú Freedom.

Ông ấy đẩy gọng kính, lẩm bẩm nói một mình chuyện gì đó, vài giây sau chỉ thấp giọng nói một tiếng:

- " 1 tháng! "

- " Quá lâu! "

Huyét Ưu Trắc anh không chờ được, hay nói cách khác là anh không muốn An Nguyệt cô ta được sống đến 1 tháng, như vậy là quá nhiều.

Anh đã xác định rõ ràng, mắt của An Nguyệt nhất định phải thuộc về An Mặt.

- " Vậy thì 2 tuần! "

- " Được! "

Huyét Ưu Trắc gật đầu đồng ý, nâng người đứng dậy đưa mắt hướng lên lầu:

- " Mặt Mặt cô ấy tỉnh lại rồi, ông lên xem thử cô ấy xem sao! "

- " Tỉnh lại rồi? "

Steven bắt giác hét toáng lên khiến anh giật nảy mình, đến anh cũng không nghĩ Steven lại có biểu hiện như thế.

- " Cậu sao vậy? Cô ấy tỉnh lại mắc gì cậu hét toáng lên? "

- " Là đại tẩu tỉnh đấy! Là vợ cậu đấy! "

- " Vợ tôi tỉnh tôi còn chưa hết, cậu mắc gì phải hét? "

Huyét Ưu Trắc cau mày nhìn Steven, sắc mặt hơi danh lại mà đưa ánh mắt sắc bén liếc hần. Steven như cảm nhận được ánh mắt lạ của anh, lập tức cười trừ, luống cuống đến gần Freedom, đẩy lưng ông ấy đi nhanh lên lầu, mục đích duy nhất chính là chạy trốn.

- " Shipper đi cùng tôi đến " thăm " An Nguyệt! "

- " Được! "

Huyét Ưu Trắc xô tay vào túi quần mà bước ra khỏi nhà, sau đó cả người xoay về phía sau bãi biển mà tiến đến, hướng về chỗ có An Nguyệt đang ngồi bất động trên bãi cát dài.

An Nguyệt bị trôi vào một cây cột lớn đâm chặt xuống bãi cát, nước biển đánh từng nhịp đẩy từng gợn sóng lẫn tăn đi vào, tấp nập mà xô lên người An Nguyệt, thân dưới cô ta bị ngấm nước biển, ngay đến vết thương trên bắp đùi hình như đã bị nhiễm trùng mà thôi thật.

Mới sáng sớm Steven đã kéo An Nguyệt ra đây, mục đích lớn nhất là muốn cô ta " tắm nắng ".

Nhưng anh không nghĩ là Steven lại kéo cô ta ra tận biển, còn cố ý trôi chặt cô ta vào một cây cột lớn như vậy, hành động của Steven thật khiến người khác hài lòng!

- " Vị tiểu thư này có phải rất mát mẻ không? "

Anh đứng bên cạnh An Nguyệt, chậm rãi khom người xuống, bình thản mà cất tiếng.

- " Hừ! Một lũ hèn hạ! "

An Nguyệt thều thào trong cổ họng, miệng lưỡi khô khan đến mức lớp da ở môi bị bong tróc một mảng, sắc mặt trắng bệch mà ngờ ngặc đáp trả câu nói của anh.

Cô ta mất hết sức lực mà dựa hần người vào cây cột.

Thoi thóp mà thở ra từng tiếng, ngay đến hơi thở cũng rất nặng nề.

- " Âu Dương Đằng của cô đâu rồi? Sao không thấy hần đến cứu cô vậy? "

Nghe Huyét Ưu Trắc nhắc đến tên hần, An Nguyệt lập tức cắn chặt môi dưới, thở phì phò mà cả người run lên lay bầy, ngay cả ánh mắt cũng chứa đựng sự chán ghét hiếm có. Cô ta bắt ngờ gãy dựa, đôi tay vịn vào muốn thoát khỏi cái dây thừng đang siết chặt lấy đến mức hần đỏ, thân thể không ngừng chuyển động muốn nói lòng dây thừng ra một chút.

- " Tên khốn... mau thả tôi ra! "

An Nguyệt dùng toàn bộ sức lực mà hét lên, đôi mắt đã rơm rớm nước mắt mà ngược lên trừng anh.

- " Tên khốn như tôi sẽ không bao giờ thả cô ra, không bao giờ! "

Nói dứt câu anh liền nở nụ cười rất đậm, nâng người đứng thẳng đẩy phồng tầm mắt ra xa nhìn bờ biển trải vô tận, lóng lánh dưới ánh mặt trời đang một gay gắt.

Dao động từng cơn, từ từ gợn sóng đẩy vào bờ, đổ ập lên cả người An Nguyệt.

Nhìn thích thú vô cùng!

- " Tôi rất tò mò một chuyện, cô với An Mạt vốn là chị em song sinh, hà có gì cô lại hại Mạt Mạt nhiều như vậy? "

Huyết Ưu Trác vẫn đứng thẳng người mà mở miệng hỏi An Nguyệt, đến một cái liếc mắt cũng không thèm liếc qua.

An Nguyệt cong môi cười thành tiếng, nụ cười xen lẫn sự giễu cợt mà lắc đầu vài cái, nét mặt hiện lên vài phần bất lực, lại có vài phần bi thương, bất giác, An Nguyệt phẫn nộ mà gào lên trước mặt anh:

- " Con mù An Mạt vì cái gì chị ta đều tốt hơn tôi? Chị ta cái gì cũng tốt, còn tôi thì lại không, chị ta được nhiều người yêu mến, vì cái gì tôi lại không được như thế? "

- "..... "

- " Chị ta xinh đẹp, tài năng, được nhiều người thầm thương trộm nhớ, ngay đến người tôi yêu cũng yêu chị ta, vì cái gì tôi không hạnh phúc mà chị ta lại được hạnh phúc? "

- "..... "

- " Haha, bây giờ thì tốt rồi, chị ta bị mù, chị ta mù, ngay đến người mà chị ta yêu cũng không hề yêu chị ta, Âu Dương Đằng yêu tôi, Âu Dương Đằng yêu An Nguyệt này, có lẽ là do chị ta nhận quả báo nên mới bị mù! Chị ta bị hành hạ như thế là còn nhẹ! "

- "..... "

- " Thứ mà tôi không có được, cho dù có chết chị ta cũng đừng hòng có! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Những tia nắng chiếu xuống ngày càng gay gắt, gió biển thổi vào mang theo cảm giác lạnh đến mức tê tái thân người.

An Nguyệt bị trời chặt lúc thì bật tiếng khóc, lúc thì bật tiếng cười.

Cô ta hận An Mạt đến tận xương tủy, mỗi lời mà cô ta nói ra, đều chứa đầy sự chán ghét dành cho An Mạt.

Khoảng thời gian về trước, khi hai người học chung cấp 3. An Nguyệt có yêu một người, một người đàn ông văn võ song toàn, một người mà cô ta yêu hơn chính bản thân mình.

Cô ta tò tính, nhưng người kia lại không đồng ý.

Hắn ta nói, hắn yêu chị gái cô ta, hắn yêu An Mạt. Còn hỏi cô ta, có cách nào để An Mạt đồng ý lời tò tính của hắn nếu hắn ngó ý với An Mạt hay không?

Nhưng, An Nguyệt không nói, cô ta chỉ cười, cười để che giấu đi nỗi buồn ở trong lòng, cười để che giấu nước mắt đang chực trào trên khóe mi.

Cô ta bỏ đi, đau lòng chấm dứt một cuộc tình ngang trái, một cuộc tình đơn phương của chính cô ta.

An Nguyệt, từ bỏ hắn.

Mãi đến sau này, khi lên Đại học, An Nguyệt lần đầu tiên thấy Âu Dương Đằng đứng dưới kí túc xá nữ đội An Mạt. Thân ảnh nhìn vào vô cùng nổi bật, khí chất toát lên sự sang trọng của một công tử nhà giàu, cô ta liền để ý đến Âu Dương Đằng.

Mấy ngày theo dõi, cố ý tiếp cận làm quen, bất giác, An Nguyệt rung động trước Âu Dương Đằng.

Rung động với một người không nên rung động.

Rung động với chính người yêu của chị gái mình.

Nhưng, cô ta vẫn mặc kệ, mưu kế xen vào cuộc sống của hai người. Dần dần, Âu Dương Đằng thay lòng đổi dạ, không còn quan tâm An Mạt như trước, mỗi ngày đều ở cạnh cô ta.

An Nguyệt cứ như vậy thành công cướp đi người yêu của chị gái mình.

Cô ta vui mừng, nhìn thấy An Mạt đau khổ cô ta còn vui mừng gấp đôi.

Chỉ đơn giản là, thứ mà An Nguyệt không có được, An Mạt cũng đừng hòng có.

Sóng biển đột nhiên vỗ ào lên một tiếng rất lớn, ào ạt mà đẩy từng cuộn sóng dày vào bãi cát, bắn lên tung tóe khắp cơ thể An Nguyệt.

Một làn nước lạnh ập lên mặt An Nguyệt, khiến cô ta thoát khỏi suy nghĩ của chính mình vào mấy năm về trước.

- "Haha, An Mạt à An Mạt! Chị bây giờ thua tôi rồi, thua hết tất cả mọi thứ! "

An Nguyệt cười như điên dại, ánh mắt vô định nhìn thẳng về một hướng, cơ hồ không rõ cô ta đang suy nghĩ điều gì, chỉ thấy lặng lẽ nở nụ cười rất tươi.

- "Cô vì đồ ký Mạt Mạt nên mới tự chuốc lấy hậu quả như bây giờ! Thật ngu ngốc! "

- "Đồ ký? Nực cười, tôi lại đi đồ ký với một con mui? "

Huyết Ưu Trác là đang cố nhìn An Nguyệt đến mức tự cảm thấy bản thân quá "hiền lành" rồi.

Anh nhìn không đụng chạm đến người cô ta ít nhất có thể. Một phần là vì không muốn tổn hại đến mắt An Nguyệt. Một phần nữa nhìn cô ta đang còn là em gái của cô.

Nhưng không ngờ, cô ta lại tự chọc giận anh, không biết sợ sệt là gì mà giống như con thiêu thân lao mình vào lửa.

Tự mình đi tìm chỗ chết.

Anh thở hắt ra một hơi, chủ động cúi người xuống tháo dây trói trên tay An Nguyệt. Cô ta cứ ngỡ là bản thân sắp được thả ra, có chút vui vẻ liến cao giọng:

- "Ngay từ đầu có phải là anh nên thả tôi ra rồi không? "

Huyết Ưu Trác im lặng không nói, đôi môi yêu nghiệt bất giác cong lên, khí sắc liền xẹt qua tia nguy hiểm hiểm thấy.

Vài giây sau, An Nguyệt cảm nhận được tay nơi lồng ra, lập tức vùng vẫy mà định đứng lên.

Nhưng thấy hành động tiếp theo của anh, cô ta lập tức nường mảy.

Huyết Ưu Trác tháo dây trói trên tay cô ta xong liền đưa dây thừng vòng qua eo An Nguyệt dùng sức siết một vòng ở đó. Sau đó, đưa dây thừng quấn một vòng quanh cẳng cổ trắng nõn, loáng cái, dây thừng đã được thắt nút.

Chỉ cần kéo nút một cái, An Nguyệt sẽ chết vì ngạt thở.

- "Shipper, phiền cậu lên phòng lấy một con dao phay xuống đây!"

- "Được! "

Ngay lúc Shipper định chạy đi, anh còn nói với thêm một câu:

- "Tiện tay mang theo máy quay xuống đây! "

Shipper gật đầu một cái, sải từng bước dài quay người bỏ đi.

- "Tên khốn, anh...định làm gì tôi? "

An Nguyệt mặt mày nhăn nhó nhìn anh chăm chú, kiểm chế cảm xúc bằng cách cắn chặt răng lại.

Chỉ thấy anh thờ dài, đôi lông mi dày từ từ nâng lên. Âm thanh trầm thấp phát ra trong cổ họng có chút lạnh lẽo đến lạ thường:

- "Chơi với cô một trò, nếu tôi thấy hài lòng, thì...tôi sẽ thả cô đi! "

- "Anh...dám đụng vào tôi thử xem! "

- "Cô đe dọa tôi là một sai lầm! Chỉ đơn giản là một chó trôi, không cần căng thẳng! "

Huyết Ưu Trác đột nhiên đứng lên, vươn tay kéo dây thừng đang trói trên cổ An Nguyệt từ từ rút vào một khoảng, nút thắt đã gần kề da thịt An Nguyệt.

- "Tôi đi một bước, cô phải lết một bước, nếu lết không được thì cô sẽ chết! "

Ngữ điệu của anh mặc dù bình thản, nhưng ẩn sâu trong đó là sự chết chóc vô cùng đáng sợ.

- "Cầm thú, anh nghĩ tôi nghe theo anh sao? "

An Nguyệt trừng mắt về phía anh, lời nói phát ra mạnh mẽ là thế nhưng nội tâm cô ta đang run lên từng hồi, trống ngực đập mạnh đến nỗi hơi thở cũng bị ảnh hưởng mà tắc nghẽn, đứt đoạn từng nhịp.

- "Cô không nghe thì cô chết, chẳng liên quan gì đến tôi! "

Nói dứt câu, anh liền kéo mạnh dây thừng một cái, da thịt quanh vùng cổ bắt giác nhăn lại, cuống họng bị siết đến hơi thở cũng không thông, mặt mũi cô ta thoáng chốc đỏ bừng liền há miệng ho khan vài tiếng.

- "Còn không chịu lết? "

Huyết Ưu Trác tặc lưỡi nhìn An Nguyệt, cảm thấy hình ảnh trước mắt thật thú vị.

Thú vị đến mức muốn để Âu Dương Đằng thấy được người mà hắn yêu thương bây giờ rất giống một con vật bị người ta dắt mũi lôi đi.

- "Tay tôi ngứa rồi lắm rồi, cô còn không lết, tôi thật sự không biết được bản thân sẽ làm điều gì mà tổn hại đến cơ thể mỹ miều của cô! "

Anh nhún nhún vai, tay kéo dây thừng lập tức nói lòng, nhìn nhìn chờ người phụ nữ trước mắt lết từng tí một.

An Nguyệt nằm bò xuống bãi cát mà khó khăn nhấc bản thân lên từng chút, chân bị bắn hình như đã bị hoại tử mà không thể cử động nên chỉ có thể dồn hết sức lực về chân còn lại.

Cô ta gục đầu xuống nên biểu cảm trên khuôn mặt không thể nhìn thấy, thần sắc biến chuyển từ xanh sang tím hiện rõ sự tức giận lên đến đỉnh điểm.

Ánh mắt cô ta đục ngầu, môi cũng cắn chặt đến rướm máu.

" Âu Dương Đằng, rốt cuộc là anh đang ở đâu còn không mau đến cứu tôi! "

- " Cô có thể lết nhanh chút không? Trời rất nóng! "

Dưới bầu trời xanh mon mon, tia nắng vàng rực hắt lên khắp muôn nơi. Mặt biển dao động tiếng sóng gợn lên từng cuộn nhỏ óng ả dưới ánh mặt trời trông đẹp mắt vô cùng.

Nổi bật hơn nữa chính là hai bóng người nhỏ bé trên bãi cát.

Một người thì kéo.

Còn một người thì lết.

Trông An Nguyệt hết mực thê thảm.

Rất lâu sau đó, An Nguyệt đã lết được vào đến nhà kho. Còn Huyết Ưu Trác vui vẻ mà ngồi xuống bên cạnh cô ta, nhà nhả nở nụ cười:

- " Nhìn đôi mắt kia còn có sức để lết? "

- " Hừ...ngậm miệng chó lại đi, nghe rất bẩn tai! "

- " Mỗi lời nói của cô vẫn độc địa như vậy, không làm hại cô quá thật đáng tiếc! "

Shipper vốn đứng trong nhà kho từ lâu, thấy anh vừa vào liền nhanh chân chạy lại, vừa vận nghe được màn đối đáp của hai người.

Shipper còn hết sức bất ngờ khi nghe cô ta nói anh phải ngậm miệng chó lại?

Là chính An Nguyệt tự tìm đường chết, không trách ai được.

- " Shipper! Đưa dao phay đây! "

Anh xoay tay trước mặt Shipper, rất nhanh Shipper đã đặt lên tay anh con dao phay sắc bén.

Không cần anh ra lệnh, Shipper chủ động bấm máy quay, chiếu thẳng lên người An Nguyệt.

- " Cô nói thử xem, nếu tôi rạch một đường trên mặt cô thì Âu Dương Đằng còn yêu cô không? "

- " Tôi không đắc tội anh sao anh lại hại tôi? "

An Nguyệt lập tức hét lên, sợ hãi mà lùi người lại phía sau định tránh xa anh ra một khoảng, nhưng Huyết Ưu Trác lại hành động rất nhanh, kịp thời bắt lấy cổ cô ta bóp lại rất chặt:

- " Nhớ những gì mà cô làm với An Mạt không? "

- " Tôi không... làm gì chị ta hết, là chị ta...tự làm tự chịu! "

Mặc dù bị anh bóp lấy cổ đến mức khó thở, nhưng cô ta vẫn ngang bướng mà đáp trả lại những gì anh nói.

Huyết Ưu Trác chậm rãi đưa con dao phay lạnh lẽo kề lên da mặt An Nguyệt, cô ta lập tức trợn trừng mắt, thần thể liền ngo ngoáy rất mạnh.

- " Đừng quấy! Ngồi im một chút! "

Anh nói rất nhỏ, đôi mắt màu hổ phách khẽ nheo lại, chăm chú nhìn vào mặt An Nguyệt, bàn tay cầm dao thủ động đây, cô ta lập tức cứng ngắc, run rẩy mà lên tiếng:

- " Anh...đừng...mau bỏ ra! "

- " Dao kề lên đến mặt rồi sao lại bỏ? Nhớ An Mạt bị cô đẩy ngã không? Tôi phải để cô cảm nhận được, An Mạt bị cô đẩy đau đến cỡ nào! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Huyết Ưu Trác từ từ hạ mũi dao xuống, mũi dao sắc nhọn đâm sâu vào da mặt An Nguyệt, anh chậm rãi kéo dao đi một đường trên má phải An Nguyệt.

- " Á! "

Cô ta đau đớn mà hét lên, dùng sức vùng vẫy để thoát khỏi. Nhưng không ngờ, mũi dao trên mặt lại vì sự vùng vẫy đó mà rạch tiếp một đường.

- " Rất đau có phải không? "

Anh hạ dao xuống, sau đó lại đưa lên ngắm nghía. Mũi dao nhuộm lên một màu máu đỏ tươi, trên mặt cô ta không nhanh không chậm máu đã chảy xuống.

An Nguyệt sắc mặt tái mét nhìn Huyết Ưu Trắc, giọt nước mắt nóng hổi cứ thế lăn dài trên gò má gây guộc, cô ta nghiêng răng, chửi thẳng vào mặt anh:

- " Khốn kiếp, sao anh dám làm thế với tôi! "

Anh lập tức đưa dao lên mặt An Nguyệt rạch tiếp một đường, bình thản mà đáp lại:

- " Cô nói một câu, tôi rạch mặt cô một đường! "

An Nguyệt tức giận mà mím chặt môi lại. gương mặt của cô ta bây giờ loang lổ máu tươi, chính thức bị anh hủy đi dung nhan.

Cô ta nén đau mà run lên bần bật, mồ hôi dọc theo trán giọt xuống một bên má, tay bắt giắc nắm chặt lại mà uất hận nhìn anh.

Bất giác, An Nguyệt liếc nhử mảy, nín thở vài giây sau đó cơ mặt cau có lại, bụng cô ta đang dội lên cơn đau âm ỉ.

- " Nói tiếp đi! "

Anh nhướn mày nhìn An Nguyệt, thấy cô ta không nói thêm câu nào nữa liền thở dài một hơi mà đứng lên, chuẩn bị quay người bỏ đi thì bất giác An Nguyệt rên rĩ mà phục người xuống nền gạch.

Cô ta đau điếng đến mức trán nổi đầy gân xanh, hơi gấp người lại mà đưa ánh mắt đục ngầu nhìn xuống thân dưới.

Một dòng máu đỏ thấm tràn ra nền gạch, nhóm nhóp hoà lẫn với nước biển trên người An Nguyệt. Đôi đồng tử lập tức giãn ra, cô ta thở không ra hơi nhưng vẫn điên cuồng gào lên:

- " Không được!...Con tôi, không được! Mau cứu...mau cứu con tôi! Đồ khốn, đồ giết người! "

Vài giây sau đó, cô ta vì kiệt sức mà ngất lịm đi.

Huyết Ưu Trắc lặng lẽ liếc An Nguyệt, thấy cô ta chảy máu dưới thân dưới liền nghiêng đầu nói với Shipper đang đứng kế bên:

- " Gọi bác sĩ tới xem thử cho cô ta! "

Shipper khẽ gật đầu, sau đó thu máy quay phim về, lại nhìn anh mà hỏi:

- " Gửi cái này đến cho Âu Dương Đằng hay không? "

- " Phải gửi! Bây giờ tôi đến công ty hân, cậu mau gửi đoạn phim đến đó, tôi cần thương lượng với hân một chuyện! "

- ----

Công ty Lam Đằng đang chìm trong một màu âm đạm, hai ngày qua công ty hân bị cảnh sát đến " thăm " rất nhiều.

Hầu hết là đến ngồi uống trà trò chuyện với Âu Dương Đằng.

Có lúc hân lại bị đưa đến đồn cảnh sát lấy lời khai, sau đó lại được thả về nhà.

Ngay đến thời gian để chăm sóc bản thân cũng không có. gương mặt hân tiêu tụy, áo quần thì xộc xệch, ngay đến cảm cũng lún phún râu chưa cạo sạch.

Hầu hết tất cả thời gian của hân, đều lao đầu vào tìm kiếm An Nguyệt.

Tin nhắn lúc trước cũng không thấy gửi đến nữa, hân có gọi cho số điện thoại đó nhưng đối phương không nghe máy. Hân gọi người tra địa chỉ ID của người gửi tin nhắn đến, nhưng đó là số giả dùng qua một lần nên không thể tra ra được một ai.

Khoảng thời gian trôi qua rất nhanh, đến buổi chiều tối, Âu Dương Đằng ở công ty lại nhận được một cuộc gọi lạ từ số điện thoại bàn.

[" Xin chào! "]

Hân nhận ra giọng nói này, người đã gửi tin nhắn đến kèm theo hình ảnh của An Nguyệt.

Hân gấp gáp mà nắm chặt điện thoại, đè nén cảm xúc xuống mà nặng nề hỏi đối phương.

[" An Nguyệt đang ở đâu? "]

[" Mau đến cứu cô ta đi, cô ta...sảy thai rồi, con anh chết rồi "]

Đối phương đột nhiên bật cười, sau câu nói đó, biểu cảm trên khuôn mặt hân tất thấy bị đông cứng. Hân nuốt khẹn một cái mà lắp bắp hỏi lại

[" Mày...nói cái gì? "]

[" Âu tổng thân mến! Con ngài chết rồi, đứa bé hôm nay đã chết! "]

Con hân chết rồi?

Âu Dương Đằng chết lặng mà tưởng tượng đến cảnh An Nguyệt sẽ đau khổ thế nào khi biết đứa bé chết đi?

An Nguyệt đáng thương của hân...

Âu Dương Đằng mím môi ngăn chặn giọt lệ rơi xuống, mắt hân hân lên những tia máu vô cùng đáng sợ. Âm thanh khàn đặc phát ra trong cổ họng, hiện rõ sự đe dọa dành cho đối phương:

[" Mày mau thả An Nguyệt ra, nếu An Nguyệt có mệnh hệ gì, Âu Dương Đằng sẽ tự tay tìm mày mà giết chết! "]

[" Ô, vậy mau giết đi! Tôi có món quà tặng anh, không biết đã nhận được hay chưa? "]

Âu Dương Đằng định lên tiếng thì đối phương đã cắt ngang lời hắn:

[" Âu tổng thân mến, khi ngài nhận được món quà rồi, ngài đừng bất ngờ, cũng không cần cảm ơn. Tôi chỉ muốn nói một câu, chúc ngài xem vui vẻ! "]

" Tut " một tiếng thật dài.

Điện thoại bị đối phương ngắt đi.

Âu Dương Đằng nhìn vào ống nghe thật lâu, sau đó tức giận mà hất văng hết đồ trên bàn làm việc xuống sàn nhà.

- " Thật xin lỗi, cửa không khoá nên đã mạo phạm đi vào! "

Có tiếng nói vọng vào từ phía cửa chính, Âu Dương Đằng lập tức quay phắt lại nhìn.

Thấy Huyết Ưu Trác đã đứng ngay ở đó.

- " Ngài Ivan! "

Âu Dương Đằng xoay người sang chỗ khác lau vội nước trên mặt, kéo thẳng lại vạt áo sau đó bước đến gần anh.

Ngay lúc Âu Dương Đằng tiến đến, anh lập tức nhường mày vì ấn tượng. Âu Dương Đằng mà anh biết cao cao tại thượng vì một An Nguyệt mà bây giờ thân thể tàn tạ đến khó tin.

Nhưng trong lòng lại có cảm giác dễ chịu vô cùng!

- " Âu tổng, anh sao vậy? "

Huyết Ưu Trác " ân cần " mà hỏi han hắn, còn cố ý mà đưa tay lên vỗ vai hắn một cái.

Âu Dương Đằng sịt mũi, cười gượng gạo mà đáp lại:

- " Không có gì, chỉ cảm thấy mệt trong người! "

Huyết Ưu Trác gạt gù vài cái mà tin hắn, còn bồi thêm vào câu đánh vào điểm yếu của hắn:

- " Đạo này không thấy cô gái An Nguyệt của anh nhỉ? "

- " À..cô ấy...

- " Âu tổng, có bưu phẩm gửi đến! "

Cô thư kí của hắn đột nhiên đẩy cửa đi vào, trên tay cầm theo hộp bưu phẩm nhỏ màu vàng nhạt.

- " Cái gì vậy? "

Âu Dương Đằng tiến lại nhận lấy hộp bưu phẩm trên tay cô thư kí, đột nhiên nhớ đến người gọi điện đến nói có quà tặng hắn thì Âu Dương Đằng tức tốc mở ra.

Hắn xé toạc gói bưu phẩm, bên trong liền xuất hiện một đĩa CD. Âu Dương Đằng nhanh chóng bỏ vào đầu đĩa, gấp gấp lấy điều khiển TV mở ra xem.

Lúc đầu là hình ảnh rờ những đốm sáng đen trắng, sau đó, dần dần hiện lên hình ảnh An Nguyệt.

Âm thanh bị cắt đi, chỉ nhìn thấy cô ta đau đớn mà bị trói ngồi bệt trên nền gạch lạnh lẽo.

Hắn chỉ thấy một bàn tay dài, cầm con dao phay chậm chậm mà rạch một đường trên mặt cô ta.

An Nguyệt đau đớn hét lên, nói gì đó với người đối diện, sau đó lại bị rạch thêm lần nữa.

Sau đó, An Nguyệt của hắn ôm lấy bụng, sắc mặt tái nhợt nhìn máu từ thân dưới chảy xuống.

Sau đó, ngất lịm đi, không một ai đến cứu, bỏ mặc cô ta nằm sõng soài ở đó.

Lòng ngực hắn co lại, mắt rung rung nhìn An Nguyệt qua màn hình TV.

Huyết Ưu Trác đứng bên cạnh, chủ động lên tiếng phá vỡ sự im lặng:

- " An Nguyệt, cô ấy bị sao vậy? "

- " Ivan, ngài có thể giúp tôi một chuyện không? "

Âu Dương Đằng không nhìn anh, vẫn chăm chú vào An Nguyệt đang quằn quại vì đau đớn.

- " Tôi giúp anh được chuyện gì?"

- " Giúp tôi tìm An Nguyệt, bao nhiêu tiền tôi cũng trả cho anh! "

Bao nhiêu tiền hắn cũng trả?

Huyết Ưu Trác khẽ bật cười, từ khi nào anh lại trở nên " rẻ tiền " như vậy?

- " Anh muốn trả tôi bao nhiêu? "

- " Anh muốn bao nhiêu tôi cũng trả, chỉ cần anh tìm được An Nguyệt! "

Anh vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, gian xảo mà gât đầu:

- " Được! Nói lời phải giữ lời, tôi không cần tiền, tôi muốn...công ty này của anh! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Sắc trời nhàn nhạt một màu xanh dương, kéo lê hàng ngàn tia nắng vàng óng chiếu rọi qua tầng mây xốp mịn đáp xuống khắp muôn nơi.

Gió se lạnh thổi vi vu trong không trung, cuốn những tán lá khô vương vẩn trên cành cây lão đảo rơi xuống mặt đường, vang lên tiếng xào xạc êm tai.

Biệt thự nằm im lìm bên ven biển, âm thanh vang vọng vang lên tiếng hét chói tai của một người phụ nữ.

An Nguyệt được đưa đến một căn phòng khác, nằm trên giường đơn bị trói chặt quanh người. Tay ghim kim chuyên dịch vì sự động đậy mạnh mẽ ấy mà lệch ra khỏi cổ tay, cô ta điên cuồng gào thét mà ra sức quấy người.

Đặc biệt trên khuôn mặt gầy gò ấy là tấm vải màu trắng bịt kín mắt, điểm xuyên lên gò má là vết cắt sâu hoắm đến rợn người.

- " Khốn nạn, mau thả tôi ra! Đờ giết người, mau thả ra! "

An Nguyệt vùng vẫy đến mức ga trái giường nhún nhó, vùng da thịt bị dây trói siết chặt hẳn đỏ xuất hiện từng vệt dài, miệng vẫn không ngừng la hét ầm ĩ khiến Huyết Ưu Trắc đứng bên cạnh cau mày lại rất chặt.

- " Tên khốn Ivan, mau thả ra! "

- " Đang vui vẻ như vậy mắc gì thả cô? "

Anh ngoáy ngoáy lỗ tai, có chút khó chịu mà chắc lưỡi, âm thanh trầm thấp vang lên trong cổ họng, xen lẫn tiếng cười khe khẽ mà nói với An Nguyệt:

- " Bịt mắt cô lại có phải cảm thấy rất khó chịu không? Bây giờ cô chắc hẳn hiểu thấu được hai từ " con mù " mà cô gọi Mạt Mạt là như thế nào rồi phải không? "

- " Cảm niệm! Tôi không giống chị ta, chị ta mù, tôi không mù! "

An Nguyệt ngang bướng mà cãi lại, mắt bị che bởi tấm vải dày nên không nhìn thấy rõ được biểu cảm của anh ngay lúc này.

Cười như không cười, mặt vụt qua tia u ám mà chăm chú nhìn An Nguyệt.

- " Cô mất đi đứa bé không có cảm giác gì sao? "

- " Cảm giác gì? Anh muốn tôi có cảm giác gì? Đứa bé chết rồi thì tôi phải gào lên khóc thương cho nó sao? Nó chết rồi thì tôi được nhẹ nhàng, mau thả ra! "

An Nguyệt nói xong câu, mi tâm Huyết Ưu Trắc bắt giác khẽ động, một người mẹ sau khi mất con mà nói ra được những lời như vậy hay sao?

Anh đoán không sai, An Nguyệt quả nhiên là kiểu người rối loạn đa nhân cách.

- " Nếu bây giờ tôi móc mắt cô thì coi như bớt đi được một bộ phận trên cơ thể, mắt mất rồi người cô chắc chắn còn " nhẹ nhàng " hơn khi mất đứa bé! "

- " Anh dám móc mắt tôi thử xem? "

An Nguyệt tức giận mà gằn từng tiếng, mỗi lời nói phát ra đều mang theo vài phần thách thức, bên ngoài thì như thế, nhưng bên trong cô ta lại run lên từng hồi, lo sợ đến mức hơi thở dồn dập đứt quãng.

Lúc đầu khi được đưa đến đây, An Nguyệt nhớ rõ cô ta tỉnh lại như thế nào!

Cô ta từ trong tiềm thức cơ hồ mà nghe thấy tiếng ai đó nói chuyện, đầu có chút choáng váng mà tỉnh lại thì cảm nhận được cơ thể đau đớn, bất giác nhớ đến đứa bé trong bụng cô ta đã mất, nhưng cô ta không để ý đến nó, chỉ cảm thấy da thịt bị siết chặt đến co cứng, tâm trí mơ mơ màng màng mà nhắc mi mắt lên, lập tức phát hiện mắt mờ không được, cảm giác như có cái gì đó thắt chặt đến đau điếng.

Trí nhớ vụn vỡ góp nhặt lại từng chút một, hình ảnh cô ta bị Huyết Ưu Trắc rạch mặt hiện lên hết sức rõ ràng, muốn đưa tay lên chạm vào da mặt lại cảm thấy đưa lên không nổi.

Cựa quậy người thì mới biết chính mình lại bị trói.

Cô ta phẫn nộ mà gào thét, uất hận Huyết Ưu Trắc vì nguyên do gì mà lại hại cô ta?

Không thù không oán, An Nguyệt không đắc tội gì với Huyết Ưu Trắc.

Cô ta sợ nhớ đến, mỗi một lời nói của Huyết Ưu Trắc đều nhắm vào mọi chuyện mà cô ta hại An Mạt.

Tất cả, lại tại An Mạt.

Huyết Ưu Trắc hại cô ta là vì An Mạt.

Do An Mạt mà cô ta ra nông nổi như vậy.

Tại chị, An Mạt!

- " Lại thách thức? Có nghĩ tôi không dám? "

Âm thanh trầm thấp của anh vang lên khiến cô ta thoát khỏi suy nghĩ của chính mình. An Nguyệt đột nhiên im lặng, chỉ ngậm miệng lại mà nghiền răng thật chặt.

Vài giây sau đó, cô ta bất ngờ cười phá lên, đá đầu mà hỏi anh:

- " Anh yêu con mù An Mạt hả? "

- " Yêu! "

Một chữ " yêu " chắc nịch phát ra trong cuống họng, anh khoanh tay trước ngực, âm lãnh nhìn An Nguyệt đang bật cười.

Nụ cười ấy hiện rõ sự chế giễu dành cho anh!

- " Yêu? Haha yêu? "

Vì cái gì An Mạt lại được người khác yêu thương? Cô ta khốn khổ ở một nơi được coi là địa ngục, còn An Mạt lại không biết rõ ở nơi nào, nhưng có lẽ sẽ tốt hơn cô ta bây giờ.

Mọi chuyện xui xẻo vì có gì lại đổ ập hết lên người cô ta?

An Mạt được Huyết Ưu Trắc yêu thương, bảo vệ An Mạt từng chút một, còn cô ta? Âu Dương Đằng rốt cục đang ở đâu?

- " Chị ta mù mà anh vẫn còn yêu? Haha anh là thương hại chị ta, là thương hại, không phải yêu! "

An Nguyệt thoáng chốc hét lên, ngữ điệu khàn đặc nghe đến rợn người, miếng vải che trên mặt bắt góc ẩm ướt, thấm dần lên cả một vùng.

- " Cô biết tại sao tôi che mắt cô lại không? "

Mỗi lời nói độc địa của cô ta anh đều bỏ đi không muốn trả lời, chỉ kìm nén mà thờ hất ra, thâm trầm mà hỏi ngược lại An Nguyệt.

- " Tại sao? "

An Nguyệt cũng muốn biết, vì lý do gì Huyết Ưu Trắc lại bịt mắt cô ta lại.

Câu hỏi mà An Nguyệt vừa nói ra, chỉ nghe thấy anh bình thản đáp lại:

- " Tôi cho cô tập dần trước khi cô hoàn toàn bị mù! "

- -----

Rèm cửa xanh rêu gối lay mà khẽ động, vương vấn đáp lên người An Mạt đang ngồi bên cửa sổ tận hưởng những ánh nắng ấm áp.

Sau khoảng thời gian " ăn vơi nằm ", khí sắc bây giờ của cô liền có chuyển biến tốt, thân thể hình như mập lên một chút, chỉ có duy nhất vết thương lòng là chưa hoàn toàn phục hồi.

Chuyện của tối hôm đó, như bóng ma luẩn quẩn quanh tâm trí cô.

Đến bây giờ, nghĩ lại vẫn còn khó chịu, vẫn còn chưa xót.

Vẫn còn rất đau lòng.

Nói miệng là chia tay, nhưng đâu dễ dàng mà buông bỏ được! Yêu hấn suốt 3 năm, 1 năm đính hôn, thực sự không dễ dàng.

- " An Mạt! "

Ôn Thâm từ phía sau bước tới, trên tay còn bê thêm một khay đồ ăn " nực rờ sắc màu ".

- " Di Thâm! "

Cô hơi nghiêng người lại, đưa tay mò nắn thì Ôn Thâm đón lấy tay cô, chạm rai mà diu cô ngồi xuống giường.

- " Mau ăn đi, đồ ăn do cậu Ivan sai người đem tới! "

- " Ivan? Ai vậy? "

An Mạt cau mày, nghĩ cái tên này nghe cũng lạ quá đi. Cô chưa nghe thấy bao giờ.

- " Là người mà con nợ tiền đấy! "

Ôn Thâm khẽ bật tiếng cười, có chút trêu đùa mà huých vào cánh tay cô:

- " Già vò cái gì? Chẳng lẽ nợ tiền người ta mà đến cái tên cũng không biết? "

An Mạt mơ hồ nghĩ đến anh.

Mỗi lần anh gặp cô, không trừu chọc thì cũng là nói chuyện với người khác. Nhiều lần cô cũng muốn hỏi tên anh nhưng nghĩ lại An Mạt cô chỉ là nợ tiền anh thì tên của anh biết hay không biết cũng chẳng quan trọng.

Vốn dĩ cô với anh không có quan hệ thân thiết!

Nhưng bây giờ thì biết tên rồi, hoá ra là Ivan!

- " Di Thầm, con thực sự không biết tên anh ấy, con...

- " Biện minh cái gì! Di biết đi biết, thanh niên bây giờ, ngại ngần cái gì hả? Yêu nhau cho lắm vào đến cái tên cũng không nhớ! "

Ôn Thầm lên tiếng cắt ngang lời cô, bà biết An Mạt không biết tên Huyết Ưu Trác là sự thật, nhưng hiểm có dịp đùa giỡn với cô, mắc gì lại không làm?

Sau câu nói đó, chỉ thấy An Mạt gượng gạo mà nhếch khoé môi, da mặt bất giác xuất hiện một mảng phiểm hồng, cô thật sự bị Ôn Thầm chọc đến nóng mặt rồi!

- " Di Thầm, con tò mò một chuyện, tại sao con lại ở đây? "

Cô đưa tay lên quạt quạt mặt, sau đó bỏ tay xuống đặt ngay ngắn trên đùi, lập tức đổi chủ đề tránh khỏi sự trêu đùa của Ôn Thầm, cô thật không hiểu, bản thân lảng tránh vì điều gì.

Chi đơn giản là cô không muốn nhắc đến anh, không muốn nhắc đến...

- " Cậu Ivan đưa con về đây! "

Ôn Thầm ghé sát tai cô thì thầm, vẫn một mực không chịu buông tha cho An Mạt.

- " Người ta đem con về đây! Đây, có phải hai đứa đã quyết định ở chung không? "

An Mạt gật gật cơ mặt vài cái, bắt đắ dĩ mà thờ hất ra, tay đang đặt trên đùi liền lần mò tìm tay Ôn Thầm, khi chạm được vào tay bà rồi, cô liền thấp giọng nhà ra từng chữ:

- " Di Thầm, di giúp con...trở về nhà đi, con muốn về nhà con sống ở đó! "

- " Nhà em đây em không ở, định về ở chỗ nào? "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Cánh cửa gỗ nặng nề mà kéo ra một cái, bóng hình Huyết Ưu Trác từ bên ngoài đi vào.

- " Cậu Ivan! "

Ôn Thầm hơi khom người xuống, cúi đầu lên thì thấy anh khẽ gật đầu. Sau đó liền dùng ánh mắt sắc sảo liếc hai người, rồi từ từ lùi về phía sau quay lưng mà bỏ đi.

Bà đây là " tôn trọng " không gian riêng tư của cô với anh.

Ôn Thầm bà không muốn làm bóng đèn, nên chủ động mà bỏ đi trước.

Nhưng Huyết Ưu Trác không để ý, anh chỉ chăm chú vào An Mạt, vốn là định đến xem cô thế nào, ai ngờ lại nghe được cuộc trò chuyện của cô với Ôn Thầm.

Rốt cuộc nhà anh không có chỗ nào không thoải mái mà khiến cô có ý định bỏ đi?

Nhà cao cửa rộng, đầy đủ tiện nghi, lại còn là biệt thự lớn hướng ra mặt biển, ngày ngày đều đón được luồng gió mát lạnh của biển khơi.

An Mạt còn không hài lòng ở chỗ nào?

- " Mạt Mạt, em...có ý định bỏ đi à? "

Huyết Ưu Trác dè dặt hỏi cô, thâm tâm đã cảm thấy không thoải mái, cực kì khó chịu.

- " Tôi muốn về nhà! "

An Mạt đang ngồi trên giường đột nhiên nắm lấy tấm ga trải giường rất chặt, vài giây sau liền thở dài một hơi, chậm rãi lên tiếng:

- " Rất cảm ơn anh đã chăm sóc tôi trong mấy ngày vừa qua, còn cảm ơn anh đã cho tôi...vay mượn tiền, khi nào tôi có tiền, tôi sẽ trả lại cho anh! "

An Mạt cô vay tiền Huyết Ưu Trác, thì cô sẽ tự động trả lại cho anh, một đồng cũng không thiếu.

Chỉ cảm giác có chút ngượng ngùng, có chút rối loạn.

Nhưng, cô với anh, vẫn là không quan hệ, ở nhà người khác lâu như vậy, còn được quan tâm chăm sóc, nên ngượng ngùng là điều hiển nhiên.

Cô chính là suy nghĩ như thế, liền nuốt khan một cái mà nói tiếp:

- " Tôi...muốn trở về nhà, Ivan...cảm ơn! "

Sau câu nói đó, xung quanh đột nhiên im lặng đến lạ thường.

Anh không trả lời, cũng không biết đang ở trong phòng hay đã đi?

Cô bất giác cau mày, đầu hơi nghiêng về phía cửa ra vào, tìm một chút động tĩnh để có thể nói tiếp, nhưng có lẽ, anh không nghe lời cô nói.

Huyết Ưu Trắc bỏ đi rồi?

- "Anh...có ở đó hay không?"

- "Có!"

Anh bất ngờ lên tiếng, chỉ đáp lại cô một từ ngắn ngủn. Âm thanh trầm thấp, không nghe ra được bất kỳ điều gì, bất cứ cảm xúc gì.

An Mạt mím môi, lồng ngực hơi loạn vì sự pha trộn giữa cảm giác bối rối và xấu hổ, cô biết nói gì tiếp theo đây?

Cô định lên tiếng, nhưng Huyết Ưu Trắc đã cướp mất lời cô, giọng nói phát ra mang theo vài phần trêu đùa, còn nghe loáng thoáng được tiếng anh cười:

- "Em nghĩ rồi đi dễ dàng như thế? Tiền còn chưa trả, cho dù có trả thì em trả tiền gốc hay tiền lãi trước? Anh nói cho em biết, tiền lãi 1 năm không ít, còn hai chậu hoa Linh lan, em trả nổi không?"

Mọi ý định nói ra đều nghẹn lại trong cổ họng, An Mạt chết lặng, đầu óc nổ oang oang khi nghe anh nói, Huyết Ưu Trắc đây là bức ép cô?

- "Tôi sẽ trả, chắc chắn trả!"

- "Khi nào em trả?"

Anh vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, đáy mắt xẹt qua tia thú vị. Huyết Ưu Trắc nhìn chòng chọc vào cô, bất kỳ phản ứng gì của An Mạt, anh đều nắm bắt tất thấy, chỉ thấy cô im lặng không nói.

Tích tắc thoáng qua, anh vẫn không nhận được câu trả lời của cô, chừng như cảm nhận được điểm khác thường của cô ở trước mắt, đôi đồng tử của anh lập tức co giãn.

Thấy ngón tay mảnh khảnh của An Mạt đang xoay xoay chiếc nhẫn ở ngón áp út.

Vì nhớ Âu Dương Đằng mà xoay? Hay là vì bối rối mà xoay nó?

Huyết Ưu Trắc nheo mắt nhìn chiếc nhẫn bạc ánh lên tia sáng dưới ánh mặt trời, tâm trạng không vui mặt mày liền cau có, anh hạ giọng, trầm thấp mà nhả ra từng chữ:

- "An Mạt, anh... không cho em đi, kể từ bây giờ, anh lấy thân phận là chủ nợ, bắt em phải ở bên cạnh anh! Làm..." nồ bực "suốt đời cho anh!"

- -----

Đèn neon lấp lánh xoay tròn mà phản tán nhiều màu sắc rực rỡ xuống những con người đang nhảy trên nền nhạc mạnh mẽ.

Âm điệu mê ly cùng những con người quyến rũ, nóng bỏng hoà lẫn vào nhau. Có kẻ điên cuồng mà cười đùa, có kẻ lại si mê chấp niệm mà uống Cocktail xanh đỏ nhiều màu.

Lấp ló sâu bên trong góc quán bar, Âu Dương Đằng ẩn mình trong bóng tối, chăm chú hướng tầm mắt ra bên ngoài, trong tay hắn cầm ly rượu vang sánh quện mà khẽ lắc, trên ghế da dài là đặt điện thoại đang chiếu hình ảnh của An Nguyệt bị ai đó rạch mặt hết sức đáng thương.

Còn đau khổ mà quằn quại trên nền đất ôm lấy bụng, cô ta chính thức mất đi đứa bé.

Hắn vẫn giữ nguyên hành động là sai đàn em tìm An Nguyệt, nhưng rất khó để tìm thấy được cô ta.

Bốc hơi một cách lặng lẽ như thế quả thật khiến hắn lo lắng.

Âu Dương Đằng mất ăn mất ngủ, suốt ngày tìm đến rượu giải khuây, ban ngày như robot vùi đầu vào công việc, ban đêm lại tìm đến rượu bầu bạn, mục đích chính vẫn là bớt đi nỗi nhớ dành cho An Nguyệt.

Hắn nhớ An Nguyệt.

Hắn lo lắng cho cô ta đến phát điên.

Hắn nhờ Huyết Ưu Trắc tìm An Nguyệt, nhưng điều kiện mà anh đặt ra làm hắn phải suy nghĩ lại.

An Nguyệt đối với hắn quan trọng, nhưng công ty cũng không kém. Lam Đằng một tay hắn gây dựng nên, bây giờ lại đi dâng cho người khác, không phải là ngu ngốc quá hay sao?

Hắn cũng tò mò, hà cớ gì anh lại muốn lấy công ty còn con của hắn? Chẳng phải Huyết Ưu Trắc cũng có công ty riêng?

Không lẽ Huyết Ưu Trắc lại tham lam đến như vậy?

Âu Dương Đằng vừa định kể miệng ly lên môi, bất giác, có một cô gái thân hình nóng bỏng bước đến gần hắn.

- "Sao anh lại ngồi một mình ở đây vậy?"

Cô gái kia ỏng ẹo mà ngồi xuống gần hắn, đưa tay đẩy chiếc điện thoại đã tắt qua một bên liền nhắc mông ngồi xuống. Bàn tay trắng nõn như rần nước luôn kích lên lớp áo sơ mi bên ngoài mà vòng qua cổ hắn, kéo Âu Dương Đằng về phía thân mình.

Cô ta không hề biết, Âu Dương Đằng ở trong bóng tối đang đánh mặt khó coi đến cỡ nào. Hắn ẩn mình trong màn đen, đôi mắt thâm sâu một màu đỏ ngầu nhìn cô gái kia đang tự do vuốt ve trên người hắn, bàn tay đang cầm ly rượu lập tức nắm lại rất chặt.

Cô gái kia vẫn đứng đưng mà dính lấy Âu Dương Đằng. Cả người nhích lại sát hắn mà đưa bộ ngực căng tròn cọ xát vào cánh tay hắn, vài giây sau liền đưa ngón tay thon dài vuốt vành

tai Âu Dương Đằng, nghiêng người khẽ phả vào tai hắn một hơi nóng:

- " Muốn không? Tinh một đêm? Trao đổi sông phẳng? "

- " Cút! "

Âu Dương Đằng đưa ánh mắt sắc lạnh liếc nhìn cô gái kia, chỉ thấy cô nàng bật tiếng cười đùa:

- " Em tên Điềm Nhược, còn anh?"

Vốn dĩ Điềm Nhược không hề sợ hãi trước Âu Dương Đằng, cô nàng chỉ len lén liếc hắn, sau đó rất nhanh liền thu hồi ánh mắt về, vẫn uyển chuyển mà ngón tay lướt trên người hắn, một mực không chịu dừng.

Âu Dương Đằng cảm thấy rượu lập tức giờ tay ném mạnh một cái.

Chỉ nghe thấy tiếng " xoảng " rất lớn, ly thủy tinh như vậy tức khắc vỡ tan tành.

Âu Dương Đằng xoay người hành động rất nhanh liền bóp lấy cổ Điềm Nhược. Cả người cô ta lập tức ngã về phía sau ghế da, hắn dùng sức đè xuống, siết lấy vòm cổ thon gọn của Điềm Nhược, gần giọng từng tiếng:

- " Cô điếc không nghe thấy tôi bảo cô cút à? Đi điếm? "

Hắn như tìm được chỗ phát tiết, đôi mắt đục ngầu nhìn chằm chằm Điềm Nhược.

Điềm Nhược thở dồn dập, há miệng hít lấy hít để không khí, trong bóng đêm gần xanh đã nổi đầy trên trán, mặt cũng vì bóp cổ mà hiện lên đỏ ửng. Nhưng cô ta vẫn rất bình tĩnh, một mực không để ý đến lời hắn nói, không để ý đến bàn tay đang siết lấy cổ mà một tay vòng qua cổ hắn lập tức kéo xuống.

Môi Điềm Nhược chạm vào môi hắn, khoang miệng len lõi mùi rượu vang nồng độ cao bất giác xộc thẳng vào cánh mũi.

" Tách " đầu đó trong khoảng không vang lên một tiếng động rất khẽ.

Chấm tròn màu đỏ chót nhấp nháy từng đợt đang hướng về chỗ hai người mà vang lên từng tiếng " Tách " một.

Âu Dương Đằng bị hôn bất ngờ liền đẩy Điềm Nhược ra, hắn tức giận nhìn trừng trừng Điềm Nhược, bất ngờ thẳng tay cho Điềm Nhược một bạt tai rất mạnh.

- " Đi điếm như cô quả thật mặt dày, bảo cút đi thì lại giống như đĩa xôi bám lấy không chịu buông! "

Cô ta bị Âu Dương Đằng tát vào mặt liền loảng choảng mà ngã xuống ghế, đôi môi đỏ rượu liền xuất hiện một vết máu. Thấy hắn biểu hiện như thế thì Điềm Nhược hài lòng mà nở nụ cười, nụ cười ấy nhìn vào có chút ma mị lại có chút gian trá.

Âu Dương Đằng chửi Điềm Nhược, nhưng cô ta một mực vẫn là không quan tâm, bởi lẽ, mọi sự chú ý của Điềm Nhược đều đổ dồn hết về phía người đàn ông sau lưng hắn.

Chỉ thấy người kia ẩn mình sau tấm rèm rần rì mà cười, bất giác liền giờ ngón cái về phía Điềm Nhược.

Cô ta lập tức gạt đầu, tính ý nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Quãng ngày oi bức đã sắp tắt hẳn, các cơn mưa bắt đầu thay chỗ cho những tia nắng ấm áp.

Cuối tháng 8 có những ngày mưa nặng hạt, tiếng sấm rền rì ẩn trong các đám mây đen, lang thang từ điểm này sang điểm khác của thành phố.

Mặt biển êm ả cuộn cuộn những đợt sóng, mưa rơi nặng hạt xuống hoà mình vào nước biển mặn chát, lúc lâu lại có những tia sét đánh xuống, vang lên một tiếng động lớn như muốn xé toạc cả bầu trời.

Kể từ hôm anh nói cô, bắt cô ở lại làm " nô bộc ", An Mạt chỉ nghĩ là anh trêu đùa, nhưng không ngờ, đó là sự thật.

Có lúc, Huyết Ưu Trác ở một chỗ nào đó trong căn phòng, ra giọng gọi cô bắt cô phải tự lăn mò đi đến.

Một tiếng gọi " Nô bộc! "

Nếu cô không lại, liền thông báo số tiền cô nợ về cho bố mẹ cô!

Mỗi tối, anh đều bắt lấy An Mạt ôm như ôm gối, có lúc lại đè chân lên người cô khiến cô khó chịu mà nhích người ra.

An Mạt thì mặt mày đều cau có, còn Huyết Ưu Trác như được nước lấn tới, cả cơ thể đều đổ ập lên người cô không thương tiếc, cảm rất tự nhiên mà đè trên cổ cô bình thản lên tiếng:

- " Nô bộc! Nhích nhích cái gì, em nên nhớ em là nô bộc, mọi thứ trên cơ thể em đều phải thuộc về chủ nhân! Dám phản kháng thì chủ nhân liền bắt nô bộc làm thịt! "

Dĩ nhiên, An Mạt tức muốn nổ đom đóm, lập tức phản kháng thì anh lại lấy thịt đè người, hoàn toàn nằm im trên người cô như miếng sushi, anh làm rong biển, còn cô làm nhân, Huyết Ưu Trác được dịp vui vẻ, tiếp tục đe dọa cô thêm vài câu:

- " Nô bộc! Chủ nhân không muốn làm thịt em bây giờ nên ngoan ngoãn mà nghe lời! Không nghe? Liền thịt! "

Sau đó cúi xuống cắn cổ cô một cái, da thịt trắng nõn bị anh cắn lập tức dần đỏ ửng, còn hiện rõ vết răng của anh trên cổ cô. An Mạt kìm nén bức tức đến mức xịt khói, mỗi lần anh hỏi cô điều gì, cô sẽ không trả lời, không mở miệng nói điều gì để dẫn dắt anh.

Mưa như trút nước rơi lộp độp lên mái nhà, gió biển hất những hạt mưa lên bề cửa sổ, rơi tuột xuống tấm kính mỏng mà đập xuống đất.

An Mạt đang ngồi nghe nhạc trong phòng, đầu kê vào mép giường liền giật gù mà ngủ quên ở đó, rất khê có tiếng đập cửa đi vào, Huyết Ưu Trắc sai chân tiến đến chỗ cô.

- "Nô bộc! "

Thay vì gọi Mạt Mạt như trước, anh liền đổi qua gọi cô là nô bộc.

Bởi vì anh thích gọi cô là nô bộc.

- "Nô bộc! "

Huyết Ưu Trắc thấy cô nhắm nghiền mắt, có chút lo lắng liền vươn tay sờ lên trán cô, sau đó lại cúi xuống sát mặt cô, đôi mắt màu hổ phách khê động, chớp chớp nhìn An Mạt từng tí một.

Thấy đôi môi mỏng của cô mấp máy nói điều gì đó, tấm vải che mắt còn ẩn hiện vài giọt nước.

Là nằm mơ thấy ai mà khóc như thế?

Có phải anh gọi cô nô bộc, bức ép cô khiến cô khó chịu, tổn thương?

Hay lại là vì ai đó, vì một người khiến cô chịu thương sâu sắc?

Huyết Ưu Trắc bắt giác đưa tay lên vuốt sống mũi cô, cái chạm rất nhẹ như sợ cô biết mà tỉnh lại, thuận tay lại lướt qua đôi môi đang dần mím lại, vương vấn mà đặt tại ở đó.

1 năm trước, cũng rất giống như vậy, anh cũng gặp cô, cũng lướt tay qua môi cô, một cái rất nhẹ, như có như không.

Nhưng tình huống lúc đó với bây giờ là hoàn toàn khác, lúc đó anh đề cô đi, chưa làm điều gì chạm vào thân thể cô.

Hôm nay, An Mạt ở trước mặt anh, còn an an bình bình mà nằm trên giường của Huyết Ưu Trắc.

Lúc đó không có cơ hội làm, vậy bây giờ có thể làm

Bởi vì cô là nô bộc, là một nô bộc suốt đời phải ở bên cạnh anh.

Huyết Ưu Trắc chậm chậm hạ môi xuống, còn cách vài milimet nữa thì anh bắt giác dừng lại.

Lỡ cô bất ngờ tỉnh dậy, biết được hành động này của anh thì làm thế nào?

Lỡ cô ghét anh luôn thì làm sao?

Đấu tranh tư tưởng một hồi, cuối cùng người đàn ông này vẫn là hạ môi xuống, chạm vào môi cô.

Cô ghét anh cũng được, chẳng phải là cô đang mang thân phận "nô bộc" của Huyết Ưu Trắc?

Nô bộc phải nghe theo chủ nhân, phải ngoan ngoãn nghe lời. Kháng cự, liền thật!

Khoảnh khắc cánh môi của anh chạm vào môi cô, Huyết Ưu Trắc khê nhường mảy, vài giây sau lại nở nụ cười, đề xuống một chút, cứ thế nhắm nhấp cánh môi An Mạt.

An Mạt cảm nhận được thứ gì đó "bám" trên miệng cô thật giống như con kiến bò ngang, có chút nhột lập tức đưa tay lên sờ miệng, không ngờ, lại sờ trúng mặt Huyết Ưu Trắc.

Dĩ nhiên giật mình mà tỉnh lại.

Huyết Ưu Trắc thừa dịp bắt lấy cánh tay cô đề xuống ga giường, cả người cúi về phía An Mạt, thân thể nặng nề cứ như vậy mà áp sát lấy cô, môi vẫn không chịu dừng lại mà mạnh mẽ gặm nhấm.

Cô bị anh hôn bất ngờ thì cả người lại căng cứng, tim đập điên loạn cơ hồ muốn lao ra khỏi lồng ngực, An Mạt cố gắng kháng cự thì bị Huyết Ưu Trắc ghim chặt, hai tay cô bị anh bó chặt bên người nên vốn dĩ không có cách nào để đẩy anh ra.

Bất quá, An Mạt liền gờ chân, trớ trêu lại đúng trúng móng anh nên lạng lẽ bỏ xuống.

Căn phòng chìm đắm trong sắc vàng, đèn ngủ đầu giường hắt ra thứ ánh sáng đẹp đến lạ mắt.

Mọi vật xung quanh đều im lặng, im lặng đến mức nghe thấy rõ tiếng mưa rơi lộp độp đập vào cửa kính.

Nghe thấy rõ tiếng sóng biển đánh vào mỏm đá phát ra tiếng động.

Nghe thấy được bản nhạc với âm điệu du dương phát ra từ tai nghe trên tai An Mạt.

- "Nô bộc! "

Huyết Ưu Trắc hơi nâng đầu lên, cổ họng phát ra âm thanh khàn khàn lập tức phá vỡ sự im lặng đó. Ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào môi An Mạt, vương vấn khê thờ hắt ra một cái, hơi thở ấm nóng phả vào chóp mũi An Mạt.

Nồng ý cười rất đậm, anh vui vì cô không chống cự, để mặc anh phiêu diêu tự tại mà hôn.

An Mạt mặt một mảng phỉếm hồng, nhịp tim bây giờ ổn định hơn trước nhưng thay vào đó là hơi thở rối loạn, cô cúi thấp đầu, nuốt khẹn một tiếng rồi chậm chạp cất giọng:

- " Anh...coi như, tôi trả hết nợ, tôi muốn...về nhà! "

- " Hôn cũng hôn rồi mà còn đòi về nhà? Nợ trả hết là thế nào? Đây không gọi là hôn, anh một mình chủ động, em không đáp trả lại thì gọi là hôn kiểu gì? "

Huyết Ưu Trắc vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, đưa tay lên gỡ bỏ tai nghe của cô xuống, tà mị mà nghiêng đầu qua ghé sát tai cô lên tiếng.

- " Này! Tôi nhìn anh lâu lắm rồi đấy! "

An Mạt có chút tức giận liền giầy đành đập như cá mắc cạn, cả người vùng vẫy mà thoát khỏi tay anh, Huyết Ưu Trắc lập tức nhòe người đứng thẳng lại, hải lòng mà giờ tay chạm vào môi mình rồi gât gù vài cái.

- " Nô bộc, còn ý kiến? Có phải là kết thúc sớm quá nên tiếc à? "

- " Tôi không phải nô bộc! Có phải...anh nghĩ tôi mù nên muốn làm gì thì làm có đúng không? "

Một lời An Mạt nói ra, anh lập tức chấn động, Huyết Ưu Trắc nheo mắt nhìn An Mạt. Hoá ra từ trước đến nay cô nghĩ anh như thế!

- " Mạt Mạt, em không nhận ra được tình cảm của anh? "

- " Tôi muốn về nhà! "

- " Chắc không? "

An Mạt lảng tránh câu hỏi của anh, bản thân cô muốn biết, tại sao đột nhiên lại gât gông lên với anh, chỉ đơn giản là tại vì một nụ hôn thôi sao?

Hay là tại vì anh hỏi cô " chắc không? "

An Mạt gât bỏ suy nghĩ của chính mình, lập tức chắc nịch mà gât đầu lia lịa, cứ ngỡ anh sẽ thả cô đi, cho cô về nhà, nhưng câu nói của anh lại khiến cô câm nín, biểu cảm trên khuôn mặt cũng cứng đờ, mọi ý định nói ra đều bị dập tắt ngay tức khắc:

- " Không cho về! Anh không cần em chịu trách nhiệm với nụ hôn của em, cái anh cần là một nô bộc nghe lời! "

- "..... "

- " Nếu mỗi lần anh nghe thấy em nói ra hai từ " về nhà ", anh sẽ hôn em cho đến khi em ghét anh mới thôi! "

- "..... "

- " Nô bộc, ngoan ngoãn ở lại bên anh thì chắc chắn em không thiệt mà còn lời to nữa, anh vừa đẹp trai lại giàu có, cho dù em không yêu anh, nhưng em chỉ cần biết anh yêu em là được rồi! "

- "..... "

- " Mà sau này em chắc chắn sẽ yêu lại anh, sau này còn nhiều cơ hội để hôn, bây giờ không cần vội vàng, em cứ coi như quãng thời gian đau khổ của em bắt đầu đi! Nô bộc! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39

Mưa tầm tã vẫn không chịu ngưng, mây đen cuộn cuộn kéo đến che kín cả bầu trời, sắc trời một màu âm u báo hiệu mùa thu đã sắp bắt đầu.

Căn phòng chìm trong sắc trắng tinh khôi, trên chiếc giường đơn An Nguyệt im lìm một chỗ, khuôn mặt gầy guộc đến hốc hác, thân thể bị trói chặt không thể cử động.

Cô ta có la hét ầm ĩ đến khản tiếng cũng không ai chịu đến, cảm nhận một mình mà tự làm đau chính bản thân mình, biết đây từng siết chặt lấy thịt đến đau điếng mà vẫn cố ý vận động mạnh mẽ.

" Cạch " một tiếng. Cánh cửa phòng đột nhiên mở toang.

An Nguyệt im bất, đóng tai nghe ngóng tiếng bước chân đang tiến đến, tiếng bước chân dồn dập, hình như là có rất nhiều người hướng đến chỗ cô ta mà đi tới.

- " Là ai? "

An Nguyệt cau mày mà nặng nề lên tiếng, trong lòng liền dấy lên cảm xúc bất an.

- " Huyết Ưu Trắc! "

Bỗng có tiếng đáp lại cô ta, âm thanh trầm bổng ngay gần kề, anh đứng ngay bên mép giường, có chút khó chịu mà liếc nhìn An Nguyệt.

Cảm xúc bất an lập tức tắt hẳn, cô ta bất giác cong môi nở nụ cười, ngữ điệu mang theo vài phần chế giễu liền đáp lại:

- " Không phải là tên Ivan sao? Đến cái tên cũng rắc rối như vậy cơ à? Còn cái gì mà ngài nữa? Phi! "

- " Tôi thấy chó sủa nghe còn êm tai hơn mấy lời mà cô nói, tôi thật không hiểu, cô cứ mạnh miệng như thế để làm cái gì? Mạnh miệng cho ai xem? "

Huyết Ưu Trắc khoanh tay trước ngực hơi cúi đầu nhìn An Nguyệt. Chỉ thấy cô ta vẫn giữ nguyên thái độ chán ghét đó, vẫn cười ngất nghêu hết sức bình thản liền cao giọng nói lại:

- "Anh đừng hòng đe dọa tôi, để tôi xem anh giam giữ tôi được bao lâu?"

Lần này đến lượt Huyết Ưu Trắc bật cười.

Nụ cười nhàn nhạt nhưng lại rất đẹp, xen lẫn ý cười là sự coi thường đến tột độ:

- "Không lâu lắm, đợi lấy được mắt cô rồi thì tôi sẽ thả cô đi!"

- "Lấy mắt? Haha, nực cười, mà tôi tò mò một điều, có phải là anh thích tôi nên mới bắt tôi đến đây phải không?"

Huyết Ưu Trắc mi tâm khẽ động, nụ cười lập tức ngưng đọng lại trên khóe môi.

Anh không hề nghĩ đến, cô ta lại có thể nói ra được những lời như vậy. An Nguyệt nói anh thích cô ta nên mới bắt cô ta tới đây?

Nghe thật nực cười, chẳng khác nào và bơm bóp vào mặt anh.

- "Giới hạn ảo tưởng của cô thật khiến tôi khâm phục! Loại người như cô có cho thì tôi cũng không thèm lấy, chi bằng bán đi có phải kiếm được chút tiền hay sao?"

- "Anh dám bán tôi?"

- "À...mà nếu có bán cô thì tôi sợ cũng không ai dám mua, thân thể bẩn thỉu tàn tạ của cô ai lại muốn đụng vào nhỉ?"

Huyết Ưu Trắc bỏ qua câu nói của An Nguyệt, gương mặt đẹp để thoáng chốc đánh lại, anh vươn tay giặt phẳng tấm vải che trên mắt An Nguyệt, môi mông lại được dịp cong lên:

- "Tôi tặng cô một món quà nhỏ, đừng bất ngờ, cũng đừng thấy tức giận, chỉ đơn giản là tấm lòng của tôi giành cho cô mà thôi!"

An Nguyệt được tháo tấm vải che mắt xuống, ban đầu có chút đau mà hơi nheo lại, sau đó cô ta lắc đầu nguây nguây, mọi thứ dần hiện rõ ở trước mắt.

Trần nhà màu trắng, xung quanh phòng không có gì ngoài chiếc giường mà cô ta nằm.

An Nguyệt vội vã quay đầu sang, thấy thân ảnh của Huyết Ưu Trắc ở ngay gần trước mặt, đứng bên cạnh còn có Steven, An Nguyệt không để tâm đến hắn, chỉ chăm chăm vào anh mà tức giận từng từng tiếng:

- "Mau thả ra!"

Thấy nét mặt của An Nguyệt bỗng chốc biến đổi, đến thái độ cũng khác thường so với lúc trước, Huyết Ưu Trắc liền lùi về phía sau vài bước, đến khi cách xa một khoảng vừa đủ, anh thấp giọng nói lại:

- "Đã biết tôi không thả cô rồi mà còn nói những câu vô ích!"

- "Khốn kiếp, mau thả tôi ra!"

An Nguyệt gào lên, con ngươi trừng lớn hướng thẳng vào anh, tâm trạng cô ta bây giờ rối loạn, hình như có chút kích động mà gây dọa vô cùng mạnh.

Thái độ An Nguyệt biến hoá khôn lường, ngay đến anh cũng không bắt kịp, có phải tháo tấm vải che mắt ra thì cô ta nổi điên rồi không?

Nếu mà giờ anh cho cô ta xem món quà mà anh tự tay chuẩn bị, thì chắc chắn biểu cảm sẽ còn thú vị hơn bây giờ.

- "Steven, cho cô ta xem cái đó đi!"

Anh muốn xem xem, một người phụ nữ khi ghen tuông thì sẽ như thế nào, mà người phụ nữ này còn chính là An Nguyệt.

Steven được lệnh liền gạt đầu một cái, đưa tay móc trong túi quần ra một chiếc điện thoại, chăm chú bấm cái gì đó rồi đưa đến trước mặt An Nguyệt.

Ban đầu cô ta liếc xéo hắn, vài giây sau thì đảo con ngươi nhìn lên màn hình điện thoại, ánh sáng yếu ớt hắt ra từ màn hình, bất ngờ phản chiếu lên hình ảnh của Âu Dương Đằng, cô ta lập tức nhủ thầm.

Âu Dương Đằng ở trong quán bar uống rượu, còn ôm hôn một người phụ nữ khác.

Âu Dương Đằng không hề tìm kiếm cô ta? Hắn không hề tìm kiếm An Nguyệt này?

Hắn ta đứng đưng như không có chuyện gì, vẫn phong lưu mà tìm đến đàn bà để thỏa mãn nhu cầu sinh lý.

Bóng hình hắn hiện lên vô cùng rõ nét, ẩn hiện trong bóng tối là thân thể hắn đè xuống hôn một người phụ nữ khác, An Nguyệt cảm tức đến mức cơ thể run lên bần bật, răng cắn chặt lấy cánh môi đến bật máu, cô ta thở phì phò, âm thanh đứt quãng từng nhịp nghe có vẻ tức giận đến tột cùng.

Cô ta cứ ngỡ, Âu Dương Đằng sẽ điên cuồng mà đi tìm cô ta.

Cô ta nhen nhóm hy vọng được cứu, được Âu Dương Đằng đưa cô ta đi khỏi đây.

Rồi Âu Dương Đằng sẽ để Huyết Ưu Trắc ngồi tù, sẽ trả thù Huyết Ưu Trắc cho chính cô ta.

Nhưng đến cuối cùng, người cô ta chờ đợi bấy lâu lại đi tìm người phụ nữ khác, một mực không đi tìm An Nguyệt, còn vui vui về về mà ở bên cạnh ôm hôn người đàn bà khác.

Ánh mắt cô ta đỏ ngầu, rất nhanh nước mắt đã chảy xuống, dần dần thấm ướt cả mảng gối.

Phản ứng của An Nguyệt khiến anh gật gù hài lòng.

Còn Steven đứng kế bên cô ta, nhìn thấy An Nguyệt như vậy thì trề môi, cười lạnh một cái rồi tắt điện thoại bỏ trở lại túi quần.

- " Âu Dương Đằng của cô thật đào hoa, tôi nói cô nghe, hấn vốn dĩ không yêu cô, hấn là thương hại cô, là thương hại! "

- " Câm miệng! Câm miệng! "

An Nguyệt thét lên trong sự tức giận, bùng phát mà cự quậy người rất mạnh, mạnh mẽ đến mức chân giường lệch khỏi vị trí ban đầu mà phát ra âm thanh cọt két hết sức chói tai.

- " Cô nói Âu Dương Đằng yêu cô mà, sao bây giờ lại thành ra như vậy? Cùng người phụ nữ khác...

- " Câm miệng chó của anh lại đi, câm miệng! Âu Dương Đằng không phải là loại người như thế, đây là ghép, là ghép! "

Cô ta tự phủ nhận, tự công nhận, đến cuối cùng vẫn là thay đổi thái độ đến chóng vánh.

An Nguyệt đưa đôi mắt đỏ ngầu liếc anh, sau đó lại nhìn Steven, môi lắm bầm điều gì đó nhưng lại không phát ra thành tiếng. Có lẽ là chỉ trích, hoặc là chửi bới Steven hay anh chẳng hạn?

Steven chán ghét nhìn lại cô ta, hơi nghiêng đầu tỏ vẻ giễu cợt, đến môi cũng cong lên tỏ thái độ vô cùng rõ ràng:

- " Gì gì? Định ăn tươi nuốt sống tôi à? Tự làm tự chịu còn dám liếc tôi? Có tin là tôi móc mắt cô luôn không? "

- " Móc đi, mày móc đi! "

An Nguyệt vênh mặt lên trừng Steven, có lẽ giới hạn của chính bản thân cô ta đã vượt xa quá mức, cứ thế bùng nổ ra hết bên ngoài trông vô cùng đáng sợ.

Cô ta gằn giọng, từng chữ rít qua kẽ răng hết sức nặng nề, tâm trạng cô ta bây giờ bất ổn, chuyển biến tích tắc giống như con lắc dao động lên xuống không có điểm dừng.

Steven bị cô ta nói lại liền có chút bất ngờ, nhưng hấn lại càng thấy thích, An Nguyệt càng mạnh miệng thì Steven càng đáp trả gay gắt, hấn liền móc lại điện thoại, tua nhanh đoạn phim đến đoạn Âu Dương Đằng đang cúi xuống hôn người phụ nữ kia, chậm rãi đưa đến trước mặt An Nguyệt, dí sát vào mặt cô ta, khí thế hùng hục mà đáp lại:

- " Nhìn đi, người đàn ông mà cô yêu thương đang hôn người phụ nữ khác, hấn không tìm cô, chứng tỏ hấn ghét cô, hấn không yêu cô, không hề yêu cô một chút nào cả, haha, cô thật thảm hại, nhìn thấy ảnh này cô có nghĩ Âu Dương Đằng với người phụ nữ này lên giường hoan ái rồi hay không? "

- " Câm miệng! Âu Dương Đằng sẽ không làm thế với tôi, không bao giờ, Âu Dương Đằng yêu tôi, hấn yêu tôi! "

- " Hấn yêu cô sao không đến tìm cô? Hấn muốn cô đau khổ mà chết! "

Steven vẫn không ngừng lại, tiếp tục đánh đòn vào tâm lý của An Nguyệt, từng lời phát ra đều mang theo hàm ý rõ rệt, thành công xâm chiếm toàn bộ đầu óc của cô ta:

- " Cô có biết là Âu Dương Đằng mỗi ngày đều đem phụ nữ về nhà, ngày ngày đều cùng hấn hoan ái, hấn vốn dĩ không đi kiếm cô! An Nguyệt, cô bị hấn bỏ rồi rồi! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Giọt mưa rơi lộp bộp ngày càng nặng hạt, sắc trời cũng ngày một đen ngòm, loáng cái đã chập tối.

Bên trong phòng vẫn là cuộc đấu trí gay gắt giữa Steven với An Nguyệt, không ai chịu nhường ai, mỗi âm thanh phát ra đều đinh tai nhức óc.

Nếu Steven bắt được " sóng " rồi thì sẽ không chịu dừng lại, giống như chơi trò chơi, đến khi nào thắng mới chịu dừng.

Huyết Ưu Trắc im lặng đứng phía sau cuộc đấu trí, đầu cơ hồ bị ai đánh lên một cái, oang oang như ong vỡ tổ, liền chậm rãi quay người đi ra khỏi phòng.

Anh không " cam " An Nguyệt như Steven, Huyết Ưu Trắc đấu võ mồm không bằng Steven nên chủ động " nhường " An Nguyệt cho hấn mà lặng lẽ rời đi.

Anh đến tìm một người có thể làm anh thoải mái, một người mà anh có thể đấu thắng võ mồm.

Không ai khác chính là cô bé mang danh phận " nô bộc ", người mà bắt anh phải lấy ra thân phận chủ nợ để bức ép cô ở lại. Nô bộc An Mạt!

Hôm nay An Mạt được Ôn Thâm điu đi một vòng quanh nhà, nhưng căn phòng nhốt An Nguyệt, bà đều tránh chỗ đó mà đánh sang hướng khác, nếu Ôn Thâm nghe được tiếng An Nguyệt hét, bà đều bịt chặt tai cô lại rồi sẽ nói những câu thật to, thậm chí là nhét tai nghe vào tai cô rồi chỉnh âm lượng đến mức to nhất.

Và sau đó, bà sẽ tự động âu yếm cô, nấu rất nhiều đồ ăn ngon đem đến cho An Mạt, nhằm " bù đắp " lại những việc mà bà làm.

Nhưng vì tốt cho An Mạt, bà cái gì cũng có thể làm.

Vì Huyết Ưu Trắc cứu bà một mạng, bà sẽ mạnh mẽ đẩy thuyền cho hai người này tiến đến với nhau sớm nhất có thể.

Ôn Thâm đưa cô về phòng, cùng cô ngồi nói chuyện rất nhiều, hầu như mỗi lời nói của bà đều có bóng dáng của anh xen vào. Nhưng toàn là ý tốt, không có một chút ý xấu nào cả.

Bà nói anh đẹp trai, lại tốt bụng. Còn chăm sóc cho cô chu đáo, ân cần dịu dàng mà quan tâm đến cô, người đàn ông như vậy rất hiếm có, bảo cô phải giữ chặt Huyết Ưu Trắc bên mình không để người khác cướp mất như chơi.

An Mạt đương nhiên sồn hết gai ốc, chỉ lặng lẽ ngồi nghe Ôn Thâm nói, chỉ lặng lẽ gật đầu cho qua chuyện, vốn dĩ bà đâu biết được, cô bị anh bức ép đến cỡ nào.

- " Nô bộc! "

Tâm trí vừa nghĩ đến anh thì anh đã đột ngột xuất hiện, An Mạt liền giật mình, có chút chột dạ mà nắm lấy tay Ôn Thâm rất chặt, mục đích lớn nhất là muốn bà ở lại, cô sợ nếu bà đi rồi, Huyết Ưu Trác sẽ tìm cách mà trêu chọc cô, bức ép cô.

Vậy nên cầm tay bà giữ lại là điều tốt nhất bây giờ cô có thể làm

- " Ôn Thâm, bà ra ngoài đi! "

- " Di Thâm, đi ở lại đi! Đêm nay con muốn ngủ với dì, dì Thâm đừng đi! "

Ôn Thâm bất giác nhướn mày, ngơ ngếch nhìn An Mạt rồi lại nhìn anh, hơi lúng túng mà cười cười. Sau đó rất nhanh liền giật tay ra khỏi tay An Mạt, nhưng cô dùng sức nắm tay bà rất chặt, có lẽ cũng nhờ được một chút thì An Mạt lại vội vàng mà nắm lại.

- " An Mạt, con sao vậy? "

Ôn Thâm thấp giọng hỏi cô, vẻ mặt tràn ngập khó xử hết nhìn anh lại nhìn An Mạt.

Chỉ thấy cô cười gượng lắc đầu không nói.

- " Vậy để anh ra ngoài! "

Huyết Ưu Trác khẽ quay gót gầy, nhẹ nhàng bước một bước rồi quay lưng đứng dựa hẳn người vào tường, mặt thấp thoáng nét cười mà đứng đó nhìn cô.

Còn cố ý đưa tay mở cửa rồi tự động đóng sập một cái rất lớn, ánh mắt vẫn chăm chú vào An Mạt không rời.

Ôn Thâm chớp mắt nhìn anh, thấy Huyết Ưu Trác đưa ngón tay lên che miệng, bà hiểu ra vấn đề liền nén cười mà quay lại nói chuyện với An Mạt:

- " Cậu Ivan đi rồi, con...bỏ tay đi ra được không? "

An Mạt đầu hơi nghiêng qua nghe ngóng động tĩnh, lúc này có nghe tiếng đóng sập cửa nhưng cô vẫn không yên tâm mà nghe ngóng thêm lần nữa.

Đến khi mọi thứ đều rơi vào im lặng, cô nghĩ anh thực sự đi rồi liền thở hắt ra một hơi, tự động bỏ tay ra khỏi tay Ôn Thâm, cong môi nở nụ cười:

- " Di Thâm, có phải rất đau không? "

Lúc này cô biết cô dùng sức lực rất nhiều để níu kéo Ôn Thâm lại, trong lòng có chút áy náy liền mở miệng hỏi han.

Ôn Thâm lắc đầu, vẫn là thái độ nén cười mà dò hỏi cô:

- " Con sợ cậu Ivan à? Cậu ấy làm gì con rồi à? "

Nghe được câu hỏi này của Ôn Thâm, An Mạt có chút giật dỗi mà trề môi, bởi vì cô tin tưởng Ôn Thâm, coi bà như người nhà nên không ngần ngại kể hết mọi chuyện cho bà nghe:

- " Anh ấy bức hôn con! Còn gọi con là nô bộc, con nói là con sẽ trả hết tiền cho anh ấy nhưng anh ấy bắt con ở lại làm nô bộc, loại đàn ông như vậy thật khiến người khác chán ghét! "

- " Loại...loại đàn ông? "

Ôn Thâm ngăn người ra nhìn cô, sau đó liền len lén mà liếc anh đứng ở phía cửa, thấy Huyết Ưu Trác không có biểu hiện gì khác thường ngoài nét cười rất đậm.

Gọi loại đàn ông như thế mà vẫn cười được! Bị An Mạt nói ghét mà vẫn cười?

Đúng là khi con người ta yêu vào rồi thì sẽ trở nên khác thường, anh là ví dụ điển hình như thế.

- " An Mạt, dì có việc ra ngoài một lát! "

Ôn Thâm vừa định đứng dậy thì An Mạt lại kéo lấy áo bà:

- " Dì đi đâu? "

- " Đi nhà vệ sinh! "

Sau khi Ôn Thâm ra khỏi phòng, ngay lúc cánh cửa vừa đóng sập lại, Huyết Ưu Trác liền cời gầy, chân trần mà đi trên nền gạch từ từ tiến lại chỗ cô.

Đi như vậy sẽ nhẹ nhàng hơn, An Mạt cũng sẽ khó mà nghe thấy.

Nô bộc à nô bộc! Loại đàn ông như anh chắc chắn trên đời này chỉ có một.

Còn ghét? Ghét của nào trời trao của nấy.

- " Nô...bộc! "

Âm thanh trầm thấp vang lên trong căn phòng khiến An Mạt giật nảy mình mà quay phắt đầu về hướng phát ra tiếng nói.

Cô khẽ cau mày, bàn tay liền cấu chặt lấy ga trải giường đến mức nhàu nhĩ, có chút sợ hãi mà áp úng lên tiếng:

- " Anh...sao còn ở đây? "

- " Phòng anh anh muốn vào thì vào, muốn ra thì ra, nô bộc như em lại dám đuổi anh? "

Huyết Ưu Trác vừa dứt lời thì cả người đã bước đến gần cô, thân thể cúi xuống ghé sát mặt An Mạt.

Cô cảm nhận được hơi nóng liền ngã người ra sau, anh thuận đà hạ người xuống, khoá chặt cô trong vòng tay của anh.

- "Nô bộc, nghe nói em ghét anh? Còn bức hôn em? Bức hôn kiểu gì mà em lại không chống cự? Đó gọi là bức hôn à?"

An Mạt nuốt khan, mỗi lời nói phát ra của anh đều có một khí thế áp đảo người khác, cô chỉ biết im lặng mà cúi thấp đầu, tâm trạng như sóng đánh mà chao đảo không ngừng.

Ôn Thâm lừa cô! Trực tiếp để cô ở chung một chỗ với sói.

Những lời mà cô nói anh lúc này đều bị nghe thấy hết rồi, nếu bây giờ mở miệng ra phản kháng thì anh chắc chắn dựa vào lời nói đó mà bắt thóp cô.

An Mạt chỉ đành cầm nín, để mặc anh muốn nói gì thì nói.

- "Em biết bức hôn là như thế nào không?"

Huyết Ưu Trác nghiêng đầu nhìn xuống gương mặt cô, hơi thở gần kề phả vào mặt An Mạt, cô khó chịu mà quay sang chỗ khác, liền bị anh bắt lấy cằm kéo lại, ngón tay Huyết Ưu Trác cào cào trên cằm cô:

- "Nô bộc! Để anh dạy em cách bức hôn!"

Nghe anh nhắc đến hôn thì ngay lập tức An Mạt đưa tay lên bịt miệng lại, chốt dạ mà che miệng rất kĩ.

Phản ứng của An Mạt khiến Huyết Ưu Trác bật cười thành tiếng, cười đến mức chảy ra nước mắt, anh còn chưa kịp làm gì cô mà cô lại có biểu hiện như thế. Ngay đến hành động cũng rất nhanh nhẹn, chứng tỏ cô sợ bị anh hôn thật rồi.

- "Này! Anh chưa làm gì hết, em che miệng làm gì?"

- "Mặc kệ tôi!"

Âm thanh ú ớ phát ra trong cổ họng qua đôi tay lập tức bị biến đổi, đến cô cũng đầu ngơ hành động lại đi trước suy nghĩ, nhưng như vậy cũng tốt, tránh lại bị anh bức hôn.

- "Nô bộc, mau bỏ tay xuống đi!"

- "Ha, nằm mơ!"

- "Nếu không bỏ em sẽ hối hận!"

Huyết Ưu Trác nén ý cười, giọng liền thay đổi có chút nghiêm túc, còn mang theo vài phần đe dọa mà hứng thú nhìn An Mạt.

- "Ít nhất thì anh cũng phải biết chúng ta không có quan hệ gì!"

Cô vẫn che miệng, lời nói phát ra đã xen lẫn sự tức giận. Nhưng anh vẫn một mực bỏ qua, vẫn đều đều mà nói với cô:

- "Quan hệ của chúng ta bây giờ là nô bộc với chủ nhân, là chủ nợ với người nợ, em cũng đừng lảng tránh câu nói của anh, mau bỏ tay xuống, không thì em sẽ hối hận!"

- "Nếu tôi bỏ tay xuống thì anh định làm gì tôi?"

- "Hôn!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng - Chanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.